

Giới thiệu [Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?

Truyện [Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? của tác giả Vân CàNa với nhiều tác phẩm truyện teen được các bạn trẻ đón nhận, truyện sủng, nhẹ nhàng ấm áp, HE Thanh mai trúc mã, song phương yêu nhau, đã định ước dài hơi cho hôn nhân hạnh phúc.

Sau đó, anh đột ngột bị tai nạn, mất trí nhớ, sau đó, tiểu tam vô đến, tạo nên một hồi ngược luyến? Nổ nồ nồ! Xưa dỗi xưa dỗi! Mơ đi cung, nghĩ chị là ai hả? Chạy là Kim Nguu ngây thơ nhưng không dễ dãi nhé, ha ha ha Tiểu tam? Come on baby, coi chị dạy em cái gì là lễ độ! Cung, còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện [Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tác giả: Vân CàNa.

Thể loại: sủng, nhẹ nhàng ấm áp, HE

Thanh mai trúc mã, song phương yêu nhau, đã định ước dài hơi cho hôn nhân hạnh phúc.

Sau đó, anh đột ngột bị tai nạn, mất trí nhớ, sau đó, tiểu tam vô đến, tạo nên một hồi ngược luyến?

Nổ nồ nồ! Xưa dỗi xưa dỗi!

Mơ đi cung, nghĩ chị là ai hả?

Chạy là Kim Nguu ngây thơ nhưng không dễ dãi nhé, ha ha ha

Tiểu tam? Come on baby, coi chị dạy em cái gì là lễ độ!

Cung, còn non lắm!

Hé lô! Hy vọng mọi người ủng hộ ~~~

Bạn đang đọc truyện [Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: cô, chết chắc!

“Các em, hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới! Em vào đi!”

“Chào các bạn, mình là Kim Nguu! Rất vui vì được làm quen!”

Kim Nguu mỉm cười chào cả lớp. Mái tóc đen nhánh xỏa dài nổi bật trên nền áo dài trắng, chiếc răng khểnh xinh và đôi mắt to đen lại long lanh sánh ánh như sao trời. Cô trông chừng thân thiện, vui tính và dễ gần.

Một lớp bọc hoàn hảo và khó nghi ngờ.

“Bạn Kim Nguu mới chuyển đến hôm nay, em ở Đồng Nai đúng không? Vậy em ngồi kế Thiên Yết nhé, hai em cùng quê chắc sẽ dễ nói chuyện!”

“Dạ!”- tình nghịch và ngoan ngoãn, Kim Nguu lại gần cậu họ trò có tên Thiên Yết, mà cả lớp, gần như quên mất rằng, cô bạn này biết Thiên Yết là ai ư?

Thiên Yết đứng dậy ngỏ ý cho Kim Nguu vào giữa, bàn cậu bây giờ có ba người: cậu, Kim Nguu và Nhân Mã.

“Chào bạn, mình là Thiên Yết, còn đây là Nhân Mã thích vẽ vời!”- cậu chỉ sang cô bạn nơi góc bàn-” bọn mình đều thuộc ban cán sự lớp nên có gì thắc mắc, cậu có thể hỏi bọn mình. À! Phía trên cậu là Ma Kết, cậu ta trông trầm tính nhưng thi thoảng cũng điên phết, còn...”

“Minh là Ma Kết, rất vui được gặp bạn!”-Ma Kết vui vẻ đáp lời. Cậu bạn là một nam sinh có vóc người nhỏ nhắn nhưng cũng không kém phần nam tính.

“Chào bạn!”

“Nào, nên tập trung nghe giảng thôi!”- Thiên Yết cười vui vẻ-” sau đó sẽ giới thiệu cậu nguyên cả lớp, đảm bảo cậu sẽ thích! Lớp mình rất đoàn kết đấy!”

“Nghe hay quá, nhưng mình làm sao nhớ được vài chục cái tên đây?”- Kim Nguo vờ nhăn mày.

“Ha ha, không sao, mình có thể giúp cậu!”- Thiên Yết cười xuề xòa thân thiện.

“Cảm ơn cậu trước nhé!”- Kim Nguo mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt cô sớm đã che đi một màn đen dày dằng dặc.

Thiên Yết, Thiên Yết của em!

Tại sao chúng ta lại xoay vần nên nông nổi này, tại sao?

Nhưng em nói, em chẳng phải loại con gái ủy mị ướt át. Anh là của em và em là của anh! Ai muốn chen vào, ai muốn phá tan thì hai con sói chúng ta sẽ cùng nhau tiêu diệt.

Phải, chúng ta là sói, hai con sói đen tự do tự tại. Nói cách khác, đây chẳng phải câu chuyện ngôn tình ướt át dài tập của đài kênh nào đó mà là cuộc đời của chúng ta, là em và anh.

Em, sẽ giành lại anh! À không, em sẽ cho anh biết, nơi anh thực sự thuộc về!

Thiên Yết của em!

Đánh tan vẩn mây hoài niệm, Kim Nguo hiện lên như thường với vẻ đẹp trong lành bao nữ sinh nên có, đôi mắt cô cười, cười khinh bỉ.

Đưa con gái nào đang muốn chen chân lại gần anh, em sẽ giết sạch!!

“Thiên Yết, mình coi truyện thấy các trường lớn hay có bể bơi hay phòng học nhạc gì đó, trường chúng ta có chứ?”- Kim Nguo xoay xoay vừa đi vừa hỏi, bây giờ đã là ra chơi và cô cứ riu rít như con sáo hỏi về mọi thứ.

Thiên Yết đã giới thiệu mình là lớp trưởng và anh nghĩ mình có trách nhiệm giới thiệu trường cho Kim Nguo, thay vì nên phát câu vì cái bụng đói và những câu hỏi dồn dập, thì anh bây giờ lại có phần thoải mái, cứ như là đây là chuyện nên làm vậy.

Khoan! Anh và việc thoải mái bên cạnh một người mới gặp chưa đầy năm tiếng đồng hồ? Ồi, điên mất.

Nhưng Kim Nguo quả thật rất đáng yêu, nghịch ngợm và lý thú. Cô cứ xoay nhảy như con sóc nhỏ và riu rít cả lên. Trông thật xinh xắn gì đâu!

Hừm, anh quả nhiên nên xem lại mình, 'xinh xắn gì đâu' ư? Từ bao giờ anh lại dùng từ đó chứ? À, dĩ nhiên khoảng thời gian trước thì anh không rõ lắm!

Anh bị mất trí nhớ trong một vụ tai nạn và bác sĩ nói rằng muốn hồi phục hoàn toàn, anh cần những tình huống thường ngày hay ấn tượng để khắc họa lại, hệt như nét phác cho một bức tranh vậy đó!

Gia đình anh đã cố hết sức nhưng có lẽ chỉ được phần nào, nói chung, anh có lẽ chỉ nhớ được vài thứ râu ria vặt vãnh trong cả một cái bó rể to của hồi ức.

Quay lại với Kim Nguo và đoạn đối thoại, anh đứng là... nên cười hay chê cô ngốc đây?

“Không hẳn như ba bộ phim nhựa đâu! Trường ta học bơi ở hồ bơi kế cạnh đây, chúng ta có một hợp đồng cho thuê hẳn hoi cho điều đó và, ừm, cậu có thể tìm thấy vài nhạc cụ ở phòng truyền thống ví dụ như piano, ghita, trống, organ và thậm chí có vài thứ khá thú vị như nhạc cụ truyền thống, cậu biết đấy, ví dụ như: đàn bầu, đàn tì bà, đàn đá!”

“Wow, nghe hay quá!”

“Và chúng ta có một sân thể dục trong nhà, tiết trời ở Sài Gòn nhiều khi khá nóng đấy và rất tuyệt với sân thể dục đó! Ừm, nó được phần đông các bạn nữ ủng hộ ha ha!”

“Vi che nắng?”

“Tất nhiên? Còn gì tuyệt hơn chứ? Đâu phải cô gái nào cũng mê thể thao!”

Thiên Yết cười vui vẻ, cũng vô tình bỏ quên câu hỏi, tại sao họ lại nói chuyện ăn ý đến vậy.

Thói quen, đó là khi bạn đã quên nó, nó vẫn còn tồn tại trong tiềm thức của bạn.

“Thiên Yết!”

“A! Thu Anh!.... Kim Nguru, giới thiệu với cậu, đây là Lê Minh Thu Anh, lớp trưởng lớp bên cạnh!”

“Chào cậu, mình là Thu Anh!”- Thu Anh cười.

“Chào cậu! Mình là Kim Nguru!”- Kim Nguru mỉm cười thân thiện, nhưng tâm trí đã lạnh giá và phần nộ hoàn toàn.

Lê Minh Thu Anh, kẻ cơ hội...

Cuối cùng, tôi cũng được diện kiến cô rồi!

Cô, chết chắc!

Bạn đang đọc truyện *[Nguru-Yết] TrúC Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau.

Nắng vàng và đại dương xanh.

Trời quang, ít mây và cái nắng gay gắt lại buồn chán phủ quanh đất Sài thành rộng lớn.

Kim Nguru ngồi ngầy giữa Thiên Yết và Nhân Mã, nghe vài câu tán phét bông đùa.

“Chào mấy đứa!”- Thiên Yết đến lớp, nhảy phóc lên bàn-” đây, đưa tay coi bói! Ờ, con này có số bị chồng bỏ nè, còn thằng này, tao cá lát mày kéo liên minh thế nào cũng thua!... còn... ui da!”

Phạt một tiếng. Nhân Mã đem quyển sách cuộn lại đập vào ai đó.

“Ăn nói xui xẻo! Cái mồm cái mép cứ nhanh nhẩu cả lên!”

“Nè bà mỗ Mã, tui nói gì bà chưa? =]]~”

“Mò Mã? Muốn kiểm chuyện hả? >_

Bạn đang đọc truyện *[Nguru-Yết] TrúC Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: cạnh bên anh

Em luôn ở đây, kề cạnh bên anh.

Nghe anh hát và nói về ngày sau rồi!

Chàng trai của em, trái tim nhạy cảm gói gọn trong tâm hồn con trẻ.

Xin anh, đừng dối lừa mọi người như thế!

Em biết anh đang gượng cười, hỡi anh!

Em ở đây, cạnh bên anh!

_____≡≡_____

giờ ra chơi!

Sân trường được phủ đầy nắng, Kim Nguo cười hì hì nhìn đoàn tấu hài trong lớp!

Thiên Yết, anh và lũ bạn đang lòi xềnh xệch Ma Kết đáng thương qua lớp bên cạnh, anh chàng kia đang bầu vùi cái khung cửa sổ bằng sắt hết cọng cỏ cứu mạng.

Ồ, thật ra cũng có chút đúng.

“Bố méo giỡn! Tụi mày thả ra ngay!”- chụp mũi giọng lạnh lùng nghiêm túc, hy vọng dập được ngọn lửa anh hùng không cần thiết của lũ bạn.

Sau đó, là mười mấy cái mồm sủa, í ỉn, chửi lại.

“Mày câm cho bố! Lo lấy sức tỏ tình đi!”

“Lạnh lùng boy đồ! Khoái chết bà còn bày đặt!”

“Nghe tao, làm giả hoài là ế luôn đó nha con!”

“Thư cũng ghi rồi, còn bày đặt ngại đồ!”

Ma Kết muốn khóc, hu hu, anh phải làm sao đây?

“Ma Kết, đi họp sao đỏ em!”

Oa, đáng cứu thế!

Ma Kết chưa bao giờ thấy giờ họp sao đỏ chiếm dụng giờ ra chơi lại đẹp đến thế, chưa bao giờ thấy giọng đàn anh lớp mười hai mà cậu luôn rửa là cuồng nguyên tắc lại nghe êm tai đến thế!

Ánh mắt cậu rom rom như muốn cảm ơn, hướng cái nhìn về phía anh trai nào đó!

Bạn biết đấy, sẽ có một loại con trai như thế này, anh ta rất nghiêm túc nhưng thật ra là trái tim thiếu nữ ẩn sau khuôn mặt than chì loại một! Anh ta cũng đọc tiểu thuyết và thích cúp bê, cam đoan anh ta thẳng thớm đường hoàng, nhưng một mặt nào đó, máu ảo tưởng sức mạnh của anh ta cũng không phải dạng vừa đâu!

Và dưới tình huống này, khuôn mặt lạnh đang ghi hai chữ 'nguyên tắc' nào đó đang bắn loạn! Nhìn anh như vậy, ý lại và tha thiết như vậy, là do anh quá có sức hút ư? Ai da, thời đại đổi thay, không những con gái mà cả con trai cũng bị nam thần mặt than âm lãnh như anh chinh phục ư? Thật đáng nể mình mà.

Vậy là một tổ họp kì quái, một thằng chết đuối nhìn cái phao đang ảo giác về mị lực đi kèm một lũ 'mém' bán bạn thi nhau giựt giựt kéo kéo.

Ma Kết kiên nhẫn theo đến phòng truyền thống, nơi được tân dụng làm phòng họp sao đỏ, phạt học sinh đi muộn, cấm túc,...

Chàng trai nào đó vô tư núp luôn cho hết giờ ra chơi, chẳng ngờ rằng điều này sẽ hại mình tan nát với lời đồn liên quan đến vấn đề công- thụ.

Nhưng được nợ mất kia thôi, nhờ nó mà chàng ta cũng mau được người đẹp hơn!

Bỏ qua vấn đề đó, quay lại với hai nhân vật chính của chúng ta, khi mà Thiên Yết sau trò đùa muốn khô cổ lấy cố mua nước, trốn kĩ vào cái ghế đá dưới tàn cây, góc khuất.

Nhắm mắt lại, mọi âm thanh ồn ào đua nhau xô vào, mọi người đang nói gì vậy nhỉ?

Họ, đang vui đùa...

Còn anh?

Một tháng trước, anh mở mắt ra với quá khứ nhuộm một màu trắng toát, với lô lốc những người tự xưng là mẹ là ba là bạn bè.

Sợ hãi!

Anh quả thật vô cùng sợ, cái cảm giác não mình cứ đau như búa bổ từng cơn và hoài nghi mọi kẻ là xưng quen bên cạnh.

Mất trí nhớ tạm thời? Thật ư?

Mỗi đêm đến, con người hay cười đó lại nằm cuộn mình bất an, giọt nước mắt cứ khô rồi lại khô nơi đáy lòng, cái cảm giác thế giới nay thật xa lạ và lạc lõng.

Ăn khớp và không ăn khớp!

Cảm giác đau đến tận xương tủy với nỗi uất hận mang tên trí nhớ, chỉ biết ghi vào đầu mọi thông tin được mọi người cung cấp. Anh cũng là con người, biết nghi kị và bất an.

Họ, quen anh sao?

Họ và anh ư?

Nực cười!

Anh còn nhớ lúc mình tra hỏi, người phụ nữ tự xưng mẹ kia lại âm ỉ khóc làm anh vừa đau đầu lại vừa nhói lòng.

Đây, là mẹ khóc con đau?

Không biết!

Chỉ là anh nhận ra, mọi người sẽ vui vẻ hơn khi anh giả vờ như thế, cười đùa và quấy phá. Anh đôi khi cảm thấy mình hết một con khi mua vui.

Ôi, kị ức, món bánh ngon lành của đời người, anh bây giờ thèm khát nó biết bao!

Mệt quá....

Đau quá...

Già quá...

“Thiên Yết!”

A! Là Kim Nguru, cô bạn mới đến.

Một người luôn khiến người khác thanh thản và an tâm khi ở cạnh.

“Tớ ngồi chung nhé!”

“Tự nhiên đi!”- anh nhích lại, chừa thêm một chỗ.

Kim Nguru ngồi xuống, mỉm cười.

“Thiên Yết, cậu thật vui tính!”

“Ha ha, vậy à? Chỉ là cho sôi động chút thôi! Tớ thích như vậy!”

“Mọi người có vẻ vô cùng quý cậu!”

“Dĩ nhiên!”- hất cằm-” ai da, đẹp trai cũng là cái tội sao he he he!”

“Thiên Yết!...”

“Sao nào, cô gái?”

Mỉm cười nhẹ nhàng mà chưa xót, Kim Nguru nói:

“Tháo mặt nạ ra đi!”

“....”

“Cậu... tớ nói, hãy làm chính mình đi!”

“... ha ha! Cậu đùa gì thế? Tớ luôn là tớ mà! Ha ha ha!”

“Thiên Yết!”- Kim Nguru hít một hơi dài, giọng nghe trầm và đau đớn-” đừng nói dối, tớ biết cậu đau!”

“...”

“Thiên Yết, tớ ở đây!”

Kim Nguu, tớ đã bao giờ nói, cậu luôn hết như bầu trời lúc hoàng hôn chưa?

Đẹp, buồn, sâu lắng và thanh thản.

Tớ, luôn cảm thấy chân thật khi bên cậu...

Cuối cùng, là vì sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *[Nguu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chưa ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: mãi mãi

Em ở đây, lắng nghe anh nói.

Hồi người em yêu, xúc cảm luôn là niềm vui đẹp.

Hãy buông lỏng tâm tư, để em được phép chìm vào anh.

Hai ta, thật thà với nhau.

_____..._____..._____

“Kim Nguu!”- Thiên Yết mỉm cười-” cậu biết không, thật ra, tớ bị mất trí nhớ... rất buồn cười phải không?”

“Tớ không nghĩ vậy đâu!”

“Lúc tỉnh dậy đến nay, tớ, luôn hoang mang, cái cảm giác chùn chùn khi quyết định phải tin ai, tin cái gì... nó thật mệt mỏi...”

“Tớ.. thật ra tớ là ai chứ? Ngay cả một khái niệm căn bản về mình tớ còn ngu ngơ dốt nát. Hay quá ha? Khi tớ chẳng thuộc nổi tên mình vào những ngày đầu.... cứ như bản thân là một tàn tật vô dụng đáng buồn, sinh ra rồi mặc nhiên bị an bày...”

“Kim Nguu, sống giả như bây giờ làm tớ mệt mỏi... Họ là bạn tớ ư? Thân thiết hả? Vậy tại sao tớ buồn họ cũng không nhận ra? Tớ luôn cảm thấy lạc lõng, thiếu thốn và chán chường, chỉ muốn bỏ đi xong phó mặc.... tớ, thật sự rất mệt!”

Mệt sao?

Vì không biết mình là ai, không biết mình làm gì...

Ha ha ha!

Họ đã an bày cho anh như thế đó, thì em cũng không ngại, xé nát nó.

Đề đưa anh, về làm lại chính mình.

_____..._____..._____

Giờ ra chơi cuối cùng đã hết, Kim Nguu và Thiên Yết quay trở lại lớp.

Giờ nghỉ vẫn.

Một nghịch lý khá buồn cười là giờ văn học, lúc mọi người được chìm đắm trong những đức kết vĩ đại nhuộm màu quá khứ và thay nhau có những nhận định muôn màu muôn vẻ, thì con người ta lại phải nhồi vào đầu những định nghĩa chẵn chường không mang một giọt tính cá nhân.

Đa phần thành viên trong lớp đều giấu nét buồn ngủ sau khuôn mặt nghiêm túc ấy. Kim Nguu cũng không ngoại lệ, cô về hí hoáy lên tập, ngại trang làm một học sinh hiền lành đang ghi chép.

“Đẹp chứ?”- Kim Nguu chia qua bên hình cái mũi neo được vẽ vụn vẽ-” Thấy sao hả?”

“Wow!”- Thiên Yết mỉm cười, lấy bút chỉnh lại.

Một nét

Hai nét

Ba nét.

Đã xong!

“Oa! Đẹp thật!!!”- nói đoạn, Kim Ngu chia tay ra-” về, về lên đây đi! Chỗ cô tay á!”

Thiên Yết mỉm cười, chiều ý cô bạn.

“Thật đẹp! Thiên Yết, cậu vẽ không tồi chút nào!”

“Cảm ơn!”- Thiên Yết cười xán lạn-” tớ cũng khá thích nguệch ngoạc, vẽ làm tớ thư thái!”

“Cậu muốn làm họa sĩ chứ?”

“Ồ, ba mẹ tớ nói, vẽ chỉ là sở thích, mục tiêu của tớ là trường y... ai biết, có lẽ vậy!”

“Ui, cậu biết không? Vẽ thật sự rất tuyệt! A! Cho cậu xem nhé!”

Kim Ngu nháy mắt, cái nét lăm lét lấy điện thoại ra của cô làm Thiên Yết muốn phì cười. Xong, cô bạn bật vài tấm ảnh.

Hình vẽ tay, chắc chắn là vậy, rất đẹp và kĩ càng được họa trên giấy khổ a4, rất nhiều, nhưng của cùng một người... của người nào đó mang chữ ký YKN

“YKN hả?”

“Ồ, đẹp quá ha?”

“Còn tấm sau? Còn nữa phải không?”

“Ui ui, đâu có được! Tấm sau là bí mật đấy haha!”

“Cái cậu này, còn chơi trò bí mật cơ đấy!”

“Nói chứ, rất đẹp đúng không? Bật mí nhá, người vẽ chúng bằng tuổi tụi mình đó! Trên instagram của cậu ta hàng đồng người theo dõi đó nha!”

“Cậu ta? Con trai sao? Khéo tay thật đấy!”- Thiên Yết mỉm cười thích thú-” Tớ cảm thấy.... “

“Sao hả?”- Kim Ngu cười ma mãnh.

“À... đột nhiên muốn thử... vẽ một chút!”

“Ha ha! Tớ có vài clip dạy vẽ tuyệt cú mèo, cam đoan cậu sẽ thích!”

“Thật à? Cho tớ xem nào!”

“Ok!”

“Thiên Yết, Kim Ngu... hai em râm rì gì đó!”

“Dạ không ạ, chỉ là em học chậm nên có vài chỗ cần bạn Thiên Yết giải thích giúp ạ!”- Kim Ngu 'ngoan ngoãn' trình bày, sau đó lấu cá nháy mắt một cái với Thiên Yết.

Cậu mỉm cười, cô bạn này... cũng ma lanh phết.

Kim Ngu ngồi xuống, ra vẻ như đang chú tâm vào bài học, nhưng đôi tay run của cô đã tố cáo biểu tình giả dối đó.

Trưởng y? Vẽ cho vui?

Ha ha ha.

Cô đoán không sai, người đàn ông đó đúng là à, gia trưởng.

Buồn cười thật!

Phải nói sao đây? Nghĩ cô sẽ khóc lóc than thở sao bác lại làm như vậy ư?

Ha ha ha!

Chống mắt lên mà coi, con Kim Nguru này sẽ thay cho đoạn kí ức đã mất đó của Thiên Yết mà giành lại, từng chút từng chút một cái đam mê, khát vọng và màu sắc trong cuộc đời của anh.

Thiên Yết, đừng lo sợ lạc lối vô phương, vì em, luôn ở cạnh anh

.....

Vào một ngày mùa hè của nhiều năm về trước, không gian đượm đầy tiếng ve sầu. Có một cậu bé và một cô bé, chúng nó đang chụm đầu vào coi đồng giấy trên bàn. Ly cà phê sữa ngọt ngào mà mẹ khuấy cho còn nằm im ỉm nguội lạnh nơi góc bàn.

“Thấy sao hả?”- cậu trai phồng mũi với bức vẽ của mình-” Cô cho tao chín điểm lận đó!”

“Oa! Thiên Yết giỏi quá!”- cô nhóc vỗ đôi tay múp míp của mình-” Mà mà làm họa sĩ nhất định sẽ nổi tiếng cho coi!”

“Ha ha! Tao muốn giống mẹ, vẽ thật đẹp!”

Ước mơ, luôn hình thành từ những điều nhỏ bé.

Lại nói đến mùa hè của nhiều năm sau đó, cô bé vẫn vui đùa cùng cậu bé.

Dưới tán cây, cô nằm im lên đôi chân niên thiếu.

“Đẹp quá!”

“Thích không? Tặng em đây!”- cậu trai mỉm cười.

“Anh ơi, YKN nghĩa là gì?”- cô bé chỉ chữ ký nơi góc giấy-” Yết... Yết Kem Nhó???”

“Ha ha!”- cậu trai xoa đầu cô bé, mỉm cười.

“YKN là yêu Kim Nguru”

Mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *[Nguru-Yết] TrúC Mũ, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Kiêu ngạo.

Đó là một mùa hè tươi đẹp.

YKN...

Tôi cũng không biết bằng cách nào và tại sao, chỉ là đôi mắt đó, sự ma lanh đáng phiền đó cứ bám theo tôi và làm tôi yêu thích.

Từ bé, tôi và em đã là hàng xóm. Cô nhóc với những bước chân múp míp luôn bám theo tôi, mồm thì luôn nói,

“Thiên Yết, mày là nhất!”

“Thiên Yết, mày rất giỏi!”

“Thiên Yết, tao thích mày!”

Một mùa hè, hai mùa hè...

Rồi, cả tuổi thơ và thanh xuân của tôi lần lượt rượt đuổi nhau.

Với em, cô nhóc kẹo bông...

YKN...

Đúng vậy, mãi mãi là YKN....

Mãi mãi yêu em, muôn đời!

.....

“Đề xem nào....!”

Thiên Yết loay hoay với mớ đồ vẽ cậu vừa tậu về, ban đầu chỉ định mua một cây bút lông chuyên dụng, nhưng sau lại bị hấp dẫn, mọi dụng cụ đều đẹp và tiện ích, ngay cả bút điem cũng đủ mọi loại ngòi từ 0.2, 0.4, 0,5... rồi thì mấy cái hay ho như bút chỉ nước, bút than, màu vẽ, cọ, thậm chí như là mực tàu, giấy cason, bông gòn,...

Nhiều, rất nhiều.

Nhiều đến lóa mắt và yêu thích!

Thế nên Thiên Yết tậu rất nhiều, màu sắc và đẹp đẽ. Cậu mua chắc tầm vài chục món. Nhìn lại đồng hàng vật mới mua hay mê mê một tờ giấy vẽ.

Một cảm giác tươi đẹp êm thấm!

Có vẻ... cậu thích việc này thật!

Chỉ là cậu không nhận ra, sự niềm nở thân quen của người bán hàng, sự ham thú của mình với những thứ nghệ thuật đẹp tươi mà lắm người bảo khô khan ấy, và cả bây giờ, sự linh hoạt đến bất ngờ nơi đầu ngón tay, những nét vẽ cứ thay nhau chồng chéo...

Thú vui sao?

Thói quen... đó là gì nhỉ?

Chính là thứ đã ăn sâu vào tủy vào da vào mái thịt, là phím đồ trường cho một bản nhạc du dương.

Khi phím ấy hiện ra, ta sẽ hiểu, bài nhạc bắt đầu.

Bài nhạc của kí ức.

YKN...

Lại nói đến một nơi khác, khi Kim Ngu đang nằm oải mình trên chăn êm, nghe bản nhạc trẻ thuộc dòng pop mạnh mẽ phát ra từ cái loa phát mini trên bàn. Tay cô quẹt trên điện thoại, bật những tấm ảnh còn giấu ban sáng.

Màu trắng, màu xanh, màu chàm...

Một thiếu nữ mỉm cười hạnh phúc, trên tay là đóa hoa đại nhiều màu bé tí chen chúc nhau trên chùm bó lá xanh mon mơn. Cô mặc bộ đồng phục cấp ba với áo và váy chàm đen.

Chữ ký một bên góc, lời nhắn một bên lòng...

'Mừng sinh nhật em, nụ cười của nắng.

Anh yêu em bởi cả tâm hồn và trái tim.

Em là nàng Eva khiến anh nguyện phạm lỗi.

Là nắng hoa anh gìn giữ đêm ngày...

Yêu em!

Chờ anh nhé, hai năm nữa thôi!

YKN'

Mỉm cười... hạnh phúc ư? Sao lòng lại chua đau xót đắng???

Ha ha ha!

Thiên Yết!

Đừng quên em, xin anh, đừng quên em!

Bởi lẽ anh đã từng nói, em và anh, là trăng và sao!

Có thể ở cùng nhau, cũng có thể không cùng nhau.

Nhưng chúng ta, luôn gói chung trong một khái niệm.

Trăng đẹp nhất khi có sao và sao thật rạng ngời bên trăng, phải không anh?

Kim Ngưu nhắm mắt, bản hòa ca yêu dấu được bên tai.

'Yêu anh yêu anh yêu những giấc mơ

Giấc mơ dài thật dài và đường chẳng có lối ra.

Yêu anh yêu anh yêu anh đến muôn đời!

Yêu anh hết thân này, yêu anh, chẳng tiếc chi...'

~~~~~

Mùa hè một năm nào đó!

“Lớp trưởng, đi karaoke chứ? Tổ bao?”

“Hà hà!”- cậu trai được gọi là lớp trưởng mỉm cười xuề xòa-” Muốn đi ghê ta ời, nhưng tiếc quá... thôi năn nỉ tao đi!”

“Miễn!”

“Hà hà... mà đùa thôi! Hôm nay bận rồi!”- lớp trưởng cười thân thiện-” bữa khác nhé!”

“Đành vậy! Không đi thật sao? Tao bao đó, không có lần thứ hai đâu!”

“Ashi

~ đừng nói làm tao tiếc nha mậy???”

“Ha ha ha!”

“Cút! Xùy, chó hư mau phẫn!”

“Ha ha ha!”

Lớp trưởng mỉm cười nhìn đám bạn kéo nhau đi, sau đó...

Một khuôn mặt lạnh tanh vô cảm, nét biểu cảm sắt đá, nụ cười nhàn nhạt tâm sâu.

Trò trẻ con.

Anh leo lên con ngựa sắt màu đen hơi cũ, dùng bộ mặt giả tạo cười với vài người quen xung quanh, rẽ vào nhà, nơi trống rỗng ảm ơ.

Vứt phịch cái ba lô nặng trĩu, đôi mắt lạnh lẽo chỉ hiện nên một nét hòa dịu ảm êm duy nhất.

Người con gái trong tranh mang trên mình bộ váy đồng phục, nụ cười tươi đẹp như anh vẫn hằng mơ, chiếc răng khểnh thật đẹp đẽ.

Nhắm mắt, nụ cười hạnh phúc vẽ lên.

Anh yêu em..

Đợi anh nhé, cô gái, chỉ hai năm nữa thôi.

Anh, sẽ không rời xa em nữa.

YKN...

Chiếc điện thoại reo lên nhanh chóng, làm phiền tâm trạng nhưng nhớ yêu thương..

Thật phiền, là ai vậy chứ?

“A lô!”

“Yô! Đi bia ôm không mà?”

“Aaa, tao đã nói tao không đi được!” Và tao cũng chả thèm

“Tiếc quá! Ha ha ha!”

“Tao tắt máy đây!”

“Ê ê!...”

Bỏ qua giọng kêu í ới ở bên kia kết nối, anh chậm rãi ghi từng lời vào trang giấy.

Lời chúc, lời hứa hẹn, lời yêu thương.

YKN

Yêu Kim Ngu.

Và...

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

Yết kiêu ngạo!!!

Bạn đang đọc truyện [Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chir ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: phát giác.

Giờ ra chơi!

Kim Ngu vui vẻ nhai gói snack bắp ngon lành, mắt không nhàn rời nhìn cậu bạn kế bên vẽ vời, thi thoảng ăn khóp đút cho cậu ấy ít bánh.

Với mọi người xung quanh, hình ảnh này đặc sệt tình tứ và khẳng định chủ quyền nhưng hai người nào đó thật rất tự nhiên, cứ như, điều này là dĩ nhiên vậy.

Thiên Yết đang vẽ hí hoáy, lần này cậu vẽ một vài dụng cụ học tập. Chúng đang lơ lửng, và khi chạm nhau, những thứ ấy vỡ ra như bong bóng, phun lên không trung từng mảng đen mờ mờ.

Ý nghĩa ư? Sự đen tối, một mặt khác chốn học đường, nơi mà tiền tài đi trước, thể hiện qua những vật dụng đơn giản nhưng đủ đầy và sang giàu vô tình tạo nên một vết đen về phân biệt giai cấp của trẻ nhỏ...

Ai, cũng như ai thôi!

“Đẹp quá!”- Kim Ngu tặc lưỡi-” Đi nét cũng rất ok!”

Quả nhiên là dân chuyên nghiệp, dù đã quên, nhưng tay anh vẫn linh hoạt như ngày nào.

Thiên Yết, anh có nhận ra không? Anh đang dần trở lại, con người đó đang bị buộc ngủ yên trong anh! Con người của nghệ thuật và tài hoa trong anh...

Anh có nhận ra chẳng? Đây mới là anh?

Kim Ngu ngắm Thiên Yết đến say mê, nhìn biểu cảm nghiêm túc thần thối của anh lúc đang tập trung. Bao giờ anh mới phát giác được, rằng anh dồn tâm hao trí cho bút và giấy nhiều hơn những công thức khô khan trên lớp nhỉ?

Thiên Yết, đừng lo, em ở đây rồi! Em luôn luôn, bên cạnh anh và đưa anh về lại nơi anh muốn về.

Thiên Yết kết thúc bức vẽ bằng một vài nét kết hoa mỹ. Xong, cậu quay sang cười tươi rói với cô bạn cùng bàn.

“Sao nào?”

“Có tiến bộ! Đẹp kinh khủng!”

Thiên Yết cười vui vẻ, tay định cất tấm hình vào cặp.

“Ấy ấy! Cho tớ chụp lại một cái được không?”

“Ok!”

Kim Ngu tí mỉ chụp lại, còn cười rất tươi.

Hai người nhìn nhau, lại bàn bạc một chút trước khi giờ học đến...

YKN.

Sau một ngày học mệt mỏi, Thiên Yết trở về nhà, không lén lút, lại đơn giản một màu. Cậu luôn cảm giác nhà mình thiếu quá nhiều cảnh sắc.

Chào ba vừa mới học về, cậu vào bếp nấu nướng chút gì đó cho người ba bận rộn và cậu em trai háu ăn. Mẹ cậu là giáo viên mầm non, bà không có quá nhiều thời gian cho gia đình. Cho nên, việc này luôn dành cho cậu.

Cậu hay trang trí nhiều màu sắc cho món ăn, vì em trai thích màu mè xinh xắn và lại, nó cũng tăng thêm khẩu vị.

Nhưng rồi...

“Ha ha ha!”

“Em cũng muốn ăn!”

“Đây nè!”- chàng trai cười ma lạnh, lại giơ tay ra đút, xong lấu cá rứt lại bỏ vào mồm-” A! Tôm chiên ngon thật!”

“Anh xấu xa! Em sẽ giận anh! Sẽ không may áo mới cho anh mặc nữa!” Cô gái phụng phịu, chàng trai cười ha hả vui thú, tay ôm cô gái vào lòng.

“Ừm, giận anh sao? Có muốn ăn không? Tôm chiên bột em thích đó nhé!”

“Đừng mơ! Em mới không thèm... ừm!”

“Ha ha!”

Bị nhét miếng tôm ngon lành vào miệng, cô gái thuận theo nhai nhai, chàng trai phá ra cười.

“Heo ngốc ham ăn!”

“Anh ghẹo em!”

“Ha ha ha!”

.

.

.

.

.

•

.

.

.

.

.

.

.

.

“Aaaaaaa!”

Đau quá!

Thiên Yết ôm đầu, nó lại đến nữa rồi!

Luôn luôn là vậy, những hình ảnh và câu nói vụn vặt, nó cứ đến rồi đi, tạo nên những mảnh chấp và nhỏ bé đến đau thương..

Quá khứ... nhưng tại sao? Tại sao luôn là một cô gái? Tại sao cậu chẳng nhớ gì? Chỉ nhớ rõ, một bóng hình nào đó luôn ản ản mờ mờ..

Cái gì đang diễn ra vậy?

Arg...

Câu nhặt cái đĩa vỡ do đột ngột ôm đầu ban nãy, tan tành.

“Khỉ thật!”- cậu rửa.

Nhớ, sao mà chấp vá quá!

Say bữa ăn, câu về phòng. Phòng câu khá nhỏ chỉ có một cái bàn học, giường đơn, một giá sách và nhiều ảnh treo.

Mọi khung ảnh đều được vẽ rất đẹp!

Hình hoa, hình chim trời, hình những lỗ khóa nhỏ nhỏ hết như mấy cái lỗ khóa cổ xưa trong phim vậy.

Ảnh gia đình??

Cậu, từng cười rạo rỡ như vậy ư?

Lại bật điện thoại lên, ần ần..

Đôi mắt, tôi sầm lại!

Nó, chính là nó!

Cậu, quả nhiên, đoán không sai!

=====

Giờ thể dục, các bạn đều để lại điện thoại trong lớp, đơn giản là cửa đã bị khóa và chỉ ban cán sự lớp mới được giữ chìa khóa vào lớp.

“Thầy ơi, em bị đau bụng, cho em xin đi vệ sinh một chút ạ!”- cậu trai xin phép.

Nhân được cái gật đầu của thầy giáo, cậu phóng nhanh đi, tay khur khur ôm bụng. Chỉ là vừa quẹo vào khúc cua sau hành lang, cậu liền khôi phục trạng thái, chân nhanh đi theo lối cầu thang phụ, lên lớp.

“Tách!”

Cửa lớp bị mở ra, chẳng có một ai ở đây. Cậu bước đến một cái cặp đơn giản màu trà, lục lọi.

Nó đây rồi!

Nhìn nhìn một chút! Quả nhiên cậu đoán không sai!

Nhưng còn chưa đủ, cậu biết mình chỉ mới hiểu được một chút sự việc. Cất điện thoại lại vào cặp, cười mỉa.

Cậu sau đó liền quay lại, lớp vừa mới học kĩ năng xong, bây giờ đang tập chơi bóng chuyền. Cậu quay lại, mỉm cười.

Thân thiện và vô hại.

“Yô! Hôm nay tập phát bóng sao?”

“Mày đi đâu nãy giờ vậy?”

“À, sáng ăn đồ chợ nên hơi đau bụng, đã giải quyết xong rồi haha!”- cậu mỉm cười.-” Tao tập với!”

“Ok! qua đây!”

Thiên Yết mỉm cười, đi lại phái đám bạn đang tập chuyền phát bóng..

Một cậu học trò vô hại, ít nhất, bề ngoài là thế!

P/s: hà hà! Nhớ được một tẹo rồi, cứ từ từ a, còn nhiều chuyện lắm hehe

Bạn đang đọc truyện [Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: tỏ tình.

Tự nhiên nổi con muốn viết một chút về quá khứ của hai em ấy í mà.

Thiên Yết tỏ tình Kim Ngư như thế nào ta??

=====

Nói về Kim Ngư và Thiên Yết, ai trong xóm lại không biết về hai cục thịt nhỏ hay nắm tay nhau đi học, nắm tay nhau đi chơi, nắm tay nhau đi dạo...

ách, nói cách khác, đây là hai đứa bé cuồng ôm ôm nắm nắm nhau.

Nghe đồn đầu do hồi nhỏ nhà Kim Nguru và Thiên Yết đều bận rộn, nên từ bé đã cho hai đứa 'tự tung tự tác' chơi đùa với nhau. Khụ, cũng do nhà không chú ý lắm, nên hai đứa nào đó tự coi nhau là gấu bông mà ôm a~~

Kim Nguru và Thiên Yết đã bốn tuổi rồi nha! Là học sinh lớp chồi rồi đó!

Đùa, năm sau thôi là lớn nhất trường rồi, a! Chưa gì mình đã già rồi ta oi...

Hai đứa nào đó chấp tay sau lưng, mặt ngửa lên trời, học theo mấy anh chị xinh đẹp trên tivi, thờ dài nói.

“Xuân đương tới là xuân đương qua...

Aizz, cuối cùng ta cũng đã già!”

Lại nói đến một ngày nọ, Kim Nguru mếu máo chạy về nhà, khóc bù lu bù loa.

“Yết ơi! Yết ơi hu hu!”

“Sao?”- Thiên Yết cực người lớn uống ły cả phê chứa chín phần sữa đặc, một phần chất đắng, khoanh tay hỏi-” Vụ gì?”

“Yết ơi... tao... tao có bầu rồi! Oa oa!”

“Hả? Hối nào?”- Thiên Yết nhú mày.

“Tao... tao.... chị Song Tử đầu xóm nói... nắm. nắm tay là mang thai, nắm tay hai lần sinh đôi, nắm tay ba lần sinh ba, rồi rồi...”

“Chết mẹ! Sáng giờ tao với mày nắm tay mấy lần?”- Thiên Yết mông đít như bị hơi lửa mà nhảy bật xuống, lo lắng...

Chết! Sáng giờ hai đứa nắm tay hơn chục lần, rồi để chục đứa thì biết phải làm sao? Bây giờ vật giá leo thang, tiền sữa bột, rồi quần áo cơm nước cho trẻ con biết phải làm sao? ㅜ

“Hu hu!! Làm sao bây giờ? Bé... bé Nguru có bầu rồi!”

Kim Nguru khóc dữ dội làm cậu chàng nào đó quỳnh quáng, hai tay vỗ vỗ, cầm vội cốc nước đưa cho con bạn.

“Uống, uống đường thai đi!”

Xong cầm tay con bạn kéo đi.

“Oa oa! Một đứa nữa rồi!”

“Tao xin lỗi...”- Thiên Yết lật đật bỏ tay ra-” Đi... đi mày!”

“Đi đâu? Hu hu hu!”

“Đi mua trái cây! Lỡ rồi tao phải hỏi cưới mày với hai bác chứ sao? Đồ ngu!”

Thiên Yết gằn giọng phui cái mông đít, hừ, đã đến nước này, cậu là nam tử hán đại trượng phu, cái gì mà... à, mười bảy bẻ gãy sừng trâu, có làm có chịu, sẽ chịu trách nhiệm đáng hoàng chứ không như mấy anh trên tivi đâu nha!

Đi đi, đến hiệu bánh kẹo.

“Bán con cái này, cái này, cái này!”

“Ồ! Sao bé Yết hôm nay mua nhiều thế? Con mua để dành à?”

Người bán hàng niềm nở buồn cười nhìn cậu nhóc nào đó mặt hùng hùng hồ hồ.

“Không ạ! Con đi hỏi cưới!”

“Hả o_o”

“Con làm Kim Nguru có thai! Bây giờ con đi hỏi cưới bạn ấy!” Hùng hèn đáp lại.

“Con... với con bé?”- người bán hàng ngu ngơ..

“Bác ngốc quá! Nắm tay một lần là một đứa! Sáng nay bọn con nắm tay nhau mười mấy lần! Con không muốn con của con sinh ra không có cha!”

“Phụt

~”

“Con đi đây!”

Thế là một nập một múp, trên tay là bịch ni lông đựng đầy snack với kẹo ngọt, hùng hổ bước đến nhà nào đó.

“A! Thiên Yết! Con đến chơi à? Bác có mua bánh nè! Kim Nguu, vào nhà cất cặp rồi ăn đi con!”

“Thưa mẹ!”- Thiên Yết hùng hồn...

“Hà? M... mẹ?”

“Thưa mẹ, có ba ở nhà không ạ?”- Thiên Yết bước vào nhà-” Thưa ba!”

“.....” ba của Kim Nguu-” Cháu mới tới chơi hả?”

“Dạ không ạ! Thưa ba, con không đến chơi! Đây ạ!” - đưa bịch đựng đầy bánh cho ba Kim Nguu-” Thưa ba, con muốn nói chuyện với ba như hai người đàn ông!”

“A... vậy hả o_o!”

“Thưa ba! Ba nhận quà ra mắt của con rồi đã!”- Thiên Yết cứng rắn đưa bịch bánh cho ba Kim Nguu-” Thưa ba!”

“.....”

“Thưa ba, nắm tay một cái là một đũa mà sáng giờ con với bé Nguu nắm tay hơn chục cái, chưa kể ban nãy còn nắm tay nhau đi mua hàng!”- Thiên Yết cứng rắn-” Thưa ba! Con rể là người có làm có chịu! Nay sự việc đã rồi! Mong ba cho con lấy em Kim Nguu!”

“....” what the ^\$(\$& !!!!!

“Thưa nhạc phụ, xin nhận của tiểu sinh một lạy!”- quỳ xuống, nhái y chang bộ phim kiếm hiệp mới xem tối qua-” Hôm nay trời đất chứng giám! Nguyệt.... nguyệt.... trời rất sáng, tiểu sinh mạn phép xin nhạc phụ đại nhân cho phép con và tiểu Thúy... lộn, tiểu Nguu bên nhau! Dù không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!”

“Phụ thân, mẫu thân!”- Kim Nguu cũng nhập vai hoàn hảo-” Là con gái bất hiếu lỡ trao tim cho nghịch thần mang danh phản quốc, nhưng xin hai người chứng giám cho tình yêu của chúng con... hưởng chi, con đã lỡ manh cốt nhục của chàng... phụ thân, mẫu thân...!” Kêu gào thảm thiết.

“Xin hai người làm chứng cho chúng con!”- Thiên Yết mạnh mẽ hùng hồn-” Con nguyện cả đời che chở tiểu Thúy.. lộn, tiểu Nguu!”

“....” Ba Kim Nguu khóe miệng giựt giựt....

“...” mẹ Kim Nguu sắp nhịn hết nổi.

Phụt

Ha ha ha

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Ha ha ha

“Đủ rồi, chuyện cũ sao mọi người bói móc mãi thế?”- Thiên Yết năm mười bốn tuổi đỏ mặt, xách cặp-” con đi học đây!”

“Con... con cũng vậy!”- Kim Ngu bỏ dở chén cơm trưa, chạy theo Thiên Yết.

“Yết! Đợi tao với!”

“...” đi chậm lại.

“Mẹ... mẹ chỉ đùa một chút!”- Kim Ngu ngai ngùng nói-” mày.... đừng có dễ bụng!”

“Tao không dễ bụng!”

“Vay há? Vay sao mày...” lại nóng vậy?

“Có bao nhiêu đó cứ nhấc hoài, hết má tao rồi tới má mày!”

“À.....”

“Tao đã hứa lo cho mày cả đời, có nói káo đầu mà ca cẩm hoài!”

“Há...” đỏ mặt.

“Hi!”- Thiên Yết giang tay, ôm Kim Ngu vào lòng.

“Tao nói, sau này tao sẽ lấy mày rồi nuôi cả đời như đã hứa!”

Mùa thu năm đó, gió thổi rất mạnh, nhưng chả thể thổi đi lời tỏ tình ngọt ngào của Thiên Yết..

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: khốn nạn.

Quay trở lại với mạch truyện nào~~≡

Trong chương này, có thể các bạn sẽ thấy Kim Ngu hơi phản diện! Như đã nói, cả Kim Ngu và Thiên Yết đều rất mưu mô và đại loại như là gian xảo.

Nhưng nói ra, chính là mình muốn cho bạn thấy mặt đen tối 100% của trâu và cạp. Ai nói Kim Ngu chỉ biết sứt mướt?

_____≡≡≡≡≡_____≡≡≡≡≡_____

Tình cảm của chúng ta từng như vậy đúng không anh?

Nhẹ nhàng mà yên ả!

Chúng ta chẳng cần oanh liệt đấu tranh, cũng không ham những hư danh màu mè về tình yêu và đức hy sinh.

Chỉ là em lặng lẽ dựa vai anh, anh âm thầm nâng đỡ em. Chúng ta, cùng nhau, vượt qua mọi cản trở.

Và tình yêu, đôi khi cũng chỉ cần dịu ngọt như thế...

Nhẹ nhàng, như thế....

_____ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡ _____ ≡ ≡ ≡ ≡ ≡ _____

Sau giờ thể dục, đa phần mọi người đều đỡ người đuối sức và Thiên Yết cũng chẳng mang trên mình một ngoài lệ nào.

Cậu cảm nhận sự tê mõi nơi bắp chân và cơ tay, thô lỗ như một cậu trai nên có mà bật nắp chai nước suối một cách đầy lực mà tu ừng ực.

Mệt lắm!

Cậu ngồi xuống cùng đám bạn, bây giờ cũng đã là ra chơi rồi và leo bốn tầng lầu sau hơn bốn mươi lăm phút chạy nhảy đôi khi cũng là một khái niệm lười biếng.

“Đi ăn gì không tụi bây?”

“Ừ, cả lớp đi luôn đi! Tụi con gái đâu rồi!”

“Yết! Có người kiếm kia!”

Thiên Yết quay sang, đó chẳng ai khác ngoài cô nàng Thu Anh quý hóa, lớp trưởng lớp bên cạnh, một trong những khái niệm mơ màng trong đầu cậu như bao người khác.

“Thu Anh... ờ, kiếm tở có việc gì không?”

“Tụi mình đi ăn sáng chung nha!”

“A! Vừa hay lớp bọn tở đang định đi nè! Cậu đi chung chứ?” Thiên Yết cười thân thiện-” Nhanh nhanh! Không khéo là hết mỳ nha mấy đứa!”

“A! Đi thôi!”

“Oops

tao đói quá!”

“Tập quá sức cơ mà, đi, cho có lại chút năng lượng lát lên chiến với ông thầy hóa!”

“Thiên Yết!”- Thu Anh nâng giọng-” Tở mời cậu đi ăn! Ăn riêng!”

“Uuuuaaaaa

“

“Yết à, mỳ đào hoa quá nha!”

“Con gái mời ăn luôn kìa! Còn không ok đi!”

“Yết ca a

cuối cùng đã thoát kiếp f.a rồi đó con!”

“Hừm..”

Thiên Yết thờ dãi, vuốt mặt, vui đôi mắt tinh anh dưới bộ dạng như đang rối rắm.

“Tở xin lỗi... tở đã hứa đi với lớp trước!”

“Cậu có thể nói bạn!”

“Tở là con trai!”

“Cho nên cậu phải biết nhường nhịn con gái!”

“Và cũng nên dứt khoát!”- Thiên Yết rít một hơi dài-” Thu Anh...”

anh vẫn hòa nhập được.

Mọi người nói gì anh cũng tin ư? Sai rồi! Anh chỉ chất lọc rồi lướt qua! Chỉ tăng lờ mọi thứ rồi bọc mình trong nụ cười và âm thầm suy xét kiểm tìm.

Thiên Yết...

Em biết, thật ra em biết mà!

Em biết anh là con trai, em biết anh cũng còn là con người. Anh cũng hi nộ ái ố, cũng yếm mềm đau thương nhưng anh luôn như thế, luôn chôn giấu.

Xin anh đừng nghĩ mình đơn độc, xin đừng rập khuôn rằng không ai hiểu anh. Anh có nhớ chăng anh còn em mà và em sẵn lòng nghe anh nói, nghe anh yếu mềm, nghe anh khóc..

Kim Ngưu chạy vội. Đúng, cô việc gì phải quan tâm kẻ phá đám hay người thứ ba? Cô nên làm, chính là lúc này khi anh đang vô phương lạc lối, bên cạnh và cùng anh vượt qua mọi thứ như bấy lâu vẫn vậy.

Anh, đừng lo , em luôn ở cạnh anh mà!!!

_____

Mùa hè một năm nào đó, khi những con tim yêu nhau đã xa nhau tầm chừng bao năm tháng, cậu trai gọi điện cho cô gái.

“Anh mệt lắm!”

“Anh muốn bỏ cuộc!”

“Anh nản khi phải giả tạo, anh mệt mỏi với lớp bọc này rồi!”

“Nhưng anh muốn có bạn, anh không muốn cô đơn lạc lõng...”

Phải, cậu sống giả và kém thật! Nhưng cậu chỉ đơn giản muốn có ai đó cười vui mà thôi!

Muốn có bạn, cũng sai sao?

Cho nên đôi khi, cậu khinh bỉ chính mình, khinh bỉ sự giả tạo đáng khinh mà cũng đáng thương ấy...

Ha ha ha.

Thiên Yết ngồi trên bàn , cười mà như khóc vẽ nên bức ảnh là nghĩ suy tư vò ngay bây giờ. Xong, cậu kí tên...

YKN...

Ha, nhìn xem!

Yết khốn nạn!

Phải, Thiên Yết, mày là một thằng khốn nạn giả tạo, thảm hại và đáng thương...

Ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *[Ngưu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hoa tàn.

Anh đã từng nói, anh rất ghét hoa.

Anh cũng nói, anh sẽ chẳng bao giờ tặng hoa cho em!

Anh nói hoa đẹp nhưng phù phiếm, anh nói hoa chính là tình yêu thời xuân trẻ rồi lụi tàn vào ngày sau rớt.

Anh nói, muốn tình yêu của chúng ta chẳng cần cái đẹp tươi tắn thường đó, anh nói, anh nói đôi ta chính là những hạt giống dưới nền đất đen. Tuy bị vùi sâu vô định, nhưng chúng ta bền vững và liên kết, chúng ta nuôi nấng và nếu chẳng có chúng ta dưỡng bồi, hoa sẽ chỉ là một nụ xinh chờ chết.

Anh nói em không phải là hoa mà là cỏ dại, anh nói em là cây xương rồng thay vì anh tức mỏng manh.

Anh nói, anh nói...

Anh nói em và anh như mặt trăng và mặt trời, dù cho có xa cách nhưng ánh sáng ấy vẫn là anh và em thay nhau phủ xuống trái đất xinh tươi và chỉ chúng ta ngự trị bầu trời đêm của hành tinh xanh ấy...

Chúng ta là thế, phải không anh?

_____≡≡≡≡_____≡≡≡≡_____

Kim Nguo tìm đến chỗ của Thiên Yết, cậu trai ấy đang bận nhìn những cánh hoa tươi đẹp bên bờ tường, đang vun cao tòa sáng.

“Thiên Yết!”

“Kim Nguo đây à? Lại đây! Nhìn một chút!”

“Có gì hay sao?”

“Đây là hoa... hoa dại!”

“Ừ... thì sao?”

“Người ta hay nói thế này, sức sống của hoa dại rất mãnh liệt, dù bị chôn vùi thì nó vẫn vươn lên mà sống!”

“Ấu trĩ quá phải không?”

“Cậu cũng nghĩ vậy à?”- Thiên Yết cười thân thiện.

“... Thiên Yết!”

“Humm?”

“Tớ ghét cậu!”

“....”

“Tớ ghét cái mặt nạ cậu đang mang, tớ ghét nụ cười nhìn thân thiện nhưng lại đầy hàm ý châm chọc mỉa mai của cậu, tớ ghét cậu như cảnh cây hoa dại kia, trưng bày rồi cho người ta nhìn đóa hoa đẹp ấy mà mặc sức ca ngợi còn cậu núp bóng mỉa mai họ đốt nát!”

“...A! Vậy à?”

“Cậu giống cảnh cây này vậy! Rõ ràng hoa được nâng lên nhờ cảnh nhưng người ta chỉ bận tâm đến hoa, chẳng ai chú ý đến cái cảnh đang oằn mình ra công đưa nó rồi lại mỉa mai con người đốt nát, chỉ thấy được cái đẹp hiện hữu tạm thời!”

“Hoa rất đẹp!”

“Đúng vậy! Hệt như mặt nạ của cậu vậy! Đẹp, thân thiện, hòa đồng và... giả tạo! Như đã nói, cậu là cảnh cây kia, mãi mãi!”

“Kim Nguo... tớ muốn hỏi!”

“Sao?”- Kim Nguo mỉm cười, đôi mắt đẹp tươi thân thiết.

“Cậu cũng có mặt nạ?”

“Đại loại vậy! Tớ thừa nhận, mình cũng chả phải thứ đáng hoàng tươi đẹp gì!”

“Tớ cũng vậy! Giả tạo và hai mặt!”- Thiên Yết cười khô-“Kim Nguo, thừa nhận đi!”

“Humm?...”

“Chúng ta vốn dĩ đã quen nhau trước rồi, phải không?”

“Sao cậu nghĩ vậy?”

“Cậu khác! Kim Nguo! Tớ mất trí nhưng chẳng ngu! Cậu định làm gì?”

“Tớ? Làm cái gì ư? Có hả?”- Kim Nguu giả ngu-” Hồi nào vậy ta?”

“Tớ là ai?”

“Cậu là Thiên Yết!”

“Tớ hỏi, tớ thực sự là ai? Là người như thế nào?”

“Thiên Yết... nếu hoa đã tàn, đã mục thối và bần dơ... cậu, sẽ nhặt nó về chứ?”

“Tớ điên à? Trông giống không?”

“Là vậy đó! Cậu sẽ chẳng nhặt một đóa hoa tàn vậy cậu còn lưu luyến gì quá khứ?”

“Thiên Yết! Quá khứ là quá khứ và chúng ta sống cho hiện tại! Tôi không khuyên cậu từ bỏ quá khứ nhưng cậu đang bị thứ đó ám ảnh! Cậu có cả một cuộc đời, việc gì cậu phải vẫn vương như vậy?”

“Tớ muốn tìm lại thể cân bằng!”

“Câu căn bản luôn ở thế cân bằng, Thiên Yết. Cậu khôn lanh và khéo léo!”

“Ai cũng có vấn đề của mình!”

“Và vấn đề của cậu là quá đa nghi, Thiên Yết, thả lòng đi được không?”

“Tại sao?”

“Thiên Yết! Quá khứ vốn dĩ là một đóa hoa và dù nó có ra sao đi nữa thì hoa căn bản là luôn đẹp. Nhưng đi qua quá khứ, chính là rũ bỏ tất cả, chính là nhìn đóa hoa kia tàn lụi dần đi! Sau khi hoa tàn, luôn luôn có những chồi non thay thế nó... luôn đẹp đẽ!”

“YKN!”- Thiên Yết thở dài, nhắm mắt.

“Hò?”

“Hình như cái tên đó luôn có nhiều nghĩa... hay là tứ nghĩa nhiều quá nhỉ?”

Kim Ngưu mỉm cười, không nói.

YKN ur?

Kim Nguru mỉm cười nhìn Thiên Yết, đôi mắt tươi đẹp đó phát sáng như ánh ban mai...

“Tôi không biết!”- cô cười-” Chỉ là Thiên Yết, cậu đang mông lung lắm! Nhưng cậu bận tâm gì đến đóa hoa tàn phai kia? Cậu còn nhiều búp non còn mong chớm nở mà!”

“Kim Nguru!”

“Ho?”

“Tuy tớ vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, nhưng, cảm ơn cậu!”

Vì khi tó rồi ren, chỉ có câu, duy mỗi câu làm diu được cảm xúc trong tó...

Kim Ngưu, rốt cuộc, là câu tâm lý hay chúng ta căn bản, còn hơn cả thân thiết?

[illegible]

Mùa hè, lại là mùa hè.

Cậu trai ngồi đó, mi mắt nhắm lại, che dấu nét rói rắm và đau buồn nơi khóe mi.

Cô gái lại gần, nhìn chỉ chút những chữ trên giấy.

“Lại YKN nữa hả anh?”

“Ừ... YKN...”

Cậu trai mỉm cười, cười khỏ.

“Nó là gì hả anh? Em luôn biết nó có nhiều hơn một nghĩa!”

“YKN ư? Yết không nhớ...!”

Đúng! Không nhớ!

Không nhớ gì đến quá khứ, không nhớ gì đến hiện tại, quên đi cái khắc nghiệt mệt mỏi đang vây quanh mình.

“Kim Nguru, anh mệt mỏi! Anh muốn quên, muốn bắt đầu lại!”

“Em luôn ở đây!”- Cô gái cho chàng trai dựa vào vai mình-” Luôn luôn cạnh anh!”

“Kim Nguru... nếu anh quên đi tất cả, em tình nguyện yêu anh lại từ đầu chứ?”

“Em chấp nhận!”

Nhận được câu trả lời, cậu trai mỉm cười, nhạt và đau.

Kim Nguru, xin lỗi, nhưng anh thật mệt mỏi..

YKN

Yết không nhớ!!

Đừng nhớ, đừng nhớ gì hết, về quá khứ của mày.

Thiên Yết! Quên... quên đi!

Không nhớ... mọi thứ!!!

Bạn đang đọc truyện *[Nguru-Yết] TrúC Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: nhớ.

Mất trí nhớ!

Nó không phải là bạn quên đi gì đó. Thật ra kí ức vẫn ở đó, nơi học tủ kĩ niệm nhưng bạn lại đánh mất chìa khóa để bước vào.

Chỉ là, Thiên Yết....

Cậu ta thực sự mất trí nhớ sao?

.....

Thiên Yết trở về nhà sau một ngày mệt mỏi, vẫn là căn phòng nhỏ giản đơn ấy chẳng lấy làm gì nhiều hơn vài cái khung ảnh dùng để trang trí. Thật ra cậu nghĩ các khung này rất đẹp. Hình như người thợ làm nó đã tốn công vẽ vời một chút và úm ba la cho nó thành những khung ảnh tuyệt vời.

Thật mệt!

Dạo này tâm trạng cậu chẳng có gì ổn thỏa, có quá nhiều việc xảy đến, cũng tình cờ rằng dạo gần đây cậu rất hay nhớ lại những mảng vụn vặt thoáng qua.

Nhìn một chút, cậu nhấc chân đem mấy khung ảnh ấy xuống. Cả thấy là ba, và đằng sau cái khung to nhất, một nét chữ nắn nót hiện ra.

“Bài kiểm tra cuối kỳ hai

Môn: công nghệ.

Tên: Thiên Yết

Lớp: 8/9

YKN”

Cậu nhú nhú mi tâm. Lại là YKN sao?

“Anh hai! Ba mẹ kêu anh xuống ăn cơm kìa!”- cậu em trai Thiên Bình chạy vào. Cậu và Thiên Bình giống nhau, đều là một khuôn đồ ra từ người cha đáng kính. Cho nên một mặt nào đó, Thiên Bình y như một bản sao của cậu.

“Em xuống trước đi! Anh rửa mặt một chút cho tinh tảo sẽ xuống liền!”

“Dạ!!”- mỉm cười nghịch ngợm, Thiên Bình ngún nguẩy cái mông đít bé xíu và đôi bàn tay múp míp đáng yêu. Thằng nhóc năm nay mới lên lớp ba thôi và nó còn vô tư chán.” Anh hai mau mau lên nhé! Hôm nay mẹ làm cá chiên xù rất ngon! Bé Bình muốn ăn liền!”

“Được rồi! Em xuống trước đi!”- Thiên Yết mỉm cười.

“Dạ! A ha ha ha!!! Mẹ mẹ, bé Bình muốn ăn bánh tráng miệng nữa!”

Nhóc con vừa chạy xuống nhà vừa la ó, vì rất mê ăn nên nhóc con vừa mập vừa tròn, nhưng không quá béo ú, nên nhìn vẫn rất cứng cung đáng mến.

Thiên Yết nhìn cục thịt tròn tròn đó, mỉm cười. Giống cậu, vậy chẳng phải ngày bé cậu cũng chạy chập choạng như thế sao?

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Anh hai!”

“Ngoan! Lại đây nào!”

Cậu nhóc chạy lại bằng những bước đi bập bẹ chập choạng, ngay cả tiếng anh hai còn chưa tròn nữa. Cậu anh vui vẻ mỉm cười ôn hòa , cho nhóc em ngã vào người mình.

“Hậu đậu quá, nhóc con!”- cậu ngất cái mũi nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng le lưỡi trêu đùa em trai.

“Anh hai... anh hai!”- cái miệng đút bé xíu ngúng nguẩy, cậu nhóc vui vẻ nghịch đùa cùng anh mình.

“Em thương anh hai nhất!”

“Ngoan! Anh cũng vậy! Nhóc con !”

Cậu trai mỉm cười, nụ cười hoàn hảo của người anh tốt lành.

Đến mức, chẳng ai thấy được, nét đen nhỏ nhỏ đang nhen nhóm nơi con ngươi sâu.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Ah

~ aaaaaa!”- Thiên Yết ôm đầu, nó đang đau nhức và ê ẩm dữ lắm. Và cái cảm giác kì lạ nâng lên cuộn cuộn trong lòng cậu lớn hơn bao giờ hết.

“Mẹ kiếp!”- khẽ chửi thề một tiếng, cậu lắc mạnh cái đầu đang bị tê liệt ê ẩm. Cứ mỗi khi nhớ lại cái gì là lại như vậy! Hệt như có ai đó đang chặn những mảng kí ức ấy trong hộp.

Không! Nó ý như kí ức của cậu đang được giấu ở đâu đó, và để nhớ lại, nó phải vùng vằng giãy giụa nơi lồng kín để mang lại cho cậu những mảng nhỏ rời rạc.

Mệt thật!

“Thiên Yết... nếu hoa đã tàn, đã mục thối và bần dơ... cậu, sẽ nhặt nó về chứ?”

“Là vậy đó! Cậu sẽ chẳng nhặt một đóa hoa tàn vậy cậu còn lưu luyến gì quá khứ?”

“Thiên Yết! Quá khứ là quá khứ và chúng ta sống cho hiện tại! Tớ không khuyên cậu từ bỏ quá khứ nhưng cậu đang bị thứ đó ám ảnh! Cậu có cả một cuộc đời, việc gì cậu phải vẫn vương như vậy?”

“Cậu cần bản luôn ở thế cân bằng, Thiên Yết. Cậu khôn lanh và khéo léo!”

“Và vấn đề của cậu là quá đa nghi, Thiên Yết, thả lỏng đi được không?”

“Thiên Yết! Quá khứ vốn dĩ là một đóa hoa và dù nó có ra sao đi nữa thì hoa cần bản là luôn đẹp. Nhưng đi qua quá khứ, chính là rũ bỏ tất cả, chính là nhìn đóa hoa kia tàn lụi dần đi! Sau khi hoa tàn, luôn luôn có những chồi non thay thế nó... luôn đẹp đẽ!”

Là, Kim Ngu... luôn tâm lý và dễ chịu!!

Thiên Yết bưng cái đầu nhức đến ê ẩm vào phòng tắm, rửa thật sạch khuôn mặt vừa và đẩy mồ hôi do đau nhức.

Cậu lê chân xuống phòng ăn. Ừm, cậu chẳng có chút cảm giác đói lúc này, nhưng ăn để sống, chẳng phải sao?

Đột ngột, lúc đang bước xuống, đôi chân cậu khựng lại...

YKN...

Yêu Kim Ngu...

Lẽ nào là vậy?

Yêu...

“Ngừng lại!”

“Aaaaaaaa!”

Đau, rất đau!

Một giọng nói quái lạ cất lên từ trong tiềm thức, cậu ôm lấy đầu óc đang biểu tình dữ dội. Đau quá!

“Anh hai!”

“Thiên Yết, con có sao không?”

Thiên Yết cắn răng, cậu cần yên tĩnh! Mẹ kiếp, cái quái gì đang diễn ra vậy nè?

“Con muốn yên tĩnh!”

Cậu chạy vội vào phòng, yên tĩnh. Phải, cậu cần yên tĩnh.

Nằm im trong phòng một hồi, cậu nghĩ mình đã ổn thỏa. Đưa mắt nhìn căn phòng đơn giản một lượt, nhắm mắt lại...

Đủ rồi! Cậu muốn biết.

Thiên Yết đánh máy gọi cho Kim Ngu, nhạc chờ là một bài nhạc xưa cũ.

“Alô! Thiên Yết!”

“Kim Ngu! Tớ muốn gặp cậu.... về YKN”

P/s: Lại thêm một chữ YKN nữa xuất hiện, có ai biết nghĩa của nó chứ?

Mặt khác, mình cam đoan chữ YKN này không hề có nghĩa là yêu Kim Ngu... ừm, dù nó có liên quan tí đỉnh!! :)

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Trú Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngừng lại.

“Cậu uống trà chứ? Trà đào rất thơm đấy! Hay là trà xanh mật ong? Rất bổ dưỡng!”

“Này...”

“A! Ăn chút gì luôn nhé? Tớ có bánh bích quy và ít kẹo chocolate trong tủ lạnh ấy! Đợi chút nhé!”

“Kim Ngu!”- Thiên Yết tiến lại, nắm chặt tay cô bạn-” Trả lời tớ!”

“Hửm? Trả lời gì ta? Cậu có muốn...”

“Mẹ kiếp! Đủ rồi!”- Thiên Yết cả giận, rống lên giận dữ. Khuôn mặt thân thiện đó bây giờ vằn vện hung tợn. Trên cổ, dùng sợi gân xanh căng ra, xúc cảm như bùng nổ. Đôi mắt đen láy hay cười bây giờ đục ngầu đặc quánh, hết như từng giọt cà phê đen đặc đặc chất.

Cậu nắm tay Kim Ngu rất chặt nhưng cô không nói, vì cô biết con người ấy đang sống dậy, một con người đen tối xấu xí một cách đặc thù của Thiên Yết.

Về điều này, bạn từng coi 'inside out' chưa? Thật vậy, con người được ngự trị bởi hàng hà sa số cảm xúc và sẽ chẳng ngoa nếu nói, chúng ta luôn có nhiều bộ mặt trên người.

Vui vẻ, cáu giận, buồn thảm, hạnh phúc...

Tùy vào tình huống, xúc cảm căn bản trong bạn sẽ bộc phát. Nhưng Thiên Yết không như vậy!

Khi vui, cậu sẽ cười. Khi buồn, đóa hoa sức sống ấy vẫn nở... thậm chí, cả là khi tuyệt vọng khôn cùng, cậu vẫn vẽ được một đường con hoàn hảo nơi miệng môi!

Đúng, chính là như vậy!

Chính là giả tạo, nhiều mặt lắm chiều như vậy...

Và dồn nén như vậy!

Sự phẫn nộ!

Phẫn nộ khi chẳng biết mình là ai, phẫn nộ với hàng loạt thứ dồn dập mạnh mẽ rằng mình từng ra sao ập đến. Nếu một ngày, bạn tỉnh giấc, với một trang giấy trắng trơn hươu trắng hoắc và bao kẻ ập lại nói bạn thể này đó, không, bạn là thể kia kia.

Yên tâm sao? An lành sao?

Tin tưởng sao?

Nhưng Thiên Yết có đó! Cậu mỉm cười, cậu chấp nhận. Chỉ là đôi mắt đó đang nói, cậu hoài nghi và lạc lõng. Là khi đôi đồng tử kia co lại trước mỗi nụ cười, là khi khuôn mặt hoàn hảo đó đang được đắp lên nền cát của dần xé...

Cậu là ai?

Trời ơi, con người mà, cậu cũng có linh hồn và thể xác. Cũng có xúc cảm đau buồn yêu ghét. Vậy tại sao lại là cậu? Tại sao cậu lại quên đi mọi thứ? Há? Tại sao lại là cậu? Tại sao mọi thứ quá gượng ép và giả như vậy? Tại sao cậu luôn thấy không chân thực? Là do cậu hay hoài nghi hay đây căn bản không phải là cuộc đời của cậu? Trời ơi!!!

“Kim Ngu... giỡn với tớ... vui lắm sao?”

“Tớ không có!”

“Vậy hả?”- cậu cười mĩa mai, phải rồi, làm gì có ha?

“Thiên Yết, nghe tớ.... mọi chuyện...”

“Ngừng, Kim Ngu! Cậu đứng!”- Thiên Yết thu lại sự giận dữ, bộ mặt thân thiện lại phô ra như chưa từng tồn tại cái giận dữ nao lòng ban nãy-” Là tớ nghĩ xa rồi, ha ha ha!”

“Thiên Yết!”

“Sao thế? Đây là cái cậu muốn mà! Quên đi tất cả và làm lại... nghe hay ghê ha?”- kiên nhẫn gần từng chữ, cậu vẫn duy trì nụ cười chuẩn mực, nhưng đôi đồng tử giãn nở cực điểm và từng dây gân xanh chẳng chịt lạo nổi lên nơi trán cao, tiêu biểu cho sự kiềm nén cao độ, cho lớp mặt nạ hoàn hảo đang sắp rạn nứt

“Thiên Yết... tớ...”- Kim Ngu áp ứng

“Ôi, sao thế? Sao lại ngập ngừng rồi bạn thân mến? Ha ha! Đừng lo! Cậu sẽ ổn ngay thôi mà! Tớ đang cười đây không phải sao? Tớ có cáu giận đâu nhĩ?”

“....”

“Ôi, trời hôm nay thật đẹp! Coi kia, mây xanh ngắt ghê chưa?”- cậu nhìn trời-” Wow! Mặt trời quá mức rực rỡ luôn! Ai có nghĩ là cái rực rỡ hoa lệ đó lại chứa hàng ngàn tia cực tím chết người đâu nhĩ?”

“Tớ xin lỗi!”

“A! Bậy bạ nào! Cậu đâu có lỗi! Lỗi là ở tớ, ở tớ cơ!”- Thiên Yết thều thào qua tai cô bạn, phả cái khí đục ngầu âm u ra ngoài-” Tớ là thằng xấu xa khôn nạn chuyên đi làm khó người khác, tớ là thằng đen tối nhơ nhuốc.... biết không? Tớ, chó chết lắm! Và cũng khôn nạn nữa! Nghe hay ghê ta ơ?”

“Yết... Thiên Yết...”- Kim Ngu vội lấy, chỉ thấy đôi mắt Thiên Yết gò tay giãn to đỏ ngầu một màu, cậu không còn nhìn cô nữa, cậu đang nhìn đi đâu đó, vô hồn. Khuôn mặt và cả cơ thể cậu cứng lại, đan lên và như muốn vỡ vụn, cậu cứ như thế, một con búp bê hay một pho tượng hình người, lập đi

lập lại như một người máy.

“Tớ là thằng khốn nạn chó chết! Tớ chỉ biết hại người khác! Tớ là thứ.... hư đốn bản thủ với cái ước mơ chết người hèn nhát...”

“Thiên Yết, Thiên Yết!”- Kim Nguu hoảng sợ níu tay cậu, cả cơ thể cong lên cuồng quýt-” Đừng, trở lại như cũ đi anh! Em xin anh mà!!!”

Rồi đôi mắt vốn mở to căng cứng ấy động, Thiên Yết nhìn kĩ Kim Nguu. Xong, hết như kẻ chết ngạt tìm được bình dương, con cá vẫy vùng thấy đại dương. Cậu ôm lấy cô, hết như một đứa trẻ.

“Kim Nguu... anh sợ lắm, cứu anh!”

“Em ở đây, ở đây cơ mà!”- Kim Nguu bắt đầu chực khóc-” Xin anh, làm ơn đừng như vậy nữa!”

“Anh... anh là... là....”

Thiên Yết lâm vào hoảng loạn, tay chân cậu vung tứ tung vô định. Cậu như muốn chạy mà lại như muốn ở. Cậu kịch liệt lắc đầu, hai tay bắt đầu quơ quào.

“Không, không thể như vậy! Tất cả... không thể!”

“Thiên Yết....!”

“Không....!”

Mày là thằng vô dụng!

Đồ mơ mộng hão!

Rác rưởi và rẻ tiền!

Nói gì cơ? Mày, bạn tao á?

Mày câm ngay cho tao, mày, phải nghe lời tao..

Không

Không muốn.

Cứu tôi! Ai cứu tôi... tôi không muốn , đừng, đừng lấy đi của tôi... tất cả...

“Ngừng lại!”

“Aaaaaaaa!”- Cậu ôm đầu ngã quỵ, lại là nó, lại là giọng nói đó, vẫn lại là nó.

“Ngừng lại!”

“Ngừng lại!”

“Ngừng lại ngay!”

“Aaaaaa!”-Thiên Yết khụy xuống, ngã đi với cơ thể còn căng cứng và lấm tấm mồ hôi, cả người cậu co lại tựa như núp né và đôi tay cứ nắm thành quyền phòng thủ.

Kim Nguu vội vã ôm lấy cậu, ôm lấy người cô yêu thương nhưng nhớ... Thiên Yết, em xin lỗi..

Đừng hành hạ mình nữa, xin anh!

Mọi thứ ổn rồi, ổn rồi mà...

Có em ở đây rồi! Xin anh, đừng khóc nữa...

Từ đây, tám màn quá khứ từ từ được vén ra..

Thiên Yết quên đi!

Nhớ, mày không nhớ gì cả.

Mãi mãi....

P/s: xin lỗi các nàng, chương này mình viết hăng say quá nên chưa đề cập đến chữ YKN kia, chắc trong phạm vi một hai chương nữa thôi, ha ha

Mặt khác, chữ YKN này không phải là một câu hoàn chỉnh đâu! Nó là ba từ rời rạc nhưng mà...

Thôi, chương sau nói muaahaha

Bạn đang đọc truyện *[Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: mẹ của anh.

Kim Ngư...

Cứu anh!

Em đang ở đâu? Chẳng phải em đã hứa sẽ bên anh mãi mãi sao? Hay em cũng như họ? Không cần anh?

Lạnh quá!

Cái cảm giác như đang ngâm mình nơi đại dương làm anh tê cóng lạc lõng, từng con người xa lạ ngoài kia trừ ngu ngốc thì chỉ có thiên cận. Cái cảm giác này làm anh nghệt thờ đến một nhồi.

Làm ơn, nếu đây là cuộc đời của tôi mà chẳng là của ai khác, xin hãy đóng gói chúng và tiễn đi xa.

Làm ơn!

Tôi đang thấp hèn và yếu đuối. Một nhồi trong những chuỗi ngày chẳng còn là mình.

Quên đi!

Xin quên đi tất cả, xin giấu kĩ mọi nỗi đau và nản lòng ấy để ngày mai tôi còn có thể cười hoàn hảo.

Làm ơn!

Thiên Yết! Làm ơn, quên đi!!!!

“Thiên Yết!”

“U! Đau đầu quá...!”- cậu chậm rãi mở mắt-”Kim Ngư?”

“Phải, là tớ!”

“Sao tớ lại ở đây?”

“Ông thần ạ, cậu đòi đến nhà tớ cho được về điều gì đó và trong lúc tớ pha trà cậu lăn ra ngủ mất!”

“Ừa, có hả? Thật xin lỗi ha ha!”- Thiên Yết gãi đầu. Sao hôm nay anh cư xử tệ thật vậy chứ? Vô nhà người ta còn lăn khèo ra ngủ. Đã vậy còn là nhà con gái nữa chứ!!!

“Xin lỗi, tớ...”

“Hi hi! Có gì đâu! Cậu uống trà đi! Giúp định thần tốt lắm đó!”

“Cảm ơn!”- Thiên Yết mỉm cười, nhắm nhĩ ít trà-” trà xanh?”

“Trà xanh mật ong! Ăn thêm bánh quy đi!”

“Ừm... ba mẹ cậu không có ở nhà sao?”

“Hửm? Tớ học xa nhà mà! Tưởng cậu biết rồi chứ!”

“Đâu có! Tớ tưởng cả nhà cậu đều chuyên!”

“À không! Chỉ mình tớ thôi! Năm sau là thi đại học rồi! Tớ muốn lên đây nâng cao trình độ!”

“Ồ quê không tốt sao?”

“Đâu có! Nhưng trên đây có nhiều cái để học hơn và điều kiện tiếp cận mọi thứ cũng tốt hơn!”-Kim Ngu cười cười-” Mà cậu qua đây tìm tớ vì cái gì?”

“À!!!”- Thiên Yết đập hai tay lại một cái 'đét' như vỡ lẽ. Cậu mở ba lô, lôi một khung ảnh to sụ ra-” Đây!”

“Khung ảnh hở? Còn đây?”

“À! Ảnh gia đình!”- Thiên Yết chỉ chỉ-” Người này là ba tớ, ông hơi nghiêm khắc. Ông là một bác sĩ!”

“Cậu nhóc này là em cậu sao? Hai người y hệt nhau!”

“Thật ra thì y hệt ba thì đúng hơn! Mặt khác, tớ giống ba hơn, còn Thiên Bình em ấy còn có vài nét của mẹ!”

“À.... vậy đây là....mẹ của cậu?”

Kim Ngu chỉ vào người phụ nữ duy nhất trong ảnh, bà đang nở nụ cười tươi chói lòa....

“Ừm! Mẹ tớ là giáo viên mầm non! Bà và tớ ít nói chuyện lắm! Có lẽ vì tớ là... ừm... con trai lớn chẳng ha ha!”

“Thiên Yết!”

“Hở?”

“Đưa tớ đến nhà cậu!”

“Sao cơ?”

“Bây giờ có ai ở nhà cậu vậy?”

“À, hôm nay mẹ tớ được nghỉ làm. Ba thì có ca trực rồi... chắc có mẹ và bé Bình thôi!”

“Được! Tớ đến nhà cậu!”

“Sao?”

“Không phải cậu không hiểu YKN nghĩa là gì sao? Thật ra tớ cũng không! Cho nên, cùng đi tìm hiểu nào!”

“Đồng ý!”- Thiên Yết nhồm dậy, mỉm cười.

“Đợi tớ thu dọn một chút!”-Kim Ngu vợ mở đĩa tách trên bàn, quay vào trong, đôi tay cô ghì chặt cái đĩa sứ đến run bần bật...

Các người.... đi quá xa rồi!

Khi Kim Ngu và Thiên Yết đến nơi là tầm mười lăm phút sau đó, đi bộ.

“Vào đi! Giờ này, ừm, chắc mẹ đang xem tivi ở phòng khách!”

“Ha ha! Vậy à? Mẹ cậu biết hưởng thụ thật ha ha!”

“Thiên Yết hả con?”- vừa mở cửa ra là một giọng nữ liên vang lên, ngọt lịm đến phát ngáy.

“Thưa...”

“Cháu chào bác ạ!”-Kim Ngu nhanh miệng liếng thoáng-” Oa! Bộ đầm bác đang mặc thật đẹp nha!”

“Thật á? Cháu thật tinh mắt! Nó là mẫu mặc ở nhà, là kiểu mới cho bộ sưu tập năm nay đấy!”

“Màu xanh thật tranh nhã ạ! Nhìn thanh thuần hiền diệu ghê luôn!”

“Ôi, con bé này! Xem miệng nó ngọt chưa này!”

“Bác à! Mai có bài kiểm tra nên cháu và Thiên Yết định học nhóm! Bác cho con bé đeo mồm này ở tạm tá túc vài giờ nhé!”

“Được thôi! Hai con lên phòng học đi! Thiên Yết, lấy chút nước trái cây cho bạn uống!”

“Áy! Thiên Yết là con trai mà! Cứ để tớ! Cậu lên trước đi! Tớ sẽ hỏi bác phòng sau!”

“Nhưng...”

“Coi nè! Hai bác cháu hợp nhau quá trời! Tớ còn muốn tán phét với bác một ít ấy chứ!”

“Thấy hợp cạ là hí hửng cả lên!”- Thiên Yết xoa đầu Kim Ngu, chẳng ai phát hiện hành động này có bao nhiêu cảm tính.

“Hi hi!”- Kim Ngu cười tí mắt.

“Vậy tớ lên trước!”

Thiên Yết nhú nhú mày, Kim Ngu hình như hơi lạ.

Mà thôi! Chắc cậu nghĩ xa quá thôi!

“Ừm!”

Thấy Thiên Yết đã đi lên cầu thang Kim Ngu quay lại mỉm cười với người phụ nữ đối diện.

“Bác ạ! Nước ở đâu ạ?”

“Ngay đây! Ày, giờ mới nhìn kĩ! Áo cháu mặc cũng đẹp quá chứ!”

“À! Nó ạ? Có gì đâu ha ha! Cháu mua đại ở chợ đó mà!”

“Ừm! Sao thế được hở cháu yêu? Con gái phải biết chăm chút chứ? Đây, lại đây!”

“Ha ha! Không cần đâu ạ!”

Kim Ngu rót nước ra hai cốc.

“Áy áy! Yết nó không thích nước ép lạnh đâu! Để bác hâm nóng cho nó!”

“Vậy ạ?”

“Ừm, nó khá khó tánh, cháu biết mà! Cứng ngắc lắm và khó chiều nữa!”

“Vậy ạ? Wow!”

“Ừa! Aizz, trong hai đứa con trai, bác chỉ an tâm với Thiên Bình thôi! Thiên Yết nó ông cụt non lắm! Thật là, cũng kén ăn kén uống lắm!”

“Vậy ạ? À, cháu lấy nước xong rồi! Cháu lên nhé! Phòng cậu ấy trên này phải không ạ?”

“Ừm! Phòng duy nhất trên gác ấy!”

Phòng duy nhất.... sao?

“Dạ!”

“Haizz, thằng nhóc luôn thích ở một mình mà!”

Kim Ngu mỉm cười, bưng khay nước lên lầu.

Nụ cười hoàn hảo, có thua gì Thiên Yết đâu!

P/s: ai nhận ra sự bất thường của chương này nào? ;3

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: lọ ước nguyện.

Tôi thích màu xanh dương.

Xanh màu trời, xanh màu hy vọng, xanh màu tươi mát, xanh màu đại dương tự do vĩnh cửu.

Và xanh, màu của nỗi buồn man mác.

Cuộc đời là một chuỗi những trải nghiệm được tạo nên bởi những xúc cảm, mà theo tôi, là rê tiền và chán ngất. Tại sao con người lại phải có cảm xúc nhỉ?

Đề rồi, như hôm nay...

Tôi vui trong vòng tay của sự sợ hãi, găm nhắm những mắt mát hồ hững đang trôi đi cùng bao quan niệm mệt mỏi.

“Nó là con trai mà, con trai ai lại khóc bao giờ?”

Màu xanh, màu của nước mắt...

Màu của một người con trai, cũng yếu đuối, như bao con người ngoài kia...

Giọt nước mắt xanh vắt mà anh ta luôn bảo đó là nước đại dương đó hay đó chỉ là màu trời thôi!

Con trai, không thể khóc sao?

.....

Thiên Yết ngồi đợi Kim Ngu trong phòng. Nó khá tĩnh lặng.

Cậu nhắc chân dậy, muốn đi lấy vài món cho Kim Ngu xem. Nào là sách nào là album... tất cả có chữ YKN cậu đều lấy.

Thiên Yết luôn biết và nhận ra, Kim Ngu hiểu cậu, thậm chí, nói khoa trương một chút, cô nàng ấy y hệt như đầu não, là người luôn đi guốc trong bụng cậu.

Kim Ngu ư?

Mối quan hệ của chúng ta là gì ấy nhỉ?

Ngay từ ngày đầu gặp mặt, tớ đã cảm thấy an lành gì đâu khi ở bên cạnh cậu. Cậu nhỏ nhẹ và tử tế, cậu giống như con ốc vít chính trong một cái đồng hồ- là tớ. Với bao bánh răng nghĩ suy phức tạp tưởng như khó nắm bắt. Cậu lại chính là con ốc vít điều khiển tất cả, làm tớ cảm thấy an lành và vui bất chời vui.

Kim Ngu, nhưng bao giờ cậu mới chịu thật thà với tớ?

Tớ, thật ra biết rõ, cậu và tớ, chúng ta, có một mối quan hệ nào đó trước đây mà!

Tay chạm lên cuốn album có chữ YKN được vẽ hoàn hảo. Thiên Yết vừa định lấy xuống.

“Ngừng lại!”

Đau, đau quá!

“Ngừng lại! Ngừng lại ngay!”

“Không được! Không được cho ai thấy! Đừng cho ai biết về nó!”

“Ngừng lại, làm ơn, ngừng lại!”

“Đừng, đừng bị tổn thương! Đừng yếu đuối, mày à con trai cơ mà!”

“Aaaaaaaa!”

“Thiên Yết!”-Kim Ngu vội chạy vào. Hoảng hốt và luống cuống đặt vội khay nước lên bàn. Cô cúi xuống, vỗ về.

“Không sao, em ở đây rồi!”

“Không! Xin đừng... tôi, tôi là..... aaaaa!”

“Anh sẽ không sao đâu mà! Em, em ở đây!”

Kim Nguu vội ôm Thiên Yết lại khi anh đang gần như điên loạn. Đôi mắt bình thần ấy bây giờ sọc lên từng đường gân máu đỏ ngầu, các cơ như căng ra và mỗi sợi thần kinh trở nên phình đại đến đáng sợ. Đôi tay nắm chặt bầu vú vai cô đến đau nhức nhưng mà...

“Tôi... tôi là con trai, tôi không khóc, không khóc!”

“Không có, tôi không có khóc!”

“Tôi là con trai, tôi là....”

“Aaaaaa!”- Thiên Yết rống lên, gần như gầm gừ điên loạn. Hai tay anh liên tục đập mạnh vào đầu mình.

“Thiên Yết!”

“Đau quá! Làm ơn! Đừng nói nữa!”

“Thiên Yết!”

“Con trai, có chuyện gì vậy?”

Khi người phụ nữ và cậu nhóc duy nhất bước vào chính là hình ảnh Thiên Yết- cậu con trai cả- niềm tự hào của gia đình đang ôm đầu xụi lơ mà oằn mình gầy gù. Cậu như một con thú, một kẻ điên loạn với mớ tóc rối và đôi mắt trợn to, cái miệng gầm gừ rên rì, thì thoảng phát ra vài câu “đừng” đầy thể lương.

Đây, đây là Thiên Yết?

“Bác! Nhà có thuốc an thần không?”

“Có... bác trai có... nhưng..”

“Nhưng nhị gì nữa? Bác muốn anh ấy cứ giãy vò mình như vậy à? Anh ấy điên mất!”

“Được!.... bác... đi lấy!”

“Còn cậu nhóc, xuống lầu mau! Không được ở trên đây!”

“Nhưng...”

“Đi xuống! Thật là... trẻ con nên nghe lời hiểu chưa hả?”

“Aaaaa, mày ... mày... là mày..”- Thiên Yết như xông lại, như muốn tấn công em mình.

“Oa

!”- Thiên Bình khóc lên vội chạy xuống lầu, anh hai thật đáng sợ! Chị xinh đẹp nói đúng, anh hai đáng sợ quá! Bé Bình nên đi... hu hu hu!

“Anh, nhìn em! Nhìn vào em!”-Kim Nguu mặc kệ con đau nơi cánh tay, giữ chặt Thiên Yết-” Anh không có khóc! Em ở đây! Em đang ở đây!”

“Không... không...!”

“Em ở đây! Nhìn em! Em ở đây! Là em, Kim Nguu!”

“Kim Nguu... Kim Nguu...”

“Kim Nguu... cứu.. cứu anh! Cứu anh!”-Thiên Yết vội ôm chặt Kim Nguu, ghì chặt như muốn bóp cô nghẹt thở.

Lại một giọt xanh rơi xuống

Thiên Yết.... Thiên Yết của em

.

.

.

“Thuốc có tác dụng trong bao lâu ạ?”

“Bác cũng không rõ, tầm hai ba giờ hoặc hơn!... này cháu, Thiên Yết... nó... thằng bé....”

“Sao ạ?”

“Nó... nó ổn chứ? Ý bác là, Thiên Yết, nó sẽ không sao chứ đúng không?”

“Bác lo cho Thiên Yết thật!”

“Tất nhiên! Thằng nhóc là con bác!”

“Dù hai người chẳng phải mẹ con ruột!”

“Nhưng dù sao cũng.... cháu... cháu biết!”

“Cháu biết nhiều hơn bác tưởng!”-Kim Ngu vuốt trán Thiên Yết-” Nhưng về một mặt nào đó, bác tốt hơn một số người....”

“Ý cháu là....” bỏ lửng, có lẽ cả hai cùng có câu trả lời

“Đó là cái gì ạ? Sao lại ở đây?”-Kim Ngu bây giờ mới chú ý đến một hộp thủy tinh màu xanh dương trên bàn, lọ ước nguyện?

“Bác cũng chả rõ!”

“YKN... cái lọ nguyện này cũng có YKN...”

Kim Ngu nhủ mảy nhìn chữ YKN ở nắp gỗ, cô mở ra, đem cái nắp gỗ có đính dây đeo hình chìa khóa qua một bên.

Ba mẫu giấy.

'Chúc mừng sinh nhật con trai lên sáu tuổi! Mẹ rất rất yêu con!'

'Bác sĩ nhỏ của ba, ba yêu con!'

'Mình muốn gia đình mãi hạnh phúc như vậy!'

Quả sinh nhật ư? Sao cô chẳng nhớ...

Lại nhìn khung ảnh gia đình ban nãy Thiên Yết đưa qua, Kim Ngu đột ngột giật thót.

Khung ảnh, như đã nói, với hàng loạt hình trang trí vụng về học trò, hình chim trời, cá nước và cả... lỗ khóa.

Đúng vậy! Là nó, là chìa khóa!

Kim Ngu vội lần mò theo khung ảnh, tìm được một lỗ khóa, một lỗ khóa không phải vẽ mà là thực, có một lỗ khóa ở đây!

Tay run run tra chiếc chìa nhỏ nhỏ được gắn như vật trang trí ở lọ ước nguyện vào.

“Cách”

Bí mật của YKN, lại thêm một mảng được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *[Ngưu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Yêu, Kính, Nhớ.

Gia đình ư?

Đêm hôm đó, tôi cuộn mình trong tấm chăn dày sụ, cố gắng kiềm hãm sự sợ hãi và phần nộ đang song song tồn tại trong máu huyết.

Tôi nghe họ cười tôi nghe họ hát, tôi nghe họ yên ả như một gia đình hoàn hảo.

Rõ ràng là thế, họ là một gia đình....

Mọi người đến nhà rất đông, mọi người đang cạ ly, tôi nghe rõ tiếng cốc va va rồi ly chạm chạm.

Hạnh phúc quá... sao?

Họ thật hạnh phúc...

Đúng vậy!

Vậy mày còn làm gì? Đây là kết quả mày muốn ư?

Ha ha ha!

Thật đáng nhục nhã và nhơ nhuốc đi cùng sự kinh hoàng chết chóc, tôi cố không nghe lọt những thanh âm ảm áp hòa hợp đó.

Không có, không có!

Mày không thích ư? Hay mày vui vẻ với kết quả này?

Không, không có!

Mày chấp nhận mọi thứ như vậy sao? Mày cứ thế mà mặc cho người ta cướp đoạt sao?

Không có!

Không có!

Tôi không muốn, hoàn toàn không muốn. Tôi ghét nụ cười đó, căm phẫn sự ảm áp mà mình từng mê luyến đó.

Không! Tôi không thèm! Ngàn lần mặc kệ nó!

Vậy mày còn làm gì nữa? Còn né tránh hèn nhát làm gì nữa?

Làm đi!

Đứng dậy và cầm dao lên, biến nơi này trở về nơi nó nên trở thành đi...

Giết họ, giết họ, giết họ...

Giết họ, làm đi, giết họ...

Không..

Không..!

Tôi là con người, không!!!!!!

“Aaaaaaaa!”

Máu, roi đầy thêm..

Ngủ yên đi, con quái thú kinh tởm...

Ngủ yên đi!

.....

“Cạch!”

Kim Nguru như nín thở nhìn khung ảnh bằng gỗ đang được mở ra, lộ một khe trống phía sau khung kính.

YKN...

“Mưa, lại rơi rồi..

Mưa màu đỏ và thấm đẫm.

Hoa, hoa mẹ thích lại rơi rồi.

Hoa mẹ từng yêu đã tàn rồi!

Niềm vui và hạnh phúc của tôi, đã chìm rồi!

Mãi mãi...

YKN...

Những kỉ niệm tôi yêu, tôi kính, tôi nhớ...

Những kỉ niệm tươi đẹp đó...

Còn đây!”

Ảnh, rất nhiều ảnh...

Đẹp và sáng màu, những bức ảnh được nụ cười chói lòa của thời thơ ấu, của bài ca vô ưu vô lo tươi đẹp.

Ra vậy, Thiên Yết...

Bí mật của YKN là đây ư?

Anh, như thế nào nhỉ?

Anh là một chàng trai, thông minh và mau lẹ, vui tánh mà dễ gần, hòa hợp mà sốt sắng...

Chỉ là...

Sau lớp mặt nạ tươi đẹp màu sắc ấy, sau những nụ cười ha hả của đấng nam nhi ấy cũng chính là một trái tim như bao con người khác, một con người như bao sinh linh khác đang tồn tại.

Một tâm hồn nhạy cảm hay đúng hơn là có phần nhỏ bé. Như con thú hoang lạc bầy, như cành cây non nớt, dễ gãy và luôn phòng vệ.

Anh nói em là xương rỗng nhưng chính anh là gai nhọn chết người.

Anh bảo em là cô đại quật cường còn anh là bồ công anh đi uơm mồm niềm vui cho muôn người rồi chết mòn trong héo úa và tuyệt vọng...

Kim Nguru...

Anh đang ở đây, lạnh lẽo, mệt mỏi và rập khuôn, một con rô bốt máy có thịt và da, một con rối vãi vớ dây chần chịt níu giữ mang tên áp lực và áp lực.

Mệt lắm!

Anh chỉ muốn lãng quên đi tất cả, chỉ ước chi những điều này chưa xảy ra. Phải chi quá khứ luôn tươi đẹp như hiện tại, không, anh khát khao rằng hiện

tại được như quá khứ... an lành như vậy!

Mệt, chạy đến mệt nhoài!

Chạy đi tìm... chính mình!

Làm ơn, tha cho tôi đi!!!

Tôi, là con người!!!!

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Là anh ư?”

“Bác biết nó luôn giận.... là bác sai!”

“Không!”- Kim Ngu quay lại nhìn người phụ nữ-” Bác, không sai, anh ấy cũng không giận bác!”

“Thật ư?”

“Thật!”- Kim Ngu gật đầu chắc nịch.

Đúng!

Anh ấy, không giận không hờn không trách.

Anh ta chỉ hận!

Hận hiện tại, hận nước mắt yếu hèn..

Và, hận nó!

Kim Nguru nhắm mắt, cố che giấu những xúc cảm ngổn ngang một nhòai và tấm lưng đang muốn nhụt chí!

Cô, thật ra cũng mệt, sau hành trình dài ấy!

Chỉ là Kim Nguru, có chết, cũng phải làm được!

Điều mình đã thề!

Thiên Yết, em, rất yêu anh!

_____..._____..._____...

“Hôm nay thật làm phiền bác!”

“Không có gì, phải cảm ơn cháu mới đúng! Thiên Yết nó....”

“Bác đừng lo! Anh ấy sẽ ổn thôi!”

“Bác cũng hy vọng vậy! Cháu biết đấy, nó còn trẻ mà bác trai cũng thật kì vọng vào Thiên Yết!”

“Bác đừng quá lo, chỉ tại...”

“Mẹ!”- Thiên Bình chạy lại, đôi bàn tay múp míp bầu lấy mẹ mình-” Bé Bình muốn ăn bánh tròn!”

“Được rồi! Thiên Bình, chị Kim Nguru sắp về rồi! Con mau chào chị đi nào!”

“Thiên Bình à! Chị về nhé!”- Kim Nguru cúi xuống mỉm cười-” Lần sau chị lại đến chơi với em, chịu không nào?”

“Chị xinh đẹp!”- Thiên Bình nhìn trân trân Kim Nguru... Oa, nhóc còn nhớ nãy chị xinh đẹp rất hung dữ nhưng cũng thật oách nha, bây giờ chị cười, đẹp ỏi là đẹp...

“Chị xinh đẹp! Chị xinh đẹp cười thật đẹp!”

“Cảm ơn em, bé Thiên Bình cũng thật đáng yêu đẹp trai !”-Kim Nguru mỉm cười, vẹo đôi má mềm mềm như phấn.

“Chị xinh đẹp!”

“Hử?”

“Chị xinh đẹp có bạn trai chưa?”

“Hả?” (0v0)

“Bé Thiên Bình muốn lấy chị xinh đẹp! Chị xinh đẹp, lấy Thiên Bình nha! Nha! Nha!”

Đây gọi là, anh nào em nấy đó hả?

Bạn đang đọc truyện *[Nguru-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chúng ta là bạn.

Đau!

Cảm giác như có ai đó đang dùng búa bổ đầu, khoan não... giống như có cả một thế chiến đang hùng hực bùng nổ trong đầu vậy!

Một môi mở đôi mắt kèm nhèm chưa quen với ánh sáng, Thiên Yết dụi dụi nhàm chán.

Mấy giờ rồi?

Cậu nhồm dậy bật công tắc đèn, nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như đã tối rồi... Cậu nhớ là cậu đang lấy vài món đồ về YKN để bàn với Kim Ngu, sau đó...

Một mảng tối đen!

Bóng đêm bao trùm mọi góc ngách của kí ức và hình như cậu đã bỏ quên cái gì đó thì phải...

Rối thật!

Quan trọng là, bây giờ cậu đang ở trạng thái thật tệ: cả người bần thiêu nhóp nhóp do lớp mồ hôi, bụng thì đói mà cả cơ thể như muốn rụng rời!

Tệ thật!

Thiên Yết mở cửa phòng để đi xuống nhà. Ba đang xem báo, mẹ đang giúp em trai làm bài tập.

“Thiên Yết, dậy rồi hả con? Con đói chưa?”

“Rồi ạ! Máy giờ rồi mẹ?”

“Tám giờ hơn rồi! Để mẹ hâm thức ăn lại, đợi một chút!”

“Vâng ạ! Con cũng đi tắm đây! Người con bây giờ bẩn quá!”

Cậu mở tủ lạnh tu một hơi gần nửa chai nước cho vơi cơn khát rồi đi vào phòng tắm. Bật máy nước nóng lên, chỉnh nhiệt độ vừa phải...

Ừm, nước nóng và thư thái... cậu cảm thấy khỏe hơn rất nhiều rồi!

Khi trở ra, mẹ đã dọn sẵn một bàn cơm cho cậu.

“Nhiều quá ạ... làm sao con ăn hết đây?”

“Đạo này con học hành hơi căng thẳng, nên bồi bổ một chút!”- bà lấy thêm một ly nước để lên-” Nước ép đào... mẹ hâm nóng rồi, con uống đi!”

“Cảm ơn mẹ!”- Thiên Yết mỉm cười ngồi xuống, ừm, cậu đói ngấu rồi đây! Cá là cái bao tử đói này dư sức ăn hết bàn cơm này!

“Ngon quá ạ!”- cậu suýt soa, cơ hàm vận động liên tục.

“Đã học bài chưa?”- vừa lật lật tờ báo, Thiên Khôi- ba của Thiên Yết lên tiếng.

“Này! Con nó vẫn còn đang ăn đấy!”

“Vừa ăn vừa đáp cũng được! Tôi có bảo nó bỏ bữa đâu!”- ông nhàm chán lật báo-” Lại ba vụ scandal nghệ thuật! Nàng thơ cái mồm, lũ xướng ca vô loài!”

“Này...!”

“Tôi chỉ nói thật thôi! Còn con, đã học bài chưa?”

“Đạ... ừc, rồi ạ!”- nuốt vội miếng cơm đang nhai dang dở, Thiên Yết vội lấy cốc nước ép ấm uống sạch cho vơi cơn ghen-” Thật ra thì, con còn một môn!”

“Thật lười biếng! Cả ngày hôm nay con làm gì?”- ông Thiên Khôi dĩ nhiên không hài lòng với đáp án này, ông nhú cặp mày-” Con như thế này, làm sao có thể trở thành một bác sĩ giỏi?”

“Này, thằng nhóc chỉ vừa mới ra khỏi bệnh viện!”

“Đã một tháng rồi! Theo lý thuyết, nó đã hoàn toàn ổn! Thiên Yết!”

“Khụ khụ... dạ?”- nắc nhen miếng cá đang ở lưng chừng cổ họng, Thiên Yết cố nén nó xuống và nhận cốc nước ép ấm khác từ mẹ-” con cảm ơn ạ!”

“Thiên Yết, ba hỏi nguyên hôm nay con đã làm gì?”

“Con xin lỗi, có một số việc xảy ra nên con... có hơi lơ là!”

“Học là việc cả đời Thiên Yết! Con phải có trách nhiệm với tương lai của bản thân bằng việc học hành cho tử tế vào. Sau khi ăn xong, hãy hoàn thành nốt cái con đang dang dở đi...”

“Con biết rồi ạ!”

Thiên Yết ngoan ngoãn gật đầu vâng dạ, sau đó, lại say mê ngấu nghiêng phần com ngon lành... cậu, thật sự rất đói rồi!

“Con nên hiểu trách nhiệm của mình!”

“Con không thể trở thành một bác sĩ giỏi chỉ với sự lười nhác và tùy hứng!”

“Con nên xem nhiều sách hơn, mở sách chuyên ngành hôm trước ba đưa, con đã đọc hết chưa?”

“Thiên Yết....!”

“Thiên Yết...!”

“Thiên Yết, ngừng lại, trả lời ba mau!”

“Khụ khụ... dạ, con đọc xong rồi ạ!”

“Tốt, ngày mai ba sẽ đưa sách mới cho con đọc!”

Đón nhận ánh mắt chia sẻ của người mẹ, Thiên Yết chỉ mỉm cười...

“Con ăn xong rồi ạ! Con xin phép lên lầu đây!”

“Tốt! Con nên hoàn thành bài học đi!”

“Dạ!”

“Cái ông này, con cứ nghỉ ngơi đi, con còn mệt mà! Không học một chút thì đâu có sao!”

“Bà thì biết gì chứ? Học là việc cả đời! Một bác sĩ tương lai làm sao có thể lười biếng chứ?”

Thiên Yết mỉm cười, thu dọn bàn rồi bước lên phòng.

Cậu hiểu, ba đang rất kỳ vọng. Cho nên, cậu sẽ cố gắng toàn lực!

.....

Đêm, lại buông xuống...

Như một tấm màng đẹp đẽ với vô vàn họa tiết bé con biết phát sáng, bầu trời đã được phủ lên một tấm vải dệt xinh đẹp như thế đó.

Thiên Yết ngồi gật gà gật gù trên bàn, bài tập chỉ mới hoàn thành được một phần ba nhưng đôi mí mắt cậu lại díp lại liên tục, có lẽ nguyên ngày hôm nay cậu đã suy nghĩ quá nhiều.

Thiên Yết luôn tự hào về thành tích của mình, nhưng nói đi phải nói lại, cậu chả phải thiên tài mà đọc một lần là thuộc xem vài lần là rõ. Cậu phải học, và để giỏi, cậu buộc lòng phải nỗ lực hơn nữa..

Nhưng biết sao được? Ba rất kỳ vọng vào cậu mà với vị thế của một cán bộ lớp, sẽ rất xấu mặt nếu cậu lơ là học tập...

“Vất vả quá nhỉ... bác sĩ tương lai?”

Một giọng nói cất lên, đục đục khàn khàn như món sốt cá sệt. Trong phòng và trên giường cậu, một cậu trai mang hơi hướm mạnh mẽ với hàng lông mày rậm nam tính đang ngồi.

“Anh là ai?”

“Cậu không nhớ tôi? Quà nhiên, này, chúng ta là bạn mà!”

“Làm sao anh vào được đây?”

“Tôi vào hết như cách tôi nên làm, này chàng trai, quên tở rồi sao?”

“... Tôi vừa mất trí nhớ!”

“Tôi biết! Nên tôi mới đến đây thăm cậu một chút! Ăn táo chứ? Hái ở nhánh cây gần phòng cậu đấy! Ngọt phết!”

Thiên Yết nhận quả táo, cắn một ngậm lớn.

“Tôi thực sự quen anh?”

“Thôi nào, rõ còn hơn ban ngày còn gì? Chúng ta là bạn!”

“VẬY.. anh là ai?”

“Tôi ư? Bạn thân nhất của cậu!”

“Tên?”

“À!”- anh ta mỉm cười-” Tôi tên là....”

Cốc cốc..

“Thiên Yết, con còn học phải không? Mẹ vào được chứ?”

Là mẹ!

Bạn đang đọc truyện *[Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: ích kỷ.

Là mẹ!

Thiên Yết nhìn nhìn một chút lại thấy chàng trai kia nhanh như cắt phóng lên bàn bệ cửa sổ chuẩn bị nhảy xuống.

“Này, đây là lầu đấy!”

“Sao thế? Gan cậu dạo này teo lại rồi hả? Buồn cười ghê luôn!”

“Nhưng....”

“Cái gác này nhằm nhò gì, Thiên Yết, từ từ, khi mà cậu nhớ lại, mấy trò cậu cùng tôi làm còn kinh hơn vậy nhiều!”

Nhảy phóc lên cành táo trong vườn, chói với một chút nhưng lại cười hề hề ngu ngốc, leo xuống và thành thực bỏ đi, hết như đã làm từ lâu lắm vậy!

Vẫy tay như tạm biệt lại cười tươi rói, người con trai ấy lại biến mất trong màn đêm.

“Thiên Yết... con còn thức chứ?”

“Dạ còn ạ!”

Thiên Yết vội xoay sang mở cửa, mẹ cậu đã ở sẵn đó với khay thức ăn.

“Mẹ nghĩ là con đói nên đem chút đồ ăn lên!”

“Cảm ơn mẹ!”- cậu vui vẻ nhận, thật ra cũng có chút đói rồi! Ban nãy ba hà khắc quá, cậu cũng đành ăn qua loa rồi lên phòng học bài thôi!

“Con đừng bận tâm những gì ba con nghĩ quá, con, cứ làm điều mình thích thôi!”

“Cảm ơn mẹ!”

“Đừng học nhiều quá! Con đang căng thẳng đấy! Nghi ngơi một chút đi! Dù lớp trưởng là phải làm gương thật nhưng thi thoảng cũng phải cho gương được dịp chùi rửa chứ! Con đang thiếu thư giãn đấy!”

“Không sao đâu mẹ! Con học sắp xong rồi!”

Cậu hưởng thụ cái xoa đầu đầy yêu thương và ánh mắt trìu mến vô hạn ấy, lại mỉm cười tươi rói.

Mẹ, mẹ thật tốt!

“Mẹ sẽ nói với ba, ông ấy thật sự quá gia trưởng rồi! Con vừa khỏi bệnh mà thôi!”

“Không sao đâu mẹ, ba cũng chỉ lo cho con thôi! À mà hồi chiều, sao Kim Ngu lại về vậy mẹ?”

Đôi tay đang xoa cậu đó đột ngột cứng đờ lại, ánh mắt mẹ cậu trở nên đột ngột đĩnh trệ.

“Mẹ?”

“À... còn hỏi sao? Là con đó, rõ ràng mới xuống giường bệnh thôi đã nhồi nhét bao cái vào đầu nên xiêu luôn chứ gì? Con, căng thẳng quá rồi!”

“Vậy ạ? Đạo gần đây con rất hay như vậy... là do áp lực à?”

“Còn gì nữa, thằng nhóc này... con thật khò! Nào, ăn no đi, rồi thư giãn... con đừng ép mình quá!”

“Vâng ạ, con nghe rồi!”

“Ngoan lắm! Vậy mẹ không làm phiền con nữa, ăn no rồi nghỉ ngơi một giấc tròn đi! A! Nhưng đừng ăn no quá, không tốt!”

“Ha ha! Dạ, con nghe rồi ạ!”

Thiên Yết ngoan ngoãn ním cười rồi đóng cửa lại. Cậu có thấy đâu, khi phiên gõ chữ nhật ấy đóng lại, người phụ nữ cậu gọi là mẹ kia chân tay như nhũn ra, bà ngã xuống thêm lạnh, nước mắt giàn giụa...

Thiên Yết, mẹ xin lỗi...

xin lỗi đã giấu con, xin lỗi đã cư xử như vậy, xin lỗi đã im lặng về người mẹ thật của con...

Mẹ, thật xin lỗi!

Chỉ là, con biết không, mẹ, thật lòng rất thương con, mẹ coi con không khác gì con ruột của mình.

Mẹ biết, biết con ghét mẹ... bởi lẽ mẹ là kẻ xa lạ chen chân vào căn nhà này. Mẹ giành đi tất cả của mẹ con, nghiêm nhiên chiếm đoạt vị trí của bà ta nơi đây. Mẹ biết, đối với con, mẹ thật xấu xa và đáng khinh ghét...

Chỉ là, mẹ, thật ra cũng chỉ là một con người mà thôi!

Mẹ chẳng muốn cướp và chả ham thay thế ai cả! Hồi ơi, con hãy hỏi thế gian này, bao nhiêu người phụ nữ ngoài kia chấp nhận là người đến sau của một cuộc tình, thì nói chỉ, là vị trí mẹ kẻ đáng hổ thẹn này?

Mẹ đến đây và con cười với mẹ... dám thề rằng mẹ đã đau thế nào khi nhìn thấy nó, nụ cười gượng ép đến khó coi của con. Mẹ biết, biết mình chẳng có vai trò gì, biết con cười mà lòng đang không ngừng khinh thường coi rẻ mẹ...

Ừ, mẹ là kẻ đến sau!

Mẹ cướp đi niềm tin chung thủy của ba con về người mẹ quá cố, bóp méo không khí vốn dĩ thanh bình con luôn hướng trông.

Mẹ biết, biết con cười đầy, vui đầy nhưng mẹ cũng biết, biết con đang diễn...

Con diễn quá hoàn hảo và nhập vai đến độ mẹ thật lâu mới nhận ra con đang vờ vịt...

Đau lắm!

Thiên Yết, con biết không? Mẹ thương con!

Mẹ nhận ra chứ! Nhận ra con nhạy cảm đến nhường nào! Mẹ nhận ra tâm hồn con vốn đã thương tâm cỡ nào khi mẹ đến và thật là ê chề nhục nhã khi thừa nhận rằng con chẳng hề chấp nhận mẹ...

Buồn cười quá phải không con?

Con đang cười mà, con đang vui đấy, con rõ ràng đang nghe lời mà, con đang gọi dạ bảo vâng đấy thôi!

Ha ha! Nhục nhã chưa? Mẹ cảm thấy thật thất bại.

Đã nghĩ quên rồi, đã nghĩ mặc kệ rồi... nhưng con biết không?

Con khờ lắm!

Nếu tình thương được tính bằng máu mủ ruột mềm thì chẳng có lý nào những con người xa lạ ngoài kia lại gặp và yêu nhau nhiều đến thế.

Con nhạy cảm, thật nhạy cảm mà cũng thật thờ ơ để chẳng nhận ra rằng, mẹ, thật lòng coi con như con của mình.

Mẹ, muốn thay thế người mẹ thật của con!

Mẹ muốn chăm sóc con, muốn thay người phụ nữ đó đỡ nâng con, muốn là một nơi êm đẹp nào đó cho con dựa vào, hay ít nhất, muốn con thật tâm gọi mẹ một tiếng 'mẹ'....

Trở trẻ lâu khi ngay cả những cụ ông ngày xưa cũng có câu rằng:

Mấy đời bánh đúc có xương?

Mấy đời mẹ ghẻ mới thương con chồng?

Vậy, mẹ nói mẹ thương con, con có tin không?

Thật là quá ha? Người ta tin cái gọi là tình yêu xa lạ, tôn thờ cái gọi là yêu mến luyến thương nhưng lại chẳng tin cái tình cảm đơn giản của phận mẹ kế...

Xin lỗi con!

Xin lỗi đã giấu con sự thật này, xin lỗi đã ích kỷ lờ đi người mẹ quá cố mà con hằng kính yêu.

Chỉ là, con ơi!

Cho đến lúc con thật sự nhớ lại toàn bộ, hãy cho mẹ ích kỷ được thay thế vị trí đó, dù à một chút!

Mẹ xin lỗi, người mẹ kế này của con thật ích kỷ và tham lam phải không?

Nhưng con biết không? Mẹ, thương con, thật đấy!

Như một người con của mình!

P/S: Có ai thấy chương này bị nhảm không? Nếu có thì thật xin lỗi ... :3

Tại tự nhiên quồn quồn nhớ lại bài báo xa lắc xa lơ nào đó nói về kiếp mẹ kế nên nổi máu ghi ghi... hi hi :3

Tôi ám mọi người

Bạn đang đọc truyện *[Ngưu-Yết] Trích Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: một mảnh tâm hồn.

Chúng ta, ai cũng vậy!

Nhân cách được dựng nên từ nhiều mảnh rời rạc gồm vui buồn khổ giận và trong vài trường hợp, ta luôn hiểu rằng bên trong mình luôn có một nhân cách khác.

Tôi gọi nó nôm na là một mảnh của tâm hồn.

Mảnh tâm hồn này, bạn chẳng thấy và nó chỉ xuất hiện lúc bạn chẳng ngờ nhất, theo một cách nào đó, có thể nói.

Một ác quỷ, có thể giang tay cứu người, vì một mảnh tâm hồn nào đó ngự trị bên trong anh ta là tình yêu sâu thẳm, vậy...

Thiên Yết, một cậu trai hoàn hảo theo một cách nào đó.. một mảnh tâm hồn trong cậu ta là gì?

.....

Bầu trời, sau đêm đen đã rực sáng trở lại.

Vật lộn với mớ chần mèn và thành quả là một cục u to tướng êm ả bằng mền bông và gối hơi.

Thiên Yết gọi đó là dọn giường.

“Hừm? Không!”- cậu trai mỉm cười-” Cũng quen rồi!”

“Mày ngu lắm! Đòi là của mày, sao mày cứ muốn làm vừa lòng mọi thứ chứ?”

“Không lẽ cứ như mày? Bỏ học rồi đi đập lộn?”

“Tất nhiên!”- cậu bạn phỉnh mũi tự hào.

“Thôi đi! Tao chả ham ba cái đó đâu!”

“Ui giỏi, thằng ngu! Đi, đi với tao!”- cậu ta chèo kéo bạn mình.

“Đi đâu?”

“Mẹ nó, đi đập lộn! Mày cứ nín nhịn hoài vậy là điên luôn đó thằng ngu! Đi, tao dẫn mày đi giải street!”

Nắng bàng phủ lên mặt đất, hắt bóng hai cậu nhỏ đang lôi lôi kéo kéo nhau!”

•

.

•

.

•

.

•

•

.

•

.

“Anh hai!!!!”

Thiên Yết mở mắt, chào đón cậu là khuôn mặt bầu bĩnh của em trai.

“Thiên Bình?”

“Anh hai có sao không? Sao anh hai lại xỉu? Bé Bình... bé Bình rất sợ...oa

66

“Rồi! Anh hai hơi mệt thôi! Ai đem anh lên phòng đây?”

“Là ba! Nhưng bệnh viện gọi ba rồi! Ba để thuốc ở đầu tủ ấy anh hai!”

“Ngoan lắm! Anh hai bây giờ hơi mệt! Bé bình ra ngoài chút được chứ?”

“Vâng ạ!”

Thiên Yết mệt mỏi ngã lưng lên nệm êm.. tại sao cậu lại ngắt xiu nhỉ? Hay như mẹ nói? Cậu bị áp lực?

Nhưng...

Đột nhiên, như một ý niệm mơ hồ, câu nhón dây... câu nhớ một chút rồi... trong bếp..

Chạy vội vào căn bếp nhỏ, mở ra thùng gạo sắp hết, ngay dưới đáy của cái thùng là một vách ngăn.

Câu nhó, có gì đó, rất quan trọng, ở đây.

Ảnh và một cây gậy.

Mang hai vật tìm được vào phòng, ngắm soi cây gậy thô bằng gỗ. Cậu đoán, đây có lẽ là gậy bóng chày... nhưng khá mục cũ rồi.

Còn tấm ảnh?

Trong ảnh là hai anh chàng, à không, giống hai nhóc học trò cấp hai hơn!

Thiên Yết đứng bên phải, nụ cười tươi rói mặc cho bộ đồng phục đang mặc đang nhàu nát và lấm lem, cậu bạn kế bên cũng chẳng khá hơn khi bộ đồng phục rách như xé, một bên má đỏ ngầu. Điểm đáng chú ý là cái dây nịt vàng có dán dính tán kia, cả hai cậu bé đều có nó nơi thắt lưng.

“Tìm ra rồi à?”

“Anh...!”- Thiên Yết giật thót-” Sao lại vào được đây?”

“Cậu còn câu nào thú vị hơn không?”- anh ta mỉm cười nhìn bức ảnh-” Đẹp quá ha? Nhớ tấm này có khi nào không?”

“Khi nào?”

“Kỉ niệm vụ đập lộn đầu tiên của cậu! Cậu đã nện thằng kia đến nằm đo đất, nhớ chứ?”

Tiến lại, anh ta mỉm cười bí hiểm.

“Thiên Yết, bớt khinh người đi! Và, chúng ta thật sự là bạn đấy!”

“Bạn... bạn ư?”

“Cậu nghĩ sao nếu tôi nói... YKN là do cả hai chúng ta nghĩ ra..?”- anh chàng nhướn mày mỉm cười.

YKN...

Yết Khinh Người...

Biết về ý nghĩa của YKN, không phải chỉ có một hay hai..

Mà là ba!

P/s: bây giờ mọi người nghĩ anh chàng này là ai a? ;> ahahaha!

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kiêu ngạo, khinh người và khiêm nhường.

Ai cũng có một quá khứ!

Dù nó tròn đầy hay méo mó, xấu xí hay đẹp tươi thì nó luôn là một hoài niệm đầy nhung nhớ.

Thiên Yết...

Cậu, thật sự muốn nhớ sao?

.....

“Ngon thật! Tay nghề của cậu tiến bộ hơn cả trước luôn ấy chứ!”

Thiên Yết lắc đầu ngán ngẩm nhìn cậu chàng nào đó ăn ngấu nghiến phần cơm trưa của cậu, ừm, theo một cách nào đó, cậu cũng chẳng đói khát gì.

“No chưa?”- cậu khoanh tay chất vấn.

“Từ từ...”- uống vội ngụm nước to tướng, cậu bạn mỉm cười hi hi-” Xong rồi đấy!”

“Được! Vậy trả lời tôi! Anh là ai?”

Kiều ngạo, đầu phải chỉ có một.

“Không có!”- cậu nam sinh phản bác-” Con nhện này là thiệt tao mới mua hôm qua!”

“Ngu ngốc! Tao chẳng thèm nói mày..!”- cậu bạn cá biệt mỉm cười, nụ cười ẩn ý với cậu bạn học giỏi nhất lớp.

Thiên Yết.

“Thiên Yết, bạn quả nhiên là 'thân thiện' với mọi người mà...”

“Cảm ơn nhé.... cậu bạn 'năng động!’”

“Không có gì! Có gì nói đó thôi! Lớp trưởng 'thật thà' của tớ!”

“Vậy sao? Anh chàng 'tốt bụng’?”

“Ừ... là vậy đấy!”

Cậu ta mỉm cười.

Lớp trưởng và cá biệt, học giỏi và đánh lộn, hai con người hay căn bản là hai khái niệm này luôn chẳng có cùng chí tuyến. Một mặt nào đó, chúng ta luôn cảm nhận được có một sự đối nghịch ở đây.

.

.

.

.

.

.

.

“Lại đánh nhau à?”

“Ý mày là gì?”

“Chả có gì!”- Thiên Yết nhún nhún vai-” Biết không? Cậu làm gì tôi không quan tâm! Chỉ hy vọng cậu đừng làm bai điểm thi đua của lớp mất hết!”

Thiên Yết xoay lưng, nụ cười nhàn nhạt vờn treo trên môi.

“Thằng khinh người!”

Đôi chân, khựng lại....

Khinh người, cậu á?

Thì sao chứ?

Ha ha ha!

Chúng mày ngu ngốc như vậy, đáng chán như vậy, lại chẳng cho tao được xem thường sao?

Thiên Yết xoay lại, mỉm cười chuẩn mực.

“Về nhà đi!”

“Mẹ nó, đứng lên giọng với tao! Tao nhện mày đủ rồi!”- cậu bạn xấn tới.

Cát bụi cứ thế, tung bay mịt mù.

Thiên Yết cảm nhận được tiếng gió xe, cậu bị quật ngã. Nhện? Không bao giờ! Giờ cao tay và đánh xuống, vật nhau ra rồi nện vào người nhau.

Tình bạn của con trai, đôi khi, cũng bắt đầu từ những thứ kì lạ như thế đó.

Một mùa hè.

Hai mùa hè.

Rất nhiều, rất nhiều mùa hè trôi qua. Hai cậu chàng nào đó cùng nhau đến hiệu sách lớn và Thiên Yết vô tư chọn một quyển về mỹ thuật cao cấp.

“Lại sách vẽ à?”

“Ừ!”- Cậu đơn giản gật đầu.

“Tranh của mày luôn rất đặc biệt... có nhiều nghĩa mà ít ai hiểu hoàn toàn về nó!”

‘Ù...!’

“Biết không, Thiên Yết... tao ghét mày!”

“ ”
...

“Mày tự cao và thích khinh thường người khác, mày, nghĩ mày là cao nhất sao?”

“Tao.... vậy hả?”

“Thiên Yết... gần sinh nhật cậu rồi phải không?.... thế, quà đây!”

Chụp quyền 'vĩ nhân thế giới' từ tên bạn thân, Thiên Yết nghiêng đầu khó hiểu.

“Mấy người đó là vĩ nhân!”

“Và...”

“Thiên Yết, mày không phải là giỏi nhất... mày quá ngạo mạn, khinh người và kiêu ngạo! Đã đến lúc, mày học đánh vần gai chữ khiêm nhường rồi!”

“YKN...”

“Hả?”

“Yết kiêu ngạo, Yết khinh người và Yết khiêm nhường!”

“Nghe hay đấy! Tao cá nó còn một ý nghĩa khác phải không?”

“Nhiều hơn một!”

“Cái chính là.....”

“Yêu... cái chính là yêu!”

“Tớ đoán nhé... là cô bạn Kim Ngưu đáng mến phải không?”

“ ”

“Trả lời đi! Đừng có mỉm cười ghê rợn như thế! Nhìn mày âm hiểm sao sao ấy!”

“Chẳng phải mày có câu trả lời rồi ư?”

•

.

•

.

.

•

.

“Cậu...!”- Thiên Yết nhảy dựng lên, há hốc mồm nhìn tên con trai nào đó.

“Xà Phu, là cậu, đúng không?”

P/s: chương này có nhầm quá không? Đại loại là đạo này hơi bận sắp xếp chút đồ nên xin lỗi, mình không tập trung vô pic được nhiều! Xin lỗi :’(

Mặt khác, ngày 4 vô học lại rồi, chuyện up 1 chap/ 1-2 ngày có lẽ hơi khó khăn, xin lỗi mọi người nhé! Mình vẫn sẽ cố hết sức hì hì :>

P/s2: Về Xà Phu, có một bí mật, có ai đoán ra hơn ahiihihi :>

Lại nói đến cái trò mua mấy con gê gê dọa người, các bạn từng dính chưa? hồi ấy trường mình cực hot cái trò biến thái đó.... khụ, nói nhiều quá! Mọi người, tối ầm ahiihihi

Bạn đang đọc truyện *[Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sẽ chết.

Thế giới của Xà Phu là một thế giới kì lạ. Một thế giới nhuộm đủ cái màu thê lương của một đứa trẻ luôn cần được ủi an.

Xà Phu, cậu, cũng giống Thiên Yết, đằng sau nụ cười đang phủ là lớp nhân buồn thâm sâu bi.

Ai cũng có một quá khứ!

Và một tên khôn nạn cũng có cơ để mà xấu xa.

.....

Trời buồn dần trôi, những phiến lá vụn hoa trải dài trên từng con phố đượm màu hoài ức. Xà Phu đang đi cạnh Thiên Yết mà bỗng dưng tán phét và nụ cười kia cũng lạ lắm cách xa!

Hôm nay Kim Ngưu nghỉ học, nghe đâu cô bạn đã bị mắc mưa rồi vướng vào cơn sốt. Thiên Yết về nhà việc đầu tiên là bắt một chút cháo thơm..

“Con làm cho ai thế?”

“Mẹ ạ?”- Thiên Yết xoay lại mỉm cười-” Hôm nay Kim Ngưu nghỉ học! Nghe đâu là cảm nên con nấu ít cháo!”

“A! Cô nhóc ấy bệnh à? Con đem theo ít nước quả và mua chút trái cây nữa! Con nhóc ấy lạnh mồm lạnh miệng rất đáng yêu!”

“Vâng ạ!”- Thiên Yết cười khì, nhìn mẹ lấy ra mấy bọc giấy gói-” Con sẽ về trước giờ cơm!”

“Ừ.... đó là gì vậy?”- bà chỉ một vật trên bàn nước.

“À, là của Xà Phu bạn con, ngày trước tụi con chơi rất thân, nay mới gặp lại!”

Câu cười hi hi đem cái nịt lưng màu vàng đính đầy đinh tán ra ngoài, cũng chính là lúc nhìn thấy Xà Phu đang mỉm cười đáng đánh dựa vào cửa.

“Đồ ăn cho gái hả?”- cậu vỗ vai Thiên Yết-” Chỗ anh em tao nói chó, mày bị bệnh đại gái hết thuốc chữa rồi! Còn nấu cà cháo cơ đấy!”

“Kim Nguru ở có một mình thôi! Còn nữa, dây nịt của mày nè!”

“Hừ! Ở một mình! Mày muốn đến thì viện đại có đi!”

Xà Phu khịt mũi hừ hừ khó chịu.

“Mày ghét Kim Nguru?”

“Ồ, chứ còn gì nữa? Tao chả ưa con đó! Nhìn nó giả giả sao í!”

“Cậu ấy rất tốt! Và tâm lý nữa!”

“Tao nói nhé? Mày ngu ngốc vừa thôi! Con đó đâu phải đẹp nhất? Mà mày dạo gần đây cư xử cũng kì! Sao mày lại gọi người phụ nữ kia bằng mẹ? Chả phải mày hận....”

“Hận?”- Thiên Yết nhún mày-” Tao? Hận á?”

“Phải!”- Xà Phu cười ma mãnh-” Mày hận... tất cả!”

Kí ức, có thật chẳng là như thế?

.....

“Khụ..... Thiên Yết?”

“Tớ có mang cháo cho cậu!”

“Cảm ơn ! Cậu thật tốt!”- Kim Nguru cười tí mắt-” Cậu vào nhà đi!”

“Trông cậu mệt quá! Đã uống thuốc chưa?”

“Hờ? Rồi, hi hi! Cảm ơn nhé!”

Kim Nguru khịt khịt hai cánh mũi, đôi gò má đỏ ửng lên như những rạng mây cuối ngày.

“Mày nghe câu khẩu phật tâm xà chưa?”

“Mày nghĩ Kim Nguru thật lòng coi mày là bạn à?”

“Nó chỉ lợi dụng mày thôi!”

“Thiên Yết, ngoại trừ tao ra thì mọi người xung quanh đều có ý lợi dụng mày....”

Thiên Yết mím môi thật chặt, đôi mắt sâu và chẳng còn thấy đáy, y hệt, lòng đáy của đại dương sâu thẳm.

“.... A! Thiên Yết!”- Kim Nguru bất ngờ nhìn đai lưng cậu đang mang, cái đai lưng màu vàng chanh đính đầy đinh tán-” Cái đó....”

“Tớ tìm thấy trong nhà! Cậu biết chút gì về nó chứ?”

“Ồ.... không! Ha ha! Tớ chả biết đâu!”

.

.

.

.

“Tin tao đi, cô nàng một ngàn phần trăm sẽ phủ nhận biết về đai lưng!”

“Thiên Yết, mày chả nhận ra sao? Dù tâm lý nhưng cô ả luôn muốn mày quên?”

“Tin tao đi! Kim Nguru chẳng đáng để mày bầu víu khi hy vọng nhớ lại đâu!”

“Mày đã tìm hiểu mà phải không? Lúc mày lục điện thoại cô nàng ấy? Toàn bộ hình vẽ của mày đều đăng dưới danh YKN...”

“Mục đích của cô nàng là gì ta... Thiên Yết?”

.
.
.
.
.

“Kim Nguru!”

“Hử?”

Đôi mắt đỏ...

Đôi mắt đỏ ngầu nhiễm đầy tơ máu, phía sau bóng hình kia đang nhiễm một áp lực vô hình tràn lan phong kín và trước khi Kim Nguru kịp phản ứng, Thiên Yết liền sấn đến, bót chặt cổ cô lại, chặn luôn không khí đang lưu thông nơi khí quản. Cảm nhận cơ thể đang được nâng lên, cảm nhận đôi chân đang rời xa mặt đất. Kim Nguru như lâm vào hoảng loạn.

“Thiên.... ư..... Thiên Yết!”

“Tại sao.... tại sao các người lại lợi dụng tôi? Đồ dối trá.... dối trá...”

Các thớ cơ như căng ra và thịt máu đang săn lại, con thình nộ lần đầu tiên bộc phát sau giấc ngủ dài triền miên.

Đưa lên cao, cao nữa!

Chặn đứng lại mọi khó khăn làm ta nghệt thở, giết chết từng khát vọng khốn nạn suốt ngày dài.

Làm đi, làm đi rồi mày sẽ an bình!

Mau làm đi... giết nó, giết thứ đang bủa vây bóp chẹn mày! Đây chỉ là một con ả dối trá tầm lợm.. làm đi! Giết nó!

Chặn mồm nó lại, phải, phần nỡ nữa đi! Đừng kìm nén thêm nữa bản chất thật của mày....

Hủy hoại đi... mau hủy hoại đi..

“Ặc.....aa...!”

Đưa lên ngày một cao, Kim Nguru cảm nhận rõ mồm một sự khô cằn nơi cổ họng.. cố gắng giữ một hô hấp đồng nhất, cô bấu chặt tay Thiên Yết.

Tĩnh lại đi, xin anh!

Đừng để con thình nộ trong anh thắng thế... đừng để trái tim của anh bị lu mờ bởi sự ngông cuồng phẫn nộ.

“Đồ nói dối!”

“Lừa lọc!”

“Chẳng ai đáng tin hết...”

“Không một ai...”

Không, không phải vậy...

Xin anh...

Cuối cùng là ai, là cái gì đã làm anh nên như vậy?

Anh, em.... chết mất!

Bạn đang đọc truyện *[Nguu-Yết]* *Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: mỗi mệt.

Anh ơi, em mệt quá!

Chuyện chúng ta đang tốt lành tươi đẹp, tại sao hôm nay chúng lại đi đến bước đường này....

Mệt anh ơi, em mệt quá!

.....

“thả.....”

Kim Ngu cô điều hòa nhịp thở, điều coi cần bây giờ là phải bình tĩnh nhanh chóng. Tay với lấy cà mên cháo trên bàn gần đó, vội mở ra.

Thiên Yết, em xin lỗi!

Thứ nóng buốt ấy rơi thẳng xuống nền và Thiên Yết ôm bàn tay đỏ lựng quy xuống, đôi mắt hung tợn khó tin.

“Anh à....”

Thiên Yết vẫn giữ nguyên như vậy thần thái, đôi mắt sọc lên những lần màu đỏ tươi, hai hàm răng cắn chặt và cơ thể oằn mình gầy gù.

Kim Ngu chớp lấy tay cậu, cho cậu ngã vào lòng mình, nhẹ giọng...

“Tất cả ổn rồi! Kết thúc rồi....!”

“Phản bội, đồ phản bội....”- Thiên Yết vẫn rít lên vô thức qua từng kẽ răng cắn chặt, mặc kệ hai tay đau mà muốn bóp nát Kim Ngu trong lòng bàn tay.

“Xong rồi! Mọi thứ xong xuôi rồi, chẳng còn ai làm tổn thương anh cả!”

“Anh còn có em mà!”

“Thiên Yết! Ngủ đi! Sau một giấc mơ dài, anh sẽ ổn!”

Tầm chừng sau vài giờ vật lộn bằng ngôn từ, Thiên Yết chìm vào im lặng, nép mình vào thứ ấm áp duy nhất chính là Kim Ngu đang ngồi kề bên cậu.

Cô gái mà bây giờ đang khóc.

Thiên Yết, anh cứ thế này mãi sao?

Em, thật sự mệt quá!

Đó là khi mỗi lần anh như vậy và em cũng chẳng phải lần đầu tiên đối diện với cái chết bất đắc dĩ. Điều lạ là em mệt mỏi thoái chí và điều duy nhất làm em vẫn vững chính là niềm tin nơi anh, tin vào tình yêu của chúng ta, thứ mà anh gần như quên lãng.

Kim Ngu xoay xoay cổ tay, rồi lại vùi mình vào nó. Đôi lưng cong lại và cả cơ thể cuộn thành một nỗi niềm yếu ớt.

Anh ơi, em mệt quá!

Nhưng em, chả muốn buông tay....

Cho nên, vì em còn đang tin vào tình yêu của chúng ta.... anh, em nguyện tin....

Tin trong mệt mỏi và màn đêm

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Ngày lại nối ngày, đêm lại nối đêm.

Những khái niệm mơ màng ngày một được vẽ và Thiên Yết dường như đang giữ một khoảng cách vô hình chẳng xa mà cũng không bao giờ gần với Kim Ngu.

“Thiên Yết!”

“Hả? À, Kim Ngu!”

Thiên Yết mỉm cười từ tốn.

“Cậu, bây giờ ra về sao?”

“À không! Tớ phải họp ban cán sự lớp... bye bye!”

Nhìn bóng lưng đỏ đi khuất, Kim Ngu quay sang phía Nhân Mã.

“Mã lệ phi xuân

“

“Câm!”- Nhân Mã giờ chân-” Tin tui cho bà một đập không?”

“Ha ha!”- Kim Ngu cười xuề xòa-” Hôm nay có họp ban cán sự lớp không?”

“Không! Cuối tuần lận! Chi vậy?”

“À, không có gì! Không có họp vậy lát đi về với tớ đi!”

“Ok!”

Đi đi về nhà.

“Cậu đi chợ hả? Ở nhà một mình?”

“À, tớ ở riêng!”

“Thích nhé? Vậy thi thoảng tớ tới chơi được không? Chúng ta sẽ cùng nấu ăn..!”

“Dĩ nhiên là được chứ!!!”- Kim Ngu cười, lấy lên một bó rau xanh màu-” Hôm nay ăn canh gà lá giang vậy!... cậu có muỗb ăn chung không?”

“Được hả?”

“Dĩ nhiên!”

“Tốt quá! Tớ toàn ăn cơm tiệm thôi! Bố mẹ tớ rất bận, buổi trưa thường qua loa cho có!”

“Lại đây mỹ nhân, gia sẽ hằng ngày lo cơm trưa cho nàng!”- Kim Ngu vờn tay-” Chỉ cần nàng ngoan nha~”

“Vương gia ngài thật xấu~”- Nhân Mã hùa theo ổng ẹo-” Tiểu nữ.. a~ người làm tiểu nữ thẹn thùng a

“

“Kim Ngu ... Nhân Mã!”

Một giọng nói.... bờ ngõ vang lên phía sau, là mẹ của Thiên Yết.

“Hai đứa đang làm gì vậy?”

“Chị xinh đẹp! Chị xinh đẹp! Không được cướp chị xinh đẹp!”- Nhóc Thiên Bình chạy lên trước vùng tay Kim Ngu ra khỏi Nhân Mã làm cô bạn muốn khóc, lại còn dùng ánh mắt 'bị cướp vợ' đó với cô nữa chứ!!

“Cháu chào bác ạ!”- hai đứa cuống quýt cả lên-” Tụi cháu chỉ đùa thôi ha ha!”

“Bác đi chợ ạ? Cháu nghĩ trưa bác bận chứ?”- Nhân Mã cười hì hì.

“À, hôm nay có chương trình văn nghệ, bác không có phân công... hai đứa đi chợ à?”

“Chị xinh đẹp... ăm... ăm...”- Thiên Bình ngúng nguẩy cái mông đít bé xù-” Muốn được bế bế bế!”

“Thiên Bình... con lớn rồi đó!”

“Con muốn chị xinh đẹp bế! Dại này không ai bế con hết! Anh hai cũng vậy!”

“Anh hai không bế em sao?”- Kim Ngu sờ sờ đầu nhỏ-” Tại sao vậy ta?”

“Anh hai không chịu nói chuyện!”

“Nói cũng kì, dạo này Thiên Yết nhà bác cư xử hơi lạ...!”

“Có lẽ là áp lực học hành.. nhỉ?”- Kim Ngu cười nhìn Nhân Mã.

“Cũng đúng, sắp thi xếp hạng các khối rồi!”- cô bạn tiếp lời.

“Hy vọng vậy... bác đề ý từ lúc nó gặp lại bạn cũ là cứ kì lạ thế nào ấy!”

“Bạn cũ.... cậu ấy nhớ lại rồi ạ?”- Nhân Mã nghiêng đầu khó hiểu-” Đây có giống!”

“Bác cũng chả biết! Hôm trước nó bảo gặp lại ai đó... cái gì mà ... cậu Xà Phu gì đó!”

“Bịch!!!”

Kim Ngu ngay lập tức làm rơi cả giỏ đồ, đôi mắt thất thần nhìn mọi người..

“Kim Ngu... cháu ổn chứ?”

“Chị xinh đẹp....”

“Ngu ngu, bà bị sao vậy?”

“Xà.... Xà Phu...”

Nó, đến rồi sao?

Con ác mộng đó...

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chưa ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: tái khám

Mất trí nhớ...

Đó là khi trong đầu bạn đặc lại với những ý niệm xưa cũ, các dây thần kinh trĩ trệ báo rằng bạn chẳng nhớ gì hết .

Quên và không quên.

Cũng như...

Nhớ mà chả nhớ.

Con ác mộng...

.....

“Mẹ về rồi đây!”

“Anh hai

!”

“Ừ!”- Thiên Yết gật đầu có lệ, nhai nốt miếng mì gói cuối cùng trong tô.

“Đói bụng sao con? Sao lại ăn mì? Có đồ ăn trong tủ lạnh mà....!”

“À, con muốn ăn thôi!”- cậu lạnh nhạt gác đũa rồi đem tô mì sạch nhẵn đểbồn rửa.

“Đề đó mẹ làm cho.... con uống nước quả đi! Trên bàn kia!”

“Con tự làm được mà.... với lại dạo này con cũng ít thích nước quả như trước rồi!”- cậu cười nhạt, tay nhanh rửa mấy cái bát-” Con no rồi, trưa nay chắc không cần ăn cơm đâu ạ!”

“Nhưng....”

“Mai con có bài kiểm tra, con lên phòng trước!”

Cậu vội bước vào phòng, nhanh mà gọn gẽ. Đóng cửa phòng lại, trong đó đã có sẵn một chàng trai nom chừng quậy phá.

“Bà ta lại bám cậu nữa à?”

“Bà ta ghét tớ thật à?”- cậu nheo mắt-”Sao tớ cảm thấy....”

“Dĩ nhiên! Con mụ phù thủy ấy thật rất đáng tởm....”- Xà Phu mỉm cười phà vãi tai cậu làn hơi lạnh toát-” Thiên Yết, chả ai cần mày cả.... kể cả ba mày, người mày gọi là mẹ cũng như thằng em được nuông chiều quá trớn, hay con nhỏ Kim Nguừ cứ bầu lấy mày.... chả ai cần mày cả....”

“Không.... không..”- Cậu khẽ cất lời qua khoe môi, tiếng phàn bác nhỏ như tiếng tin tít của điện thoại hết pin-” Tôi.. không có...”

“Thiên Yết, mày chả nhận ra sao? Mày đang bị ruồng bỏ!”

“Chả ai ham cần mày đâu! Sự tồn tại của mày luôn là thừa thãi”

“ Thôi xong rồi.... bingo

~ mày chỉ là đồ bỏ thôi!!!”

“Dù mày có cố gắng cỡ nào đi nữa, cũng vô dụng...”

“Hết rồi... tất cả đã xong xuôi!”

“Aaaaaa!!! Im đi!”- Thiên Yết bịt tai lại, hai tay cố gắng như muốn phá nát tai mình-” Câm đi!!!!”

“Mày muốn tao im? Ngoan nào...!”- Xà Phu ngồi xuống cạnh Thiên Yết, giọng điệu như muốn dỗ ngọt trẻ nhỏ-” Chỉ có tao... có tao mới chấp nhận kẻ thừa như mày.... nghe lời tao.... tai sẽ không bỏ mày....”

“Không có... ba mẹ... em trai.... mọi người... không..”- thiên Yết thở gấp, con đầu đầu trở nên tê tái hơn bao giờ hết, sự ám ảnh cứ luôn vây lấy từng giác quan và ý niệm.. không, không thể...

“Đúng, mọi người đều không chấp nhận mày.... mày nhận ra không? Mày đang bị ruồng bỏ coi rẻ...”

“Không có... không có....!”

Thiên Yết giẫy giụa trong những tạp niệm mơ màng, hai vai căng cứng lên như tượng tạc và mái đầu bù xù loang lánh những giọt mồ hôi to tướng. Cậu xông đến đập thật mạnh đầu vào bức tường rắn.... đầu cậu rất đau... làm ơn, đừng nói nữa....

“Khôngggggggggg!”

“Thiên Yết, con làm sao vậy?”

Mẹ, vội chạy vào...

“Thiên Yết....con.. Thiên Khôi, mau vào xem này... Thiên Yết nó.....”

Chính là đang điên loạn như thú hoang, hoảng sợ như trẻ nhỏ và trông ám ảnh như một tên cùng đường.

“Thiên Yết...”

“Buông tôi ra... buông ra.... aaaaaa!”

Cậu quy xuống, ngất đi.

Giọng nói của Xà Phu, vẫn còn văng vẳng.

.....”.....”.....”.....”.....

“Ừ!”

Ánh sáng nhẹ chiếu xuống với những nút nhỏ nhỏ màu vàng là đóa hoa làm bằng cúc áo.

Thiên Bình hôm nay có một nhiệm vụ thật là quan trọng: canh anh gai ngủ đấy! Đôi tay mập mạp đang làm bài thủ công về nhà.... ừa, đẹp thật! Bé Thiên Bình thật giỏi.

“A! Anh hai!”

Thiên Yết ngồi dậy, nhìn cậu em.. sao nhóc đó lại ở đây?

“Anh đã nói mai anh có bài kiểm tra rồi mà, sao lại vào đây?”

“Ba kêu em chứ bộ!”- chu cái môi nhỏ xúu hồng hồng lên, cậu nhóc nhảy phịch xuống ghế-” Anh hai ở đây nha! Em kêu ba mẹ!”

Như cục thịt béo lăn lăn, Thiên Bình chạy phóng ra ngoài. Thiên Yết vuốt trán, chuyện gì vậy? Cậu đang nói chuyện với Xà Phu thì....

Một mảng tối đen!

Chẳng nhớ gì cả mà đầu lại đau nhức quá độ.

“Thiên Yết...”

“Ba....!”- cậu gầy gọn đáp, thật quy củ như chính cậu đã được dạy bấy lâu nay.

“Thiên Yết, con sao rồi? Còn đau không? Ban nãy trông con...”

“Cảm ơn , con khỏe!”- cậu nhú mồm, thật ôn áo phiền phức.

Ông Thiên Khôi trầm tư, đột nhiên, hồi ức đánh thức ông về một kỉ niệm nào đó.

.

.

.

.

.

.

.

“Bác, xin hãy tin cháu....”- cô gái nhỏ đang ở cái tuổi còn lo chưa xong nói với ông một điều hoang đường nhất đời-” Bác Thiên Khôi... cháu nói thật.... Thiên Yết anh ấy!”

“Câm ngay! Ra ngoài! Từ nay nhà tôi không tiếp cháu nữa ... ra ngoài!”

Kí ức đó... lẽ nào...

“Thiên Yết... con thấy sao rồi?”

“Dạ... đầu con hơi đau....!”- cậu thật thà đáp.

“Có lẽ con cần tái khám .... bệnh mắt trí nhớ cũng chẳng phải chuyên ngành của ba!”

“Vâng ạ!”

Cậu nghe lời, cũng chả hơi đâu tò mò về sự vội vã này của ba.

“Xong rồi! Thiên Yết, em chờ một chút!”- Người bác sĩ nhấn điện thoại nội bộ-” Nguyên, qua đây một chút!”

Một bị bác sĩ trẻ mỉm cười ôn hòa bước vào.

“Chào em!”

“Chào bác sĩ!”

Thiên Yết mỉm cười, đối đáp đôi ba câu với người bác sĩ. Xong, chốt lại tất cả, anh ta vẫn mỉm cười thân thiện.

“Xong rồi! Em gọi ba em vào một chút nhé?”

“Vâng ạ!”

Cậu gật đầu gọi ba vào.

“Chú Thiên Khôi!”- người bác sĩ tên Nguyên đóng chặt cửa lại, nhìn người đồng nghiệp già... à không, vị bác sĩ phẫu thuật lão luyện trong nghề.

“Có gì không? Thế nào rồi?”

“Chú Thiên Khôi, thật ra ...”

Nguyên hít một hơi dài, nhìn thẳng.

“Thiên Yết không hề bị mất trí nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *[Nguu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: đã.

Chẳng biết ba đang nói gì với bác sĩ ở trong căn phòng kia, Thiên Yết nhàm chán đi dạo quanh bệnh viện.

Rất nóng, mùi cồn cùng bầu không khí ở đây làm cậu rất khó chịu. Có cái thê lương bầu vuu sinh mạng, cái buồn thảm chiếu thẳng vào tấm vải trắng phủ mặt người thân, cái tanh hôi của máu chưa bị át hoàn toàn bởi thuốc sát trùng.

Mũi của Thiên Yết rất nhạy, hay nói một cách khác, chỉ cần bước chân vào bệnh viện cậu sẽ như lập tức ngửi thấy mùi của cái chất lỏng đặc quánh đó.

Cậu khịt mũi, cổ tiết chế hơi thở. Chân đi nhanh nhanh, cậu muốn bước ra khỏi đây.

“Thiên Yết!”

Giọng Xà Phu, cứ thế vang lên.

Vẫn ngao nghể trên nền mặt trắng xóa, bộ áo vẫn nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đến không ngờ.

Mặt môi, tiêu tụy, cứng đơ và trức trặc. Xà Phu trở nên mong manh như ngọn tre cao đón gió, dễ quật ngã đến nhường nào.

“Sao cậu lại bị như vậy?”- Thiên Yết vội chạy lại-” Là ả?”

“Là tụi nó....”- Xà Phu đang giọng thê lương-” Là tụi nó, tụi nó....”

Xoáy sâu vào tim ả, một nỗi đau khôn tả.

.....”.....”.....”.....”.....

“Thiên Yết đâu?”

“Anh?”

“Ba ....!”

Ông Thiên Khôi bước ra, không mấy hài lòng nhìn con trai nhỏ và vợ... Thiên Yết đâu?

“Nó nói ngộp nên muốn đi dạo một chút! Sao vậy?”

“Ba, ba ở đó lâu quá!”- Thiên Bình chu môi-” Làm bé bình đội ề cả mông!”

“Về thôi!”- ông xoa đầu cậu-” Gọi Thiên Yết, chúng ta nên về nhà rồi!”

“Bác sĩ nói như thế nào? Thiên Yết nó.... có sao không?”

“Những gì bà cần biết bây giờ, là nó còn trẻ.

Phải, Thiên Yết con ông còn rất trẻ, rất năng động với một ước mơ cháy bỏng.

Như một cái tát thật đau, rằng người cha như ông đã sai rồi!!!

Đêm hôm đó cả nhà Thiên Yết vẫn vậy, quây quần bên mâm cơm đủ đầy thịt cá. Nhưng không như mọi khi, Thiên Yết lại mang một phần sắc lơ đãng một nhoài.

“Con bị làm sao vậy?”- ông Thiên Khôi nhăn nhó-” Con đã thử người bao lâu rồi? Tập trung vào! Nghĩ đi đâu vậy hả?”

“Con xin lỗi...”

Thiên Yết cúi đầu nhai vội... cậu chắc cũng không có quá nhiều thời gian thử người bên cạnh ba đâu.

“Thiên Yết...con có phải...”

“Con học bài xong rồi ạ! Sách ba đưa con cũng đọc xong rồi!”

“Không phải cái đó!”- ông lắc đầu bất đắc dĩ-” Thiên Yết, lớp con dịp vừa rồi có bạn chuyển đến phải không?”

“Dạ? A, có ạ!”

“Có phải... là tên Kim Ngu không? Là nhỏ con gái có răng khểnh?”

“Oa, sao ba biết ạ?”

Thiên Yết bất ngờ, ba biết Kim Ngu sao?

Ông Thiên Khôi cười bất đắc dĩ, thảo nào Nguyên nói còn cơ hội, thảo nào ông luôn cảm thấy chẳng có chuyện gì... ra là con bé này đã lo tốt nhỉ?

“Con ăn no rồi, con xin phép..!”

Thiên Yết đứng dậy, bước lên lầu.

Cậu nào có hay chẳng, từ ngày mai, số phận của cậu lại phải đón thêm một vùng thương tâm.

“Là tụi nó! Tụi nó đánh tở!”- giọng Xà Phu luôn còn văng vẳng.

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Hôm đó, là chủ nhật.

Nắng vàng và đại dương xanh, chim hót mèo kêu, một ngày nắng nhẹ đẹp đến mê ly. Kim Ngu đến nhà Thiên Yết để trả lại cặp lồng cháo mà bữa hôm cô bạn đã quên bưng mà đem..

“Cháu chào bác ạ!”

“Kim Ngu à, có.....”

“Chị xinh đẹp!”- Thiên Bình chạy lại, hai tay mập liềm chết ôm chân Kim Ngu-” Chị xinh đẹp đến chơi! Chị xinh đẹp đến chơi!”

“Thiên Bình!”- mẹ cậu quát nhẹ-” Xin lỗi cháu...”

“Có sao đâu ạ! Em Thiên Bình đáng yêu lắm! Cháu đến trả cặp lồng ạ!”

“Vào nhà uống chút nước luôn đi cháu! Có ít bánh bác vừa nướng xong...”

“Dạ thôi khỏi ạ... cháu...”

“Chị xinh đẹp không được đi! Không được!”- Thiên Bình liềm mình ôm chặt cứng Kim Ngu, y hệt con gấu trúc bám cành vậy-” Ở lại đi chị! Chị xinh đẹp!”

“A.... có phiền không ạ?”

“Dĩ nhiên là không! Bác muốn hỏi cháu vài thứ...”

“Vâng ạ!”

Bước vào nhà, được mời một cốc nước mát và ít bánh quy, Kim Ngu nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt đang thổi tách trà nóng hổi.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Là vậy...!”- bà thờ dãi-” Cháu có nhận ra không? Đạo này Thiên Yết cư xử rất quái lạ... nó luôn nhốt mình trong phòng... ý bác là, hôm qua bác trai cũng có nhắc đến con...”

“Sao ạ?”-Kim Ngu giật thót.

“Kim Ngu, bác nhìn ra được, mối liên hệ giữa con và gia đình này là không nhỏ... bác chỉ là lo cho Thiên Yết... nó...”

“Anh hai!”- Thiên Bình ngạt lập tức tuột xuống bàn, chạy lại phía người vừa đi xuống lầu.

Đồng phục với áo trắng và quần tây xanh, dây nịt vàng đính đầy đinh tán, cây gậy bị mòn nhiều chỗ, khuôn mặt hùng hãn hắc ám.

“Thiên Yết... con làm sao vậy?”

“...”

Nhìn mọi người trong nhà bằng một ánh mắt lạnh băng không hề có một tia xúc cảm, tay giơ lên thanh gươm.

“Thiên Yết...”

“Thiên Yết, anh nghe em nói chứ?”- Kim Ngu cả kinh, nhẽ nào anh lại...

“Là các người... là các người...!”

“Không xong, bác, Thiên Bình... chạy mau...!”

Một gậy, liền vung xuống.

Thiên Yết mặc kệ cái sừng sờ của mọi người, ánh mắt tiếp tục ai oán nhìn xung quanh, búa một nhát lại vung một gậy, cậu điên cuồng đập phá, miệng vẫn lầm bầm vô định.

“Là tại các người...”

“Là tại bà... tại bà.... tại cả mày..... cô, đúng, chính là cô, tại cô....”

“Trả lại, trả lại cho tôi!”

Làm ơn...

Đừng, đừng cướp đi cậu ấy!

Làm ơn, bạn tôi, trả lại cho tôi!

Như một con thú hoang ngoài tầm với, một cổ máy giết người, cậu vung tạt với ba người mà cậu mới cách đây chưa đầy mười giờ còn gọi là mẹ, xưng là anh và mỉm cười gọi bạn.

Kim Ngu sấn lên cướp đi thứ trên tay cậu, chịu đựng cái đau do những móng tay kia dầy và bầu nguyền. Cô nghiêng người, xô ngã Thiên Yết và bị kéo vào gầm bàn, lưng bị đánh đến muốn rụng rời vào thanh gươm và cốc trà nóng của mẹ Thiên Yết đổ cả vào vai cô.

Đau, rất và xé lòng...

Cái cảm giác này, cũng đâu phải lần đầu tiên.

“Thiên Yết...!”

Cố chạy lại ngăn đôi bàn tay của con thú hoang kia chạm vào chính em mình, Kim Ngu đánh vào vai anh, điên cuồng dùng những mảnh vỡ thủy tinh của tách trà nóng xẹt một mảnh vào bắp tay anh.

Làm ơn, tỉnh lại đi anh...

Em, cũng rất đau.

“Thiên Yết...”

Như thể một con sói vô mồi và bị phá bình. Thiên Yết sấn lại, bóp chặt cổ Kim Ngu và muốn phá nát nó. Mẹ và em anh ở phía sau điên cuồng ngăn cản, điên cuồng đánh thức con thú hoang đang bạo phát trong anh.

Nước mắt Kim Ngu lặng lẽ chảy... anh, em biết anh đau.. nhưng mà...

Một cước, thứ nước lạnh tanh từ ly hồng trà đang uống dở còn sót lại được cô tạt thẳng vào mặt anh và khi kẻ điên loạn kia kịp vô lấy, cô ôm anh lại, cảm nhận cơ thể đang bị anh ôm ghì bóp nát.

Đau quá..

“Thiên Yết... tỉnh lại đi...!”

Cô hét, đến khi giọng nói thanh tua kia khàn lại đục ngầu.

“Bọn nó bị bắt rồi! Lạnh án rồi.... “

“Trà lại... trả lại cho tôi...”

“Thiên Yết!”- cô liễu mạng la hét-” Làm ơn đừng dấn vạt mình nữa... Xà Phu chết rồi! Chết thật rồi!”

Cánh tay ấy buông lỏng ra, đôi mắt vô thần, đau khổ, thương tâm... tất cả.. dồn nén lại.

“Thiên Yết, đừng bị nó lừa... nó không phải Xà Phu! Cậu ấy chết rồi, anh có nghe không? Xà Phu chết rồi....!”

Mùa hè năm đó, máu rơi đầy thêm như cánh hoa phượng đang nở trên từng nhánh cây.

Và đôi mắt thần thò của anh, đang nói ên một nỗi đau tột cùng.

Phải ha, Xà Phu..... đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *[Nguu-Yết] TrúC Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: đỏ

Đặc quánh, sánh quyen và hài hòa.

Nhuộm cả một góc con hẻm tắm tối, tắm thăm ấy chói mắt đến khó tin.

A! Là thăm sao?

Tôi giẫm lên tắm thăm ấy, nhuộm đỏ đôi giấy trắng và gấu quần trắng tươm. Bước đi lững thững rồi ghé mi mắt xuống đất, nhìn cậu ấy.

Cậu ấy, đang nằm đây!

Đen nhem và nhơ nhuốc, cậu trông còn tồi tệ hơn ngày đầu chúng tôi gặp mặt.

Cậu nằm đó, cạnh những cánh hoa phượng nở rực rỡ, co quắp và cứng cong cơ thể lại, mặc cho cơn gió ngoài kia đang táp, cứ như một con tôm khô cháy đen hay viên đá cuội tối màu.

Màu đen.

Mái tóc đen lòa xòa của cậu nổi bật trên nền máu đỏ, đôi bàn tay cổ nắm chặt như bao lần đang cố an ủi bản thân rằng mình sẽ không sao.

Cậu cứ nằm đó, chẳng như mọi lần cố ngước đầu lên rồi nhe răng cười bảo tao ổn hay mi mắt tỉnh ranh âm thầm kêu cầu đắc ý. Cậu cứ như vậy, đôi mắt mở to vô hồn, lại chết chóc chờ mong. Những xúc cảm đượm lại phủ đầy ngoài không khí, tạo nên những áp lực vô hình đè nén mọi người.

“Xà Phu...”

Tôi gọi tên cậu nhưng chẳng một lời đáp.

Tôi, mắt cậu thật rồi...

Gió, thổi mạnh!

Ngày hôm đó mây giăng muôn phía, trời âm u sẫm tối. Tôi đứng cạnh chiếc hộp gỗ to và đặt vào đó một đóa hoa bất tử đẹp đẽ.

Cậu, sẽ mãi bất tử trong lòng tôi!

Ngày cậu đi, tôi lê chân theo đoàn người thừa cuộc bỏ mất năm cây số từ nhà ra bãi mộ, nhìn cái huyết sâu hoắm đã được đào sẵn và cậu nằm xuống, mãi mãi.

“Xong rồi, về thôi!”- cậu bạn cùng lớp vỗ vai tôi, nhắc nhở rằng mọi người đã hoàn thành nghĩa vụ của người sống. Tôi lẳng lặng nhìn mọi người, im lặng khóc trong lòng, đặt lên một cậu cái đai lưng và cây gậy mục.... biểu tượng tình bạn của chúng tôi.

Ngày lại qua ngày.

Tôi đến thăm cậu nhiều hơn, nhưng tôi chẳng dám nhìn vào bức ảnh đấy. Cái cảm giác tội lỗi đeo bám tôi đến một ngoài.

“Đó không phải lỗi của anh!”

Kim Nguru dựa vào vai tôi rầm rì nhưng tôi lúc ấy chỉ có thể cười châm chọc. Buồn cười quá!

Không phải lỗi của tôi ư?

Phải rồi ha? Đâu có phải tại tôi? Là tại cái tánh sĩ diện của kẻ cầm đầu đã làm tôi bỏ mặc cậu ấy cho buổi họp lớp nhằm chán, là nó, là sự vô tâm đó.

“Xà Phu!”

Gió đáp lại lời tôi bằng tiếng xào xạc vạt vương, hoa phượng rơi đầy như gọi lên một hoài niệm xấu xí.

“Tớ xin lỗi...”

Thật lòng, xin lỗi cậu...

Xin lỗi đã bỏ rơi cậu, xin lỗi đã làm cậu hy vọng, vì tớ tin vào niềm tin cuối cùng như mọi lần, rằng cậu sẽ luôn nghĩ tớ sẽ đến.

Tin, tin một thằng hèn nhát...

Xin lỗi cậu, bạn tớ!!!!

Mưa, trải dài tứ bề.

Năm tháng sau đó của tôi trôi nhanh như hạt mưa rơi, vụt xuống rồi thấm đẫm vào nền đất lạnh, tôi lướt ngang qua mọi thứ với những ý nghĩ còn chưa kịp thấu đáo.

Mệt quá!!!

Kim Nguru rất tốt với tôi và thật lòng, tôi biết mình yêu em ấy.... dễ thương, nhỏ nhẹ và tinh ranh, Kim Nguru của tôi luôn là cây xương rồng bất diệt, tồn tại ngay cả ở nơi khô cằn nóng gắt.

Sau sự ra đi ấy của Xà Phu, em luôn cố làm tôi vui lên, nhưng bạn chẳng thể nào hàn gắn hoàn toàn một con tim rỉ máu. Tôi vẫn cười đó, vẫn nhẹ nhàng vui vẻ, nhưng trái tim, dường như đã bị khoét đờ rồi...

Ngày lại dần qua....

Mẹ, cuối cùng cũng rời xa tôi!

Ngày mẹ mất, tôi không khóc, nâng cái ánh mắt chết chóc âm u của địa ngục dán lên bia mộ bằng đá, môi tôi mím lại.

Nên làm gì đây?

Mẹ, người ác lắm!!!

Mẹ có thể tỉnh dậy và nói người chỉ trêu con thôi được không?

Con, lạc lỏng lắm, mẹ ơi!!!

Tôi thờ người trong phiên tòa phúc thẩm, người tài xế đâm mẹ bị tuyên phạt mười ba năm tù giam...

Nhưng chưa đủ...

Thế vẫn chưa đủ....

Một hôm, ác quỷ đã rỉ tai tôi rằng:

Mày hận sao? Vậy tiến tới đi!!

Nhìn kia! Họ đang cướp đi từng người mà mày yêu nhất.

Làm đi! Huy hoại hết tất cả... mày sợ gì nữa? Mày đợi lúc họ lôi con bé Kim Nguru ra khỏi đời mày sao?

Không..

Không có...

Đừng, đừng lấy đi mọi thứ từ tôi...

Tìm tôi, sẽ đau nhiều lắm...

Đò, như màu thoi son mẹ hay dùng...

Cậu thanh niên nằm oặt dưới nền đất cát và nó đang thắm đầy một thắm son đỏ ngầu. Bàn tay nắm chặt cây gậy, tôi mỉm cười nhàn nhạt.

Đúng vậy! Nằm đó đi! Tôi mới an tâm

Nơi mà Xà Phu nằm xuống nay có thêm một kẻ nữa, Xà Phu, cậu thấy chưa? Tớ mang bạn đến cho cậu đây.

Cuối cùng, cậu trai ấy may mắn không chết, nhưng một năm bất động, có lẽ đã đủ cho kẻ luôn muốn cướp Kim Ngưu và hay coi thường Xà Phu bạn tôi.

Đúng thế, một màu đỏ.

Quá khứ của tôi, cứ thế chậm rãi đượm đầy màu đỏ.

Một con người khác trong Thiên Yết, chậm rãi sống dậy...

P/s: có cảm giác truyện đang dở đi ._.

Hình như nó 'hơi xa' cái văn án rồi

Bạn đang đọc truyện [*Ngưu-Yết*] *Trúc Mã, Nhớ Em Chưa ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: con người

Sánh đậm, dậy mùi và nóng ẩm

Đỏ tươi rồi thẫm dần sau đó bầm đen.

Máu...

Tôi chạm vào thứ chất lỏng mình vừa rót ra từ tay của kẻ thua cuộc, chơi đùa với hai tay rướm đỏ đầy thích thú.

“Đẹp quá!!”

Tôi mỉm cười, ngồi xổm xuống nhìn người đang nằm phịch dưới mặt đất, mỉm cười.

“Đẹp chứ? Máu của mày đó?”

“Mày.... mày là.... con quý....”

“À ha....!”

Tôi mỉm cười, dùng con dao rọc giấy đen nhem, giờ lên...

“Biết chứ? Tao rất thích vẽ.....”

“...”

“Con dao này... là để chuốt bút chì... chuốt thật nhiều, đến đen cả lưỡi dao...”- tôi mãi mê nói-” Nhưng lưỡi dao đen, đâu có nghĩa là nó đã mòn lục đầu?”

Ha ha ha.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Ngày lại qua ngày, đêm lại nối đêm

Ánh sáng ư? Nó đã bỏ tôi đi xa lắm rồi.

“Anh đi đâu thế?”- Kim Nguru húych tay tôi-” Cứ học xong anh lại trốn đi đâu đó...”

“À... anh đi gặp bạn!”

“Bạn? Ai thế?”

“Bạn mới ấy mà.... cậu ấy tên là Xà Phu...”

Kim Nguru nhìn tôi, thật xa lạ. Rồi chậm rãi, em mở miệng.

“Tĩnh lại đi”

Âm vang của sự tang tóc đau thương.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Xin chào, tớ là Thiên Yết!”

“Tôi là Xà Phu!”

Chàng trai ấy mỉm cười với tôi.

“Trông cậu thật quen mặt... ta gặp nhau ở đâu chưa nhỉ?”

“Rồi! Ta đã gặp nhau từ ngày đầu tiên cậu đặt chân đến đây....”

Ngay từ khi cậu sinh ra, tôi đã tồn tại.

Xà Phu..

Cậu đưa cho tôi con dao, chỉ tôi cách rạch da cắt thịt, chỉ tôi phá khóa, vượt rào...

Chúng tôi chơi đùa cùng nhau...

“Ngày mai lại đi chơi tiếp nhé, Thiên Yết!”

“Đồng ý!”

Chúng tôi học cùng lớp nhưng Xà Phu chìm khuất đến đáng sợ, cậu chẳng có bạn, chỉ luôn ghé mắt ra ngoài, lâu lâu lại mỉm cười với tôi, nói năng điên loạn.

“Đi thôi, Thiên Yết!”

“Ok!”- tôi mỉm cười đem theo mớ cặp sách chạy ra ngoài. Chúng tôi thành công phá khóa và đột nhập vào một cửa hàng, cố nhét số bánh kẹo vào hai túi quần, chúng tôi chạy biến.

Ha ha ha...

Tiếng cười của chúng tôi, vang vọng cả ngày dài.

“Kim Ngu... em ăn kẹo chứ?”- tôi nháy mắt vốc một nắm kẹo the vào tay cô bé, nháy mắt-” ngon lắm đấy!”

“Ở đâu anh có?”

“Àh .. anh đi cùng Xà Phu... ở cửa hàng cuối đường ấy! Cậu nhí?”- tôi cười húych vai Xà Phu ngay bên cạnh, chúng tôi đá mắt nhau.

Phải vậy chứ!

“Thiên Yết...!”- Kim Ngu đột ngột rống lên, xô ngã tôi-” Anh điên đủ chưa?”

Cô nàng sân tới nắm lấy cổ áo tôi, cổ gân lên và hai mắt đục ngầu.

“Anh đừng lừa mình dối người nữa.... Xà Phu đã chết rồi!!”

À ha...

Xà Phu đã chết thật rồi, chết vào ngày đầy hoa hôm ấy.

Tôi nhìn người con trai bên cạnh, mấp máy môi.

“Mày là giả...”

“Nhưng mày, sống được khi không có tao sao?”

Tin đi, mày cần tao....

Mày nhìn đi, mày sống thiếu tao được sao?

Máu đã chảy, tao cùng mày đều yêu thứ chất lỏng sánh quện thơm tho ấy, chẳng phải sao?

Tôi vùng vằng mệt mỏi, như con ngựa hoang kẹt trong mớ bùn lún nơi rừng sâu, như cành xương rồng trụ trợ oằn mình giữa bão cát, cô đơn và lạc lõng đến đáng sợ.

Một ngày nọ, bóng hình của Kim Ngu lấp dần bóng hình tôi, ừ an ổn dành tôi.

“Em ở đây!”

Anh, thật ra chẳng bao giờ đơn độc.

Lại một mùa hè nữa trôi qua, tôi cùng ba chuyển lên thành phố vì công việc của ông. Nơi ở mới, tôi thật chẳng quen lắm.

Một ngày nọ, ông đem về nhà một người phụ nữ lạ và cả, một đứa bé lạ.

Mẹ kế và em trai.

Ha! Tôi cần sao?

Thằng nhóc tên Thiên Bình rất nhỏ bé múp míp xinh trai, lẽ ra nó sẽ rất đáng yêu khiến tôi muốn cưng nựng nhưng đôi mắt phản bội ấy, neho lại xem thường và lần đầu tiên, thằng con ngoan là tôi lại đuổi khách một cách khiếm nhã như thế.

“Chuyện gì? Ba nói đi, người phụ nữ đó là ai?”

“Đó... sẽ là mẹ con...”

“Con không phản đối chuyện ba đi bước nữa, nhưng...”- tôi cười nhạt-” Thằng nhóc Thiên Bình ấy, bao nhiêu tuổi?”

“Năm...”

“Mẹ khiếp! Đồ rác rưởi!”

Tôi đánh ba mình, thật mạnh.

“Mẹ mới mất có ba năm thôi! Ông, từ khi nào có đứa con hoang năm tuổi ngoài kia hả?”

“Thiên Yết! Câm ngay! Mày là con tao!”

“Tôi là con ông? Chứ không phải con trai ông là thằng nhóc năm tuổi kia hả? Ông còn nhớ tôi là con ông?”

Tôi gào lên rồi bỏ đi.

Sự giả tạo.

Cuối cùng, ba tôi vẫn lấy người đàn bà đó, di yêu quý của tôi, rục rờ trong lễ thành hôn. Tôi cắm vào túi áo bông hoa phượng rục đỏ, loài hoa mẹ yêu thích, loài hoa đã rơi đầy ngày Xà Phu mất.

Hôn lễ, theo một mặt nào đó, đã bị tôi ngấm ngấm biến thành tang lễ.

Chịu tang mẹ và bạn tôi đi, những con người bản thủ.

Ba năm, tôi chịu dần vật ba năm...

Kim Ngưu, ước chi em ở đây!

Mày còn đợi gì nữa, đó là gia đình của mày mà...

Con quý đó, trở lại, nó âm thầm rỉ tai tôi, mang hình hài bạn thân xát muối vào tim tôi, vay mượn kí ức tươi đẹp về mẹ giầy xéo tôi.

Giết nó đi, mày ghét nó mà...

Tôi cầm con dao sắc lẹm, một ý nghĩ mang rọ đơm mùi máu tanh.

Giết nó!

Giết tất cả họ, hãy tiếp tục hận thù đi, tiến lên đi...

Giết nó, giết chết nó, dùng máu nó tế sống mẹ đi!

Rồi mày sẽ trở về mà hạnh phúc bên Kim Ngưu của mày.

Kim Ngưu.

“Thiên Yết, anh là con người!”- cô gái bé nhỏ từng nói như thế, vào ngày tôi đầy máu. Hình ảnh ấy ẩn hiện, lấp đầy bộ não đang ngập tràn thù hận ám ảnh đáng sợ.

Giết nó!

Mắt thấy con dao lơ lửng và đứa bé đang ngủ an lành trên giường nhỏ.

Thiên Bình.

tôi buông tay, bỏ chạy.

Quay lại, giết nó đi...

Không!

Tôi, không muốn bị chiếm hữu như con rối nữa.

Tôi vùng chạy ra đường lớn, đón đầu một chiếc xe tải to.

Đúng vậy, giết nó đi!

Giết con quý đang sai khiến tôi đi.

“Dạ, con đi ngay....”

“Ăn xong đi đã!”

Cậu ngẩn ngơ, ba, bao giờ lại dễ tính đến vậy?

Nhưng vẫn rất thông minh, cậu hiểu tính ba mình nhất, bỏ dở tô com đi súc sạch miệng, đi lên phòng nhanh nhất có thể.

Hít một hơi dài, dùng bộ mặt ngoan ngoãn nhất thể hiện ra.

Cạch!

Phòng làm việc của ba vẫn vậy, sạch sẽ ngăn nắp và có chút ép buộc, y hệt ba.

“Ba, con tới rồi!”

“Ngồi xuống đi!”

Cậu ngoan ngoãn ngồi xuống, đối diện ba mình.

Áp lực vô hình, cứ thế bủa vây cậu.

Đầu, đột nhiên có chút đau...

“A....”

Cố giấu tiếng kêu rên vào cổ họng trước người cha nghiêm khắc, cậu nghiêm túc ngồi thẳng lưng, mắt nhìn thẳng nom chùng chùng ngoan ngoãn.

“Thiên Yết, ba muốn nói...”

Nghiêm túc lên, mày không được cong mình lại.

Mày không được cau có trước mặt ba, phải nghe lời.

Phải nghe lời, mọi điều ba nói đều là đúng...

Phải nghe, mày không cần nghĩ, cái mày cần là nghe lời...

Cố nuốt những điều đang tuôn ra từ miệng người cha đáng kính, nhưng những âm vang quái lạ cứ thế nổi lên và nổ giòn giã như pháo hoa, quét càn mọi sợi dây thần kinh, chen lấn vào từng mọi giác quan, đem giấu cậu trong một khoảng không mờ ảo hư vô.

Những tiếng quát la, dần dâng lên.

Như nước lũ đến mùa lụt bão.

“Mày không thể làm gì hơn ngoài mấy thứ vô dụng này à?”

“Khóc, khóc! Con trai suốt ngày chỉ biết khóc, mày cầm ngay cho tao!”

“Học đi, chơi bời lêu lổng? Mày định bôi tro trét trấu vào mặt tao đấy à?”

“Đọc! Đọc to lên!”

“Đồ hư đốn!”

“Phải nghe lời, biết không?”

Đừng, tôi không muốn nhớ, không...

Không, không....

Tiếng roi vọt, mùi máu, màu hoa tang thương....

Và cả, những vết bầm đầy đau đớn...

Không, tôi không muốn nhớ....

Không!....

“Không!”

Cậu hét lên đến khi giọng khàn đặc, đôi mắt rối loạn chiếu khắp không gian, đầu đón, đôi mắt đã từng sáng tỏ tinh anh ấy nay chỉ còn lại một mảng đen như mực đêm trên giấy...

Chính là màn đêm vô vọng...

Cậu ngã quy, cái cổ di chuyển liên tục nhìn ngó xung quanh, rồi vội bỏ lại một góc tối nơi găm tù sách, cuộn mình trong bóng tối, cả cơ thể run lên bần bật, đầu liên tục lắc lắc, môi mím chặt đi cùng đôi mắt bây giờ đang trợn to hoảng sợ...

“Không... không muốn... không... aaaaaah...”

Ôm chặt, cô tông đầu mình vào chân bàn, thật mạnh!

“Đủ rồi.... ngừng lại!”- ông Thiên Khôi hét lên, nhìn vợ mình, con trai út và cả cô bé khách đã bị kinh động mà chạy đến.

“Thiên Yết...”- Kim Nguru vội tiến lại, ôm cậu vào lòng, vuốt lưng như trấn an-” Không có gì đâu.... là giả, là giả thôi!”

Ông Thiên Khôi nhắm mắt, cố che giấu nét đau thương sau vệt nua trên khuôn mặt.

Kí ức đưa ông về vài ngày trước, ở phòng khám, cậu bác sĩ trẻ nghiêm túc nhìn ông, bắt đầu dĩ nói...

“Bác Thiên Khôi, Thiên Yết không hề bị mất trí nhớ!”

“Vậy cậu giải thích sao về việc nó quên tất cả?”- ông nhú mày.

“Cháu e là....”- anh chàng bác sĩ hít một hơi dài để lấy can đảm, nhìn người đối diện, cố dùng giọng điệu trấn an nhất có thể.

“Thiên Yết có bệnh, thưa bác Khôi.... và có vẻ như..... cậu ấy đã bị nó.... rất lâu rồi...”

Ngay từ thuở thơ bé...

Kí ức của Thiên Yết, chính là thiên đàng với đầy bụi gai....

Niềm vui thoáng chốc và nỗi buồn âm ỉ, ám ảnh ngày đêm...

Mười bảy năm của cậu, chúng ta, còn chưa xem hết....

YKN

Yết khúc nói*....

---

*Khúc nói: nỗi niềm, sự tình. Yết khúc nói nghĩa chính là những nỗi niềm của Yết.

P/s: mình lặn lâu quá, thật xin lỗi, dạo gần đây mình có chút việc bận ;(

Mọi người còn nhớ mị hơn ;”

Bạn đang đọc truyện *[Nguu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: tốt nhất.

“Không... không...”

Cơ thể Thiên Yết co giật, giấy giữa liên hồi như cá mắc cạn, hai mắt long lên sòng sọc, có sợ hãi, có tuyệt vọng, có dựa dẫm lại đầy lên biểu tình khổ đau...

“Không ..... không thể...”

“Hết rồi... ngoan nào.... không sao cả!”- Kim Ngu vuốt vuốt lưng cậu, lại xoa mái đầu xù-” Em ở đây....”

Từ tốn, nhẹ nhàng và ngọt giọng như bông...

“Em ở đây!!!”

“Kim Ngu....”

“Ừ....”

Vùi đầu vào mình cô, nhịp thở Thiên Yết đang loạn nhịp lại điều hòa nhanh chóng..

“Anh lạnh....”

“Em ở đây....”

Tiếng hít thở sâu nhẹ nâng lên....

Thiên Yết, ngủ say rồi..

Kim Ngu im lặng, vuốt ve mái đầu và hàng mi đang chau chặt lại, nhẹ nhàng xoa xoa hai má đỏ...

“Kim Ngu sao....”

Ông Thiên Khôi lên tiếng, đánh vỡ không gian im lặng bủa vây.

“Bác Thiên Khôi!”- Kim Ngu ngược lên, khuôn mặt nhỏ khẽ đanh lại..

“Kim Ngu....”

“Bác.... đây là cái mà bác gọi là tốt sao?”

Tốt?

Cho Thiên Yết ư?

Ông Thiên Khôi ngẩn ra, mọi biểu cảm đình trệ lại..

Vài năm về trước, khi mà thời niên thiếu của Thiên Yết vốn đã nhiễm đầy bụi gai và những bước chập chững trên thiên đường đã nhuộm một tầng máu mòng....

“Bác!”

Ông Thiên Khôi, còn nhớ rõ ngày hôm ấy, cô bé hàng xóm ngoan hiền mà ông một mực yêu thích, tết hai bím tóc hai bên và bên hông là sợi nịt đang rất thịnh hành ngày ấy bên ngoài bộ đồng phục thần thám..

“Kim Ngu à? Thiên Yết đi học thêm rồi!”- ông mỉm cười từ tốn, vẫn mời cô bé vào nhà, đem ra món chocolate đắng chát mà cô và cậu con trai mình đều yêu thích-” Sang tìm thằng Yết có phải không? Tầm nửa giờ nữa nó sẽ về thôi!”

Ông bắt đầu đi lác đầu, hai đứa trẻ thật rất thân thiết với nhau, ông lại cũng rất thích Kim Ngu, thông minh lanh lẹ, lại là đứa nhỏ mình xem trông nó lớn lên, tất yếu cũng có chút yêu thương..

“Không à!”- Kim Ngu đặt tay lên đùi, bộ dáng muốn bao nhiêu nghiêm túc thì có bấy nhiêu. Nhưng xui xẻo thay, với thể xác bé con như thế, cô chỉ đang vẽ nên một cô nhóc đáng yêu làm người ta yêu thích muốn bẹo má.

“Vây à, thế Kim Ngu sang đây vì nhớ bác sao?”- xoa xoa đầu, mái tóc mịn bung tỏa mọi giác quan trên tay ông.

“Cháu có chuyện muốn nói với bác....”

“Ừm, nói nghe xem nào? Thiên Yết lại bắt nạt cháu đúng không?”

“Bác....”

“Hừm....?”

“Thiên Yết cậu ấy....”- cô nhóc hít một hơi dài-” bị bệnh, bệnh nặng....”

Ngày, dần trôi...

Thiên Yết sau giờ học trở về, đón chào cậu là khuôn mặt hậm hực của ba và thái độ lạnh lùng của mẹ, họ đang nhìn Kim Ngu, cô bé hàng xóm thân thiết nhất...

Ba mẹ Kim Ngu cũng đang ở đây, ngay phòng lớn nhà cậu, cũng đang chiếu tia nhìn phát bực ra trò về phía cô con gái của họ...

“Ba, mẹ... hai bác...!”- Thiên Yết bước lại cúi đầu chào hỏi, khó hiểu kéo Kim Ngu đang khóc sụa sụa lên ngồi trên đùi cậu ở ghế sofa....

Cô nhóc này, vẫn rất nhẹ!

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Nhìn cậu con trai ngoan hiền của mình, máu nóng ông Thiên Khôi lại dâng cao lên hơn bao giờ hết, ông đập bàn, làm vỡ cái gạt tàn thủy tinh xuống nền đất lạnh, những mảnh vỡ tách nhau ra, phản xạ với nắng tạo nên những ánh màu tuyệt sắc...

Đôi khi sự vỡ nát, lại chính là bắt đầu của phép màu.

“Ba.... ba sao vậy?”

Thiên Yết nhủ thầm, đem Kim Ngu an ổn giấu sau lưng, cảm nhận cái vùi đầu run rẩy của cô từ phía sau....

“Bác.... cháu.... cháu nói thật!”

“Kim Ngu!”- ba mẹ cô vội quát lên, mà cả người điềm đạm như mẹ Thiên Yết cũng đang sọc trợn hai mắt, cắn môi bực dọc...

“Cháu nói thật, Thiên Yết thật sự...”

“Tào lao! Con câm ngay cho ba!”- ba Kim Ngu giận dữ sấn lại, dùng tay đánh thật đau vào con gái mình-” Hừ hông, mau xin lỗi bác Thiên Khôi!”

“Con không có sai! Con nói thật!”

“Cút ngay!”

“Ba! Kim Ngu!”

Thiên Yết vội ôm cô bạn lại, né tránh cú đánh đang giáng xuống của ba mình. Hơn ai hết, cậu biết ba rất khỏe mà cú đó đã dồn hết ba nhiều lực.

“Có sao không?”- cậu nhu nhu tay Kim Ngu, xoa cái mũi đỏ lấm lem kia...

“Xem... Thiên Yết nhà tôi như vậy, con bé lại nói... đúng là, hết nói nỏ!”- mẹ Thiên Yết đánh giọng, quăng cho Kim Ngu một ánh mắt không mấy hài lòng.

“Kim Ngu! Mau xin lỗi hai bác rồi về nhà mau!”

“Nhưng con...”

“Kim Ngu ... thật lì lợm! Từ khi cháu nhận mình nói dối, bằng không, cái nhà này thật không dám đón chào cháu lần sau đâu!”

“Cháu nói thật... bác, bác phải tin cháu, bác là...”

“Câm ngay!”- ông Thiên Khôi mím môi, xô ngã cô nhóc, may thay phía gần đó, Thiên Yết vươn tay ôm cô bé lại.

“Cút... từ nay nhà này không chào đón mày...”

“Cháu chỉ muốn...”

“Tôi biết cái gì tốt cho con mình, cô mau cút, biến ra khỏi đây...!”

Cánh cửa.... đóng sầm lại...

Thời gian trôi qua phía sau đôi mắt già nua, nay ông Thiên Khôi lại nhìn cô bé đối diện.... cô nhóc mà ngày nào còn nhỏ bé, nay đã à một thiếu nữ...

“Kim Ngu.... bác...”

“Tốt nhất.... sao?”

Kim Ngu cười lạnh, nhạt nhòa mà chua chát...

A, bây giờ, chả phải đã quá muộn sao?

“King koong

“

Tiếng chuông cửa vang lên...

Nhà, có khách!!!

P/s: chương sau lại nói về quá khứ, haizz, các chế cứ bình tĩnh, đời em Thiên Yết còn nhiều cái để nói lắm!!!

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Tric Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ràng buộc.

Hãy để tôi yên...

Yêu thương và tốt đẹp, mọi thứ các người ban cho tôi ghê rợn hơn cái tên mỹ miều nó có gấp nghìn trăm lần.

Nảy lên và bộc xốc.

Đánh tỉnh cái thù quái còn đang ngủ yên...

.....

“Ai đến lúc này nhĩ?”- Kim Ngu nhủ mảy, hừm, cá là cô còn khối việc ngay bây giờ đây, đặc biệt là phải đối diện với ba của Thiên Yết, người mà cả hai đang giằng co với những hiểu lầm nơi quá khứ.

“Bà ra xem đi!”- ông Thiên Khôi nói với vợ, tiện tay kéo luôn cậu con trai nhỏ ra cùng, ý tứ rõ ràng, muốn đem Thiên Bình đi khỏi, chừa lại không hian riêng để ông bàn bạc.

“Được!”- bà gật đầu, kéo cậu con nhỏ còn đang ù ù cạc cạc đi, ra cửa mở cổng, một cô gái đã đứng sẵn ở đó.

Thu Anh...

Thu Anh hôm nay vận một bộ đồ thể thao đơn giản, vai đeo ba lô màu trà in hình mấy chú ếch xanh bé tí, chân đi giày cao nom chừng bắt mắt.

“Cháu chào bác ạ!”

Mỉm cười, xinh đẹp mà từ tốn.

Thu Anh, thật ra cũng thông minh như vậy....

Lần đầu tiên cô gặp Thiên Yết, chính là mùa hè đầu khi cậu chuyển đến đây. Bản thân Thu Anh là con gái viện trưởng, cô bé từ nhỏ đã quen thân các loại thuốc, rành mạch mọi góc ngách và am hiểu gần đủ về các quy trình trong ý tế.

Ngày hôm đó, cô nhớ rất rõ, đó là một ngày hè nheèm đầy nắng cháy. Thiên Yết ở đó, cạnh bên ba mình, nói chuyện cùng ông. Bờ vai rộng và tấm lưng vững chãi, dáng người cao phủ bóng một góc sân xanh. Cậu mỉm cười thân thiện, ánh mắt từ tốn ôn hòa và bước đi hào sảng.

Đẹp, hết như ánh nắng ngoài kia vậy!

“Chào cậu! Tổ là Thiên Yết!”- cậu giơ tay mỉm cười-” Rất vui được gặp mặt!”

Lần đầu chào nhau, chính là tươi đẹp như thế...

Đó cũng là lần đầu tiên, cô biết mình yêu mùa hè đến dường nào.

Thiên Yết, con trai cả của Thiên Khôi- một bác sĩ nhãn khoa gạo cội, đẹp trai và thu hút, ít nhất là về một mặt nào đó, cậu chính chu tuom tất và gọn gàng.

Thu Anh và Thiên Yết học chung trường và đáng ngạc nhiên làm sao rằng cậu ta là chàng-hot-boy-xinh-lung-linh vừa chuyển đến.

Ok, một bước đầu quan trọng khi cậu bạn mới đến là hotboy và hai người đã quen nhau trước đó. Con gái và mơ mộng, thiếu nữ mà, cùng những câu chuyện ngọt như đường vậy.

Từ đó Thu Anh chú ý đến Thiên Yết nhiều hơn. Chú ý đến cách cậu cười và những câu cậu nói, để tâm đến ý nghĩ và tác phong của cậu. Tình yêu niên thiếu, chính là những giọt say chớm nở rồi kết hoa đơm quả ngọt ngào như mận chín. Thu Anh, đã thích, một tình cảm giản đơn như thế.

Thiên Yết và Thu Anh rất hay gặp mặt, cái cảm giác được ở bên người mình thích luôn kì diệu ấm áp. Thu Anh mỉm cười, hạnh phúc như đóa hồng.

“Tớ xin lỗi, tớ đã có bạn gái...!”

Lại vào một ngày nắng chói.

Thu Anh lặng lẽ nhìn Thiên Yết, cậu mỉm môi át náy nhìn cô và bóng lưng kia vẫn sững sờ kinh ngạc.

“Chẳng phải.... cậu rất hay nói chuyện với tớ sao?”

“Chẳng phải cậu đã bảo tớ đặc biệt?”

“Cậu đã nói, ai làm bạn trai tớ nhất định sẽ hạnh phúc, chẳng phải là cậu nói thế sao?”

Vậy tại sao, lại từ chối tớ?

Tại sao chứ?

“Tớ.... luôn xem cậu là bạn, bạn thân!”

Mưa.... xin rơi đi...

Xin hãy rơi và chôn giấu nước mắt của tôi, xin hãy biến những dòng nước mặn kia nhòa nhạt để chẳng ai thấy tôi đang khổ đau lúc này.

Đau... đau lắm!

Thu Anh về nhà trong trạng thái bản thân, vô định, nhưng mình đến ướt nhẹp dưới vòi hoa sen rồi chui vào chăn ấm, cuộn mình lại, cảm nhận cơn đau tốt cùng nỗi trái tim....

Vậy ra, đây là đau như cắt ư?

Vậy ra, mối tình đầu của cô, lại là một mảng châm chọc lớn đến thế...

“Thu Anh...”

“Ba....!”

Cô ướt sũng, tóc bết lại và gò má ửng hồng, đôi bàn tay bấu chặt thanh vịn cây thang, nhìn cha mình.

“Ba.... bác Thiên Khôi... là người như thế nào?”

“Sao con lại hỏi như vậy?”

“Con thích Thiên Yết....!”

Tình yêu, cũng chính là ích kỷ!

Thiên Yết, em thích anh!

Thích cách anh cười, thích cách anh nói, thích cách anh xử sự. Đừng hận em nhé, đừng ghét chán em nhé anh, em sẽ làm anh yêu em ngay mà thôi.

“Cậu... đính hôn sao?”- Thiên Yết ngày hôm đó gọi cô lại, mỉm cười lạnh lẽo-” Cậu muốn vậy sao?”

“Tớ thích cậu!”

“Thu Anh.... chúng ta không hợp đâu!”

“Tớ thích cậu!!!”

Mưa, lại rơi rồi!

Thiên Yết...

Em biết mình ích kỷ, xấu xa và phản diện. Em dùng quyền lực ba mình chèn ép ba anh, dùng sự an lành của ông buộc anh làm hôn phu trên danh nghĩa...

Em biết, mình có bao nhiêu đáng châm chọc.

Nhưng em thích anh, rất thích...

Hãy mở lòng ra vì em một chút, được không anh? Hãy soi xét và nhìn nhận em, em cũng như bao cô gái khác, muốn yêu và được yêu. Cho em bên anh, cho em cơ hội để anh hiểu em được không?

Kẻ thứ ba...

Mọi cô gái đều chẳng muốn làm kẻ thứ ba của cuộc tình tươi đẹp, nhưng đôi khi, con tim của họ lại nhịp theo những bước đón đau đến thế.

Em yêu anh...

Xin hãy, chấp nhận và yêu em, được không anh?

Đã từng có một câu nói, rất hay rằng khi ái tình lên tiếng, lý lẽ phải lặng im...

Chẳng phải sao?

P/s: ừmmm, vậy là đã xong.Thu Anh bây giờ mới chính thức lên sân.

Vậy, bạn đã hiểu tại sao cô ta bị gọi là kẻ cơ hội chứ?

Đáng ghét chứ?

Bạn đang đọc truyện [Nguu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: búp bê và công chúa

Đằng sau mỗi con người là một tấm mặt nạ, có tranh đấu và hơn thua...

Anh, em chẳng phải là công chúa hiền dịu...

Yêu em không hoảng tử? Nếu em là nàng Cám nhỏ nhen hay mẹ kế hai mặt?

Nếu em trở nên mục hoen xấu xí, anh phải chẳng chẳng còn yêu em?

.....

“A! Là Thu Anh à?”

“Cháu chào bác ạ!”-Thu Anh mỉm cười, chân nhanh chầu nhảy vào nhà-” Có Thiên Yết ở nhà không ạ?”

“À..... nó đi ra ngoài rồi...”- mẹ Thiên Yết lảng tránh-” Chắc tầm chập tới!”

“Học thêm ạ?”

“Ừ... là học thêm! Môn toán!”

“Ra vậy!”- Thu Anh gật gù, xoay sang nhìn Thiên Bình bé nhỏ-” Bé con, có nhớ chị không nào?”

Véo véo cái má mềm mềm phẩn phẩn, đáng yêu chết đi được...

Thiên Bình phồng má, lại là chị này nữa rồi, lần nào cũng bẹo má bé Bình... người ta không thèm nha, thấy đẹp đẹp hiền hiền làm tới à.... nếu, nếu chị xinh đẹp mà cũng vậy thì... thì...

Vậy là trong tâm lý biến thái của thằng nhóc lớn 'hoi' hơn tuổi tí xú, chị xinh đẹp nào đó đã chiếm chệch chiếm vị trí độc tôn và nhiệm nhiên mặc định, chị

xinh đẹp là của mình, tạo nên vài tình huống dở khóc dở cười của hai anh em sau này...

“Cháu về đây....”

Kim Ngu bước ra từ phòng lần việc của ông Thiên Khôi, từ ngoài cửa mà nhẹ nói vào:

“Bác nên suy nghĩ kĩ.... anh ấy là con bác....”

“Chị xinh đẹp.....”- Thiên Bình chạy lại, ôm chân Kim Ngu, dụi dụi mặt vào... êm êm mềm mềm, thật thích! Chị xinh đẹp thật thơm-” Chị xinh đẹp... chị xinh đẹp về hả?”

“Ừ.... chị đi về... Thiên Bình có nhớ chị không?”- Kim Ngu ôm cậu nhóc lên hôn hôn-” Chị đi, xa Thiên Bình thật buồn nha!”

“Chị xinh đẹp, Thiên Bình thích thích chị xinh đẹp... hôm sau chị xinh đẹp lại đến chơi... Thiên Bình sẽ đem bánh cho chị xinh đẹp”- nhún nhún nguẩy nguẩy cái mông đít tròn ụm, Thiên Bình thiếu điều muốn nhảy cẫng lên mà hôn hôn chị Kim Ngu. Tóc chị xinh đẹp thật thơm, thật thơm!!!

“Cháu về ă!”- Kim Ngu chào mẹ Thiên Yết-”A... Thu Anh sao? Cậu đên tìm Thiên Yết hả?”

“Ừ... nhưng cậu ấy đi vắng rồi... còn cậu?”- Thu Anh nhu nhu cặp lông mày.

“Ghé chơi với Thiên Bình thôi, em nhĩ?”- Kim Ngu hôn cậu nhóc.

“Vâng ă!”-Thiên Bình cười nắc nẻ, thân hình to to tròn tròn như trái banh bầm bầm lấy chị xinh đẹp không ngừng.

“Bây giờ cậu về hả? Cùng về đi!”- Thu Anh mỉm cười.

“Được thôi! Đi nào... xin phép bác cháu về ă!”

Đóng cửa lại, lại là một nhân cách khác.

“Đi thôi, Thu Anh...!”- Kim Ngu giờ tay cười mỉm.

“Buông ra...!”- Thu Anh không khách sáo gạt tay cô bạn mình, nhấn lại hai hàng lông mày mỏng dính mà cô nàng vừa mới tốn công tỉa tót-” Hừ... định giành Thiên Yết với tao... có mà mơ!”

“Ah

ra là vì trai!”- Kim Ngu vẫn duy trì nụ cười thân thiện nhưng nhìn kĩ lại, đôi mắt ắt ánh lên biết bao nhiêu là châm chọc coi thường.

“Câm ngay! Mày....”

“Tại sao nhĩ? Câm họng lại sao?”- Kim Ngu vờ vịt làm như không hiểu, hai tay chấp ra sau, chính là hình ảnh của Thiên Yết lúc sắp lột mặt nạ.

Ngay cả khi ứng xử cũng là hình ảnh của Yết, Kim Ngu thành công chọc điên cô nàng đom đàng Thu Anh của mình và nội tâm cười khẩy một cái, kiêu ngạo như chú trâu đang hất hàm nhìn mớ ruộng lớn mình vừa cày bừa ổn thỏa.

“Sao vậy? Sao cậu im lặng rồi?”- Kim Ngu nhướn mày từ tốn, rút trong túi ra một tờ khăn giấy, cầm tay Thu Anh cẩn thận chùi lau-” Xem chừng nha... nãy giờ chạm vào tay tớ... bẩn rồi phải không? Ai da... búp bê bị bẩn thì làm sao còn giá chứ? Chắc, ai lại cho búp bê và cô đại ở chung chỗ vậy nè?”

“Ý mày là gì?”

“Thôi nào Barbie... bình tĩnh!”- Kim Ngu xoa đầu cô bạn-” Búp bê Barbie là món quà tuyệt đẹp của mọi bạn nhỏ phải không? A

cũng có thể nói là công chúa ngủ trong rừng, phải giữ gìn sạch sẽ chờ hoàng tử đón đi chứ!!!”

Kim Ngu mỉm cười, một nụ cười dai dẳng đáng đánh và đáng ghét.

“Tôi chỉ là cô đại... đâu có xứng với bạn đâu!!!”

Đúng vậy, cô đại!

“Coi như mày biết điều!”

Thu Anh bỏ đi, tâm lý còn trúc trắc vì những hành động quái lạ tự hạ thấp mình của Kim Ngu, nhưng bỏ đi, cô cũng chẳng chấp kẻ thua cuộc.

Nhìn bóng dáng Thu Anh đi xa, ý cười của Kim Ngu nay đã lan tràn vào mọi xúc giác và cảm nhận.

Cứ kiêu ngạo đi!

Búp bê, phải, bạn là con barbie đáng giá triệu đô, xinh đẹp và thiếu não, thậm chí bạn còn chả có tim để nhận ra mình nên quay đầu. Một cái bực cao su hơi sang chảnh tí với mái tóc vàng hoe kiểu mẫu đến đáng cười.

Bạn cũng là công chúa ngủ trong rừng Aurora thừa cô gái, xinh đẹp và giàu có, mỗi điều bạn chỉ là con bánh bèo vô dụng chờ được giải cứu và nằm rông rã theo tháng năm mặc cho con bần vì lâu ngày không tắm... Ừ

chắc lúc đưa công chúa về, chàng hoàng tử của Aurora đã phải đem cô nàng đi khám da liễu rồi...

Cô nàng ngốc nghếch, dựa vào gì muốn đầu lại tôi?

Trèo cao, té đau...

Tôi cũng đã cảnh cáo cô rồi, trước đây...

Cứ xem nhẹ tôi đi rồi cô sẽ thấy, cô, mãi mãi chỉ là kẻ đến sau mà thôi!

Bản chất của Kim Ngưu, vốn dĩ chính là có chút vô tâm.

Vô tâm đến tàn nhẫn, phiến diện.

Và tôi, là Kim Ngưu!!!!

Bạn đang đọc truyện [*Ngưu-Yết*] *Trúc Mãi, Nhớ Em Chưa ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đêm.

Màn đêm buông xuống như tấm thảm tối màu rực rỡ với những điểm xuyên màu bạc sáng lấp lánh là chính ánh sao trời. Mặt trăng đêm nay không tròn mà khuyết, như cái bánh ngon mà người thợ dệt đang ăn đang dở và để lại, trên ngay mảng vải mình sắp cắt may...

Mảng vải màu đêm đen khịt, với điểm xuyên bạc màu ánh sao...

Đêm, cứ thế mà kéo dài...

Thật đẹp...

Bạn có biết không, bóng đêm luôn có tròn hơn là một ý nghĩa, khi bạn chìm vào đêm tối, những hoài niệm xưa cũ, những điều âm ỉ trốn tận thấu đáy tim bạn... từ từ, sẽ trôi ra bằng hết.

Con người thật sau lớp mặt nạ, cũng từ đó mà hiện lên.

Căn gác mái tươi đẹp, thắm đẫm một màu đêm hắc ám, những cụm đèn trong phòng nhỏ vốn dĩ đã tắt từ thưở nào. Người con trai với đôi vai rộng lúc này đây đang âm ỉ chặt vật. Cậu khẽ rầm rừ qua cổ họng bằng chất giọng đặc sánh như bùn đất...

Chặt vật, xóc xếch và thảm hại.

Thiên Yết ôm đầu, cố chế ngự âm vang quý dữ đang nhỏ rỉ vào tai mình những điệu ca êm ả đáng sợ...

Thức dậy đi ác quỷ đêm đen..

Mạnh mẽ lên hồi con quái vật bên đời xương trắng.

Những năm tháng nằm gai và nếm mật.

Những phút giây máu đỏ tự bao giờ..

Hồi Yết, hồi chàng trai bị đọa đầy tù kiếp.

Đứng lên đi, ác quỷ của tim em..

Hồi Yết, người đang bị trời xiết....

Hãy vùng dậy đi, nhân cách thật trong lòng...

“Arrrrrr....”

Thiên Yết rống lên, âm vang bị làn đêm nhanh chóng nuốt chửng. Từng sợi gân trên cơ thể cậu nổi lên với các bắp thịt đầy căng. Ngón tay ngón chân vô thức cong lại, máu nóng trên người dồn lên như muốn đốt cháy đại não, những mảng ghép vụn vặt của kí ức hiện về sáng như pha lê dưới nắng, đánh cậu thật đau với những mảng đau thương duy nhất...

Là ngày người bạn thân ra đi dưới ánh đỏ hoa phượng...

Là ngày mẹ nằm xuống buổi rực ánh chiều tà...

Hôn lễ của ba cùng đóa hoa rực màu lửa cháy...

Đỏ thắm, đến đậm đen và tối khịt, chẳng còn tồn tại chút màu sắc nào nữa...

Lời của ác quỷ, vẫn văng vẳng theo gió chiều...

Nhìn đi nhìn đi... mây mới thảm hại làm sao..

Xem xem gia đình đó, một nhà ba người mới thật ảm áp...

Hãy trông cô bé đó, một đứa con gái có thể kiểm soát cả hôn nhân của mây cơ đấy...

Thảm hại làm sao, hãy nhìn ước mơ của mây, có phải cha mây vừa hun lửa đốt trọn???

Hãy ngoái lại đi người con gái mây luôn mong bảo vệ... cô ta đã vì mây mà chịu bao đau đớn??

Không..

Không có...

Vùng lên đi, nhân cách thật của mây...

Đấu tranh đi, đấu tranh đi vì những điều còn sót lại..

Giết nó và tấn công nó đi...

Thờ, đến sức tàn lực kiệt...

Đến bao giờ, cả hô hấp cũng là một hoài niệm mệt mỏi..

Có một nhận định thế này, rằng con trai thì phải mạnh mẽ...

Nhưng mà, hình như nhận định quá lâu, họ quên mất con trai cũng chỉ là một con người, đã mạnh mẽ thì tất phải chứa yếu mềm hệt như con dao bén ngọt nhưng cũng dễ lục mòn với đòn đau..

Nhận định...

Những nhận định về một ai phải như thế nào đó, dường như chính là thứ vũ khí bóp chẹn người ta khi mà chỉ vì mình là con trai, nên nước mắt của cậu đã chôn... chôn sâu lắm..

Sâu như đại dương từ bề...

Đôi mắt Thiên Yết khẽ đục, âm vang quỷ sứ còn đó nhưng cậu chả còn né tránh, đứng dậy như một người máy vô thần, những dây thần kinh xung động trong cậu trở nên căng trào ứ đọng..

Giành lại, cái của mình..

Tiếng bước chân vang lên trên cầu thang gỗ kêu ơng à kéo kẹt, đôi mắt nhìn thẳng vô tâm chẳng còn lưu lại dù chỉ một chút con người, hai tay nắm chặt như một cỗ máy tùy ý có thể xuất ra...

Xoet

Cầm lên con dao rọc giấy, thứ được bọc trong màu nhựa đỏ mà cậu hay để trong hộp đồ vẽ, kéo lê nó trên tường, kẹt kẹt xẹt xẹt, âm vang đến bước gai cú thể vang lên...

Từ từ mà chậm chạp, có hồn và vô thức...

Con quái vật ấy nhẹ nhàng sống dậy...

Làm đi!!!

Hãy đòi lại cái thuộc về mày, hãy chiếm lại cái bình đẳng mà mày đã bị cướp đoạt...

Đứng lên đi, hồi kẻ chịu kiếp khốn cùng, hãy nâng mình lên thật mạnh mẽ... mau mau, lấy lại cái thuộc về mình...

Cộp cộp cộp tiếng tay gõ vào thành bàn...

Đôi mắt âm u, đôi tay cứng ngắc....

Một nhát, chém xuống....

“Aaaaaaaaaa

“

Tiếng thét đau đớn hòa với màn đêm, đánh thức những người còn đang an ổn ngủ say lắm..

Đêm, còn rất dài...

Và máu, đã loang đầy tấm chăn màu xanh thẫm...

Máu đỏ, hết như ngày ấy...

P/s: mị trở lại r đây :>

Truyện dài quá chẳng? Đến 28 chương rồi? Yên tâm! Nó sắp hoàn rồi!!!

Mặt khác, có biến, máu chảy dòi a hi hi hi ;”

Bạn đang đọc truyện *[Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: nhập viện.

Mùi máu tanh tràn ngập căn phòng để mở và tiếng hét thất thanh kia là thứ âm vang ám ảnh cả đời những người dân phụ cận.

Non nớt, nhỏ nhò mà yếu đuối...

Đau, đến mức muốn chết...

“Aaaaaaa”

Mặc cho tiếng rên la không ngừng, con dao kia vẫn nâng lên rồi hạ xuống, từng nhát....từng nhát...

Ngọt, như xèo một miếng bơ...

“Thiên Yết, ngừng lại ngay!!!!”

Tiếng bước chân dồn dập, ông Thiên Khôi tiến lại gi chặt hai tay cậu con trai, đôi mắt kinh hãi chẳng dám nhìn đến lần hai 'thứ' đang nằm trên giường...

“Con bỏ con dao rọc xuống ngay cho ba!!!”- gầm gừ lên thị uy, chỉ tiếc rằng không như mọi khi nữa, Thiên Yết con ông bây giờ, chỉ có biết đến máu và sự thù hận ích kỷ nhỏ nhen...

Im lặng....

Một khoảng im lặng đáng sợ như thước phim kinh dị quay chậm, ông Thiên Khôi bắt nhanh cơ hội túm chặt đứa con trai xuống nền nhà, găm lên với bóng dáng ngoài cửa.

“Còn nhìn? Đem dây thừng lại!”

Trối lại, gô cổ, như cách người ta vô hiệu hóa một con thú hoang... một con người, đôi khi cũng có thể lâm đến con đường như thế...

Tiếng còi cứu thương vang lên inh ỏi, hòa với nó là tiếng bàn tán, la lên kinh hãi, tiếng khóc thút thít hay đơn giản, chỉ là tiếng thở nơi không gian bị bóp chẹt lại đến tận thần thờ...

Ông Thiên Khôi nhảy lên xe cứu thương, cùng người bác sĩ làm vài liệu pháp sơ cứu sau khi đã tiêm cho cậu con trai lớn một mũi an thần đảm bảo cậu sẽ ngủ ngoan đến tận sáng mai...

“Tình hình thế nào rồi?”

“Vết dao cứa khá sâu, cần cầm máu...”

“Mất thăng bé cần được chữa gấp, gọi đến viện, yêu cầu ngay vài món đồ nghề cho tôi!”- ông Thiên Khôi thờ đốc nói, hai tay cố nâng đỡ cậu con trai út...

Không sai, người bị nhiễm máu, bị đâm và thương tổn là kẻ không hề có một chút liên can gì đến mọi chuyện- Thiên Bình...

“Ba...”

“Giữ sức!”- ông Thiên Khôi gắt, tay cầm chặt một ống tiêm dài-” bây giờ ba sẽ gây mê cho con, tin ba, ngủ một giấc thôi sẽ ổn...”

“Bé Bình đau...”

“Ba biết, ngoan nào...”

Chìm vào giấc ngủ, chìm vào màn đêm...

Đó là một phẫu thuật dài và đáng sợ nhất trong cuộc đời của ông Thiên Khôi, khuôn mặt và nụ cười, những tháng ngày êm đẹp đó cứ hiện lên làm đôi bàn tay già nua run rẩy, các xúc cảm trở nên nhạy bén hơn bao giờ hết và đôi tai ông như thay cả chiếc máy điều hòa nhịp tim, sẵn sàng chìm vào từng nhịp thở yếu ớt của cậu con trai...

Thiên Bình, ba van con, xin đừng xảy ra chuyện...

Làm ơn...

Tuyệt vọng, cái cảm giác bế tắc ập đến và ông buộc ép mình phải bình tĩnh, tay run nâng từng mũi kim cho ca phẫu thuật mắt mà theo ông, là đáng sợ nhất trần đời...

Chỉ một sơ suất nhỏ, chỉ cần một nhát dao sai, con trai ông sẽ vĩnh viễn trở thành kẻ mù loà...

Thiên Bình, mà nó, còn quá nhỏ...

Nước mắt, không tự chủ lại rơi...

“Bác sĩ Khôi, ổn chứ? Hay ta thay người?”

“Không cần!”- gạt phăng đi, hai tay lại tiếp tục nỗ lực...

Cứu rồi lại, ánh sáng của con...

Màu đỏ từ căn phòng phẫu thuật sáng lên liên tục, tiếng kêu từ chiếc máy đo nhịp tim vang lên dạt âm ảnh...

Màu đen đêm tối quện cùng màu đỏ, đỏ đau thương đỏ tranh đấu...

Và màu đỏ, của khát khao bất diệt...

Em, anh yêu màu đỏ máu...

Tàn nhẫn như anh, khát khao như anh... và cuối cùng, nổi bật như em...

Máu, mau chảy đi...

Chảy đi mọi đau thương vất vả...

Sau đó..

Mặt trời lúc bình minh mọc lên như quả bóng màu to lớn, đỏ chói nhu hòa, phát ra những tia sáng đầu tiên êm nhẹ đầm thấm...

“Anh!”

“Nào, đừng khóc!”- ông Thiên Khôi vỗ vai vợ mình-” nguy hiểm qua rồi...”

“Máu... máu...”

“Đã bù đủ lượng máu... em mệt rồi!”

“Nhưng...”

“Thiên Bình ở phòng 174B khu hồi sức, đến đó coi nó một chút, đảm bảo khi nó tỉnh lại xem chừng nó bị rối loạn tâm lý.... anh bây giờ....”- ông khó nhọc nói ra-” phải qua chỗ Yết...”

“Tại sao Yết lại làm vậy? Nó không phải là... “- bà khó nhọc lên tiếng-” Nó... ghét em và con đến vậy sao?”

“Không phải lỗi của em”- ông thở dài...

Mà là do anh...

Ngay từ đầu... là ông đã sai...

Thiên Yết, ba, đã hại con rồi...

Bị nhốt trong một căn phòng, bị khóa trên một cái giường...

Hai mắt đen khịt, thần thờ và lạnh lẽo...

Đau đớn, bị thương và bất lực...

“Ba...”

Một tiếng, vang lên khỏi miệng lời...

“Em ấy sao rồi?”

“Đã qua cơn nguy kịch!”

“Con tệ lắm, đúng không?”

“Thiên Yết.... không phải lỗi do con...”

“Ba biết không? Ngay lúc vừa mở mắt... con nghĩ mình đã nhớ ra được vài thứ....”- cậu cười nhạt, đầy chế giễu-” con không bị tai nạn, là con tạo ra tai nạn....”

“Con biết, một ngày nào đó sẽ như thế này...”

“Con biết trong con tồn tại một con quỷ, con biết mình chẳng bình thường....”

“Con sợ... sợ sẽ làm đau người khác... vậy nên, con muốn chấm dứt...”

“Thiên Yết.. mọi thứ xong xuôi rồi... con chẳng có gì bất thường cả!”- ông Thiên Khôi đặt tay lên đầu cậu mà xoa-” Mọi thứ kết thúc rồi!”

“Kết thúc ư???”- cậu cười mỉa-” Ba, nghĩ con là Thiên Bình ngây thơ sao?”

“...”

“Ba... con biết... con biết dù con chẳng kiểm soát được...”

“Đủ rồi...”

“Đôi khi con không hiểu... sao mình lại yếu hèn đến vậy...”

“ĐỦ RỒI....”

“... Con....”

“BA BẢO ĐỦ RỒI....”

“BA CÒN MUỐN PHỦ NHẬN HAY SAO? BA CHO RẰNG CON KHÔNG BIẾT, MÌNH LÀ MỘT THẰNG TÂM THẦN HAY SAO????”

Thiên Yết rống lên, bi thương cùng cực...

Nỗi đau... lặng lẽ chất chồng thêm nỗi đau...

Bạn đang đọc truyện [Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Trới

Mưa rơi như nước trút...

Tí ta tí tách, như nhịp trống nhỏ kêu lên yếu ớt.

Tí ta ta tí tách...

Mưa đem lại sự trong lành tươi mát, gột rửa mọi vết nhơ trên đời. Chỉ là dưới những cơn mưa như ngày hôm nay đó, mưa bắn thấm đẫm mọi con mê...

Đỏ, như màu hoa bất diệt...

Chiếc áo chàng của bậc đế vương luôn có màu đỏ, phải chăng để lẩn át màu máu nhuộm sắc quần quanh???

“Đói!”- Kim Ngu xoa xoa cái bụng xẹp lép, ở một mình đã luyện cho cô thói quen bỏ mặc sức khỏe của chính mình, úp vội ly mỳ với sốt ớt cay xè, hai mắt dán chặt vào cụm khói nóng tỏa ra. Mùi nóng hăm hấp xộc vào cách mũi, Kim Ngu hít một hơi dài buông phôi. Mùi mỳ tỏa ra đối lập với cái lạnh đêm đen, Kim Ngu gấp đũa chuẩn bị cho bữa khuya của mình.

“Rrrrrr”

Chiếc điện thoại rung bần bật, đánh lên một nhịp điệu xưa cũ, giọng nam ấm với tông trầm len lỏi từng ngõ ngách.

Kim Ngu nhú mày, rõ ràng không vui khi trời đã khuya lơ khuya lác, đũa mì sắp đi vào miệng mà cái nhạc trời đánh này...

“Trời ạ!”- ca ca cầm cầm, luyện tiết bỏ ly mỳ xuống, cầm cái điện thoại vỏ sò màu hồng lên.

Số lạ!

Ok, baby! Tốt nhất là cung có việc bận, nếu không mà nói nhầm số, chị đây chả ngại trích tí thời gian mà lời em ra mắng đâu...

Bản chất cáu bẳn khi đói của Kim Ngu, ôi, cứ thế lộ ra rồi!

“A lô

“- cầu nhàu qua bên kia đầu dây, cái bụng sôi lặng lẽ phát ra những tiếng ục ục xấu xa như con lợn ỉn, đầu đá kịch liệt với hệ thần kinh-”Ai đó??”

“.....”- im lặng

“Này....”

“....”- vẫn im lặng

“A lô... a lô!”- ơ hay, tèm hăm này... có biết mười hai giờ khuya rồi chưa hả? Bị nóng não à?

Xet, một ý nghĩ thoáng qua, Kim Ngu đột ngột gục người... có khi nào là ma không? Có khi nào nó sẽ nói 'còn bây giờ' gì gì đó như trong phim The Ring rang rung gì gì đó không? Thật đáng sợ... có khi nào nó đang ở đây? Oa

~

Cái con người nhát gan trong Kim Ngu trỗi dậy và trước khi đối phương kịp nói gì thêm, trong đầu cô đã vẽ nên mấy chục cái kịch bản mà cái nào cái nấy cũng đều máu me lộn xộn ngẫu....

Khả năng tưởng tượng của Kim Nguu, chính là lợi hại như thế đó...

“Kim Nguu!”- giọng nam từ đầu dây bên kia vang lên trầm trầm

Aaaaa

nó biết tên mình, nó kêu Kim Nguu kìa, má ơi..... nó.... giọng y chang... xí, xí tí...

Thích thích..

Cất con tim còn run lấy bầy lại một góc, Kim Nguu ngây ngốc đáp..

“Bác Thiên Khôi...”

“Là bác.....”- tiếng thở dài cang lên-” Có phiền không, nếu bác muốn gặp con, ngay bây giờ....”

“Về?”

“Thiên Yết!”

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Sao anh ấy lại như vậy?”- Kim Nguu nén việc nâng lời mắng lên người đàn ông mà mình từng cực tôn kính, nhưng ánh mắt như lửa đốt đó đã phản bội cô, tia đen kia trong đôi đồng tử kia ánh lên rõ ràng về những xúc cảm nóng nảy bài xích.

Cũng phải thôi vì người cô đang thích, Thiên Yết- người hay mỉm cười trước mọi sóng gió, người luôn mang lại hơi ấm đẹp như tranh đang trong trạng thái- thật- tồi- tệ.

Đứng từ trên cao, coi thấy anh đang giẫy giữa trên giường bệnh, tay và chân đều bị trói, cái đầu ngúc ngoắc gán lên những đường như rễ cây ở cổ. Đôi mắt cậu đục ngầu, miệng găm gừ như con thú hoang mất kiểm soát, cả người căng cứng lại như bức tượng thạch...

Như một con thú hoang, à không, một loài súc vật bị con người ta trói buộc thì đúng hơn...

“Tình hình ngày càng đáng lo ngại!”- người bác sĩ bên cạnh nâng kính-” Số lần phát bệnh cũng như thời gian ngày một cao.... trong vòng hôm nay cậu ấy đã bộc phát đến hai lần...”

“Không đúng... anh ấy đang rất tốt mà!”- Kim Nguu lắc đầu nguầy nguậy-” Tình hình vốn đang tốt lên, sao lại....”

“Không loại trừ khả năng cậu ta đã bị quá nhiều cú shock tâm lý mà bản thân chẳng chịu đựng nổi nữa...”

“Vây....”- Kim Nguu ấp úng-” ta phải làm gì?”

“Nhập viện.... chỉ dành cho cậu ta vào viện tâm thần rồi từ từ chữa trị.... với hiện trạng nửa tỉnh nửa điên của cậu ta, e là phải vào khu cách ly....”

“Vây....”

“Không được!”- ông Thiên Khôi đánh tiếng-” Nó không được nhập viện!”

Ngần người, cả Kim Nguu lẫn vị bác sĩ trẻ. Bệnh sao lại không cho vào viện?

“Chú Khôi, chú....!”- người bác sĩ ngập ngừng-” Chú sao lại....”

“Con trai của bác sĩ tâm thần.... hay, quá hay mà...”- ông Thiên Khôi hừ nhẹ qua kẽ miệng-” thật là một trò cười đúng nghĩa...”

“Chú Thiên Khôi, vấn đề là không phải trò cười hay là không.... bệnh của Thiên Yết thật sự đã trở nặng và khả năng kiểm soát bản thân của cậu ta ngày một thấp... nếu cứ cái đà này tiếp diễn, e là sẽ....”

“Sẽ thế nào? Quên đi”- ông Thiên Khôi xua tay, có lẽ sĩ diện của ông quá lớn chăng? Cho nên mới không muốn mọi người biết, người con cả của mình mắc căn bệnh đặc biệt đó...

“Chú Khôi... bỏ vấn đề tự ái qua một bên đi, bác muốn nhìn con mình ngày nào cũng bị kìm như thú hoang vậy hả?”

“Bác... không phải anh ấy là con bác sao? Nếu....”

“Đủ rồi!”- ông Thiên Khôi chột hạ, chắc nịch-” Đó là con tôi, tôi biết cái gì tốt cho nó....”

“Bác....”

“Chú Khôi....”

“Đủ....!”- ông nghiêm giọng, tuyên bố-” Thiên Yết chả cần cái bệnh viện nào cả! Nó, còn phải thi đại học vào năm sau!”

Màu đen, như mực thẫm..

Và những tâm tư rối như tơ vò, cũng vì nó mà chẳng kết nối được với nhau...

P/s: chương này nhầm quá ha? Xin lỗi =3=

Vì chương này chỉ là cái bàn đạp cho cái chương be bé xinh xinh nấp na nấp nánh phía sau nên thỉnh mọi người.... cứ đợi tiếp đi XD...

Bạn đang đọc truyện *[Nguu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thiên Khôi.

Tháng mười một, trời khô và nóng.

Ngày con đến, tiếng khóc của con vang dài và rộng, những đóa hoa ngoài kia thấm đẫm những áng màu đẹp nhất trần đời..

Nhìn đứa trẻ còn đỏ hỏn nằm im trong bọc tã, lần đầu tiên ba hiểu cảm giác vĩ đại và to lớn. Đường như mọi thứ ba làm bấy lâu này đều trở thành hèn mọn khi con xuất hiện.

Từ bé con đã rất khôn lanh, ba thích nụ cười và đáng đáp ngay thơ của con... lần đầu tiên ba hiểu, được làm ba, nó tuyệt vời như thế nào.

Ngày lại nối ngày, năm lại nối năm...

Khoảng cách mà từ đầu chúng ta đang có dần cách nhau mỗi một xa. Con không thích cười trên lưng ba như ngựa hay nằm chăm chăm nghe ba kể những câu chuyện xưa cũ nữa...

Như đến một khoảng mà nó cần nên có, con lớn và rời xa ba, chúng ta ngồi cùng một bàn, ăn cùng một mâm nhưng tâm chạy theo hai hướng. Nhưng có lẽ mọi người nói đúng, con trai thường quý mẹ hơn ba, và vì con, có lẽ ba sẽ cố chịu thêm cuộc hôn nhân này nữa.

Mẹ của con hay chính là vợ của ba đó, một người đam mê nghệ thuật, đam mê thái quá.... cô ta ăn cũng về, ngủ cũng về và cả vào những ngày con còn thơ ấu, chính những cây bút ấy khiến bà chẳng có nhiều thời gian cho con...

Cơ thể, mà con vẫn yêu mẹ...

Và vì thế mà con quen Kim Ngu.

Con bé Kim Ngu đáng yêu lắm, y như con hay mọi đứa trẻ khác, cái mông nhỏ đôi môi cong, đáng yêu như kẹo bông...

Con cứ thế, cứ lớn, và ba vẫn đi làm, kiếm tiền, muốn con luôn được mọi thứ mình muốn.

Ba là một bác sĩ nhãn khoa, từ nhỏ, có lẽ con biết ba thật nghiêm khắc. Cũng phải thôi, ba biết, mình đã hơi quá đáng với con. Nhưng thiếu gì con bác sĩ hồ lớn ra đó? Ba không muốn con như chúng.

Học, ba bắt con học từ thuở còn sớm, ít nhất là so với lứa. Con rất thông minh và điều đó làm ba hạnh phúc làm sao, ba hiểu, con có thể đạt được mọi rào cản, ba tin, con là đứa trẻ thông minh nhất trần.

Học, sự học là vô hạn, khi ba áp dụng thiết quân luật vào giáo dục con, ba thấy đôi mắt rụt rè của con, ba biết, con ghét ba rồi...

Ba và mẹ không được an lành như vẻ ngoài lắm. Về căn bản đây là một cuộc hôn nhân được sắp đặt. Đáng chán làm sao, ba chẳng thể lấy người mình yêu thật sự.

Rồi, một ngày nọ.

Kim Ngu đến tìm ba khi hai đứa đã vào cấp hai, con bé rụt rè áp úng về các thứ làm ba phải hoảng hồn kinh hãi. Không thể tin được. Con đang khỏe mạnh và vui tươi, con là niềm tự hào duy nhất của ba, làm sao chấp nhận được một đứa nhóc cấp hai chỉ vì là thanh mai trúc mã với con mà dám khẳng định, con có bệnh?

“Bác Thiên Khôi.... Thiên Yết, thật ra, bị tâm thần...”

Cố chấp đến khó chịu, con bé cứ khẳng khẳng vấn đề đó như chó gặm xương vậy, và khi ba mẹ con bé sang, nó vẫn cứng đầu y nguyên như vậy!!!

Phần nọ, ba đã thắng tay đuổi con bé đi. Thật khiếm nhã khi có ai đó lại đi nói một đứa trẻ nhà người khác mắc bệnh tâm thần khi đứa trẻ đó chả có gì bất thường.

Nhưng phần nọ hơn là, người phụ nữ kia vẫn vô tư về vùi, mặc cho mọi chuyện.

“Em không lo cho con sao?”

“Cứ để nó lớn”- cô ta hững hờ-”Nghệ thuật là tự do!”

“Tự do, không có nghĩa ai muốn xuyên tạc con tôi, thì làm...”

Tôi phần nọ cục cùng, thờ dài, quả thật chúng tôi chẳng hợp nhau. Cuộc hôn nhân đời tôi, có lẽ là một trò đùa của hậu thế.

Một ngày nọ, người phụ nữ ấy ra đi trong một tai nạn chẳng may, tôi nhớ vào giờ phút 'vợ' mình hấp hối, cô đã thều thào rằng.

“Em đến với anh đây!”

Người 'vợ' tôi yêu, thật ra đã mất từ lâu.

Từ ngày người phụ nữ ấy mất, khoảng cách giữa ba và con ngày một tăng. Ba không muốn! Chuyển công tác, ba muốn gia đình mình làm lại...

Ái Như là người phụ nữ ba yêu, và Thiên Bình là em trai con đó.

Khi ba đưa họ đến, ba đã hy vọng làm sao rằng con sẽ mỉm cười yêu thích, hay ít nhất, ba hy vọng, con chấp nhận họ.

Quả nhiên con rất vui vẻ và mỉm cười, nhưng con là con của ba mà, con nghĩ ba không nhận ra, nụ cười gượng gạo ấy của con sao?

Lại nói đến một ngày nọ, người viện trưởng của ba nhắc đến một vấn đề khác. Lê Minh Thu Anh...

Thật ra, ba nghĩ con bé Thu Anh khá dễ thương, theo một cách nào đó, đó là người rất thân với con.

Đinh hôn hả?

Ba đã suy nghĩ, lâu, thật lâu lắm!

Thu Anh ư? Con bé khá đáng yêu, nghe lời và hiểu chuyện. Có thể con không ưa, nhưng một cô gái dám yêu và dám làm, con dám nói đó là sai ư? Thay

vì yếu ớt cam chịu nhảm chán, con nên hiểu, vợ của con, chính là phía sau con, mạnh mẽ không cần gây thêm phiền phức cho con...

Hôn ước, từ từ, ba nhận định.

Khi nghe tin đó, đôi mắt con dán chặt vào ba, không cười không giận, chậm chậm nói.

“Con nghe ba...”

Cờ nào là một mối, cờ nào là buông xuôi...

Khi con lớn lên, con sẽ hiểu, ba chỉ vì con....

Rồi ngày hôm đó, những tiếng thét dài nhuộm đầy màn đêm.

Thiên Bình, em trai con, với những vết thương đáng kinh sợ, máu chảy tí tách như mưa, ba kìm chặt con lại.... tim, rất đau...

Con trai lớn của ba, đang đâm chính em mình...

Họ nói với ba, con đang ngày một tệ, muốn con nhập viện trung ương.

Buồn cười làm sao?

Nghĩ đi, hay quá ha? Thế họ có nghĩ cho con không? Hồ sơ bệnh án ghi rõ mấy chữ 'có tiền án bệnh tâm thần', rồi sau này, làm sao con đuổi thẳng lưng?

Ba nhớ, nhớ tên lang băm kia đã nói, căn bệnh của con không mất đi, nó chỉ lắng lại, và nó sẽ theo con cả đời.

Thiên Yết.

Con tin ba thêm một lần, cuối cùng, được không?

Ở lại đây, ba sẽ chịu... chịu đựng tất cả để chữa cho con, còn hơn, con phải ra đời với những bài xích sau này.

Nhắm mắt, vuốt ve mái tóc dày khi con ngủ say.

Ba thương con.....

Yêu con, chả bao giờ là sai cả!

Có thể ông Thiên Khôi đã sai, nhưng đừng quên, lý do mà ông hành động.

Thiên Yết, cậu có quá nhiều người yêu quý nhưng lại nhẫn tâm, gạt bỏ hết thầy đi....

Rồi bao giờ cậu sẽ hiểu, điều căn bản nhất trên đời này rằng:

Con cái là tài sản duy nhất, trân quý nhất của mọi bậc cha mẹ????

Bao giờ cậu mới hiểu và mở lòng với mọi người hơn đây, Thiên Yết????

Bạn đang đọc truyện *[Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: hại

Em chả phải loại đảng hoàng tử tể.

Cho nên được thôi, nếu ai đó muốn đem anh ra khỏi em, mẹ sẽ khăng khăng tranh đấu.

Anh, em cứng đầu lắm, có phải không?

.....

Thời điểm đó, nôm na chính xác là đã non một tuần sau.

Tấm băng gạc cuối cùng trên người Thiên Bình cuối cùng cũng được gỡ bỏ, thân hình béo mập ngày nào giờ trông xanh xao đáng thương.

Cậu bé im lặng nhìn ba, nhìn mẹ rồi lại rơi ánh mắt vào chị xinh đẹp gần đó....

Đôi mắt sáng trong vẫn giữ nguyên màu tươi trẻ, chỉ là, bên phía mắt trái, con ngươi đen kia đã không còn di chuyển.

Toàn bộ những gì ông Thiên Khôi làm được, chính là bảo vệ một bên, con ngươi ít bị tổn hại nhất.

Thiên Bình, cứ thế, đã là kẻ thương tật.

Cất lời, khăn đực thiếu sự trong trẻo.

Hệt như nụ cười ngây ngô ngày trước, chính là bản ca trong cuốn sách lịch sử dày mà thôi.

“Anh hai đâu.....?”

Đôi mắt ấy, sáng lên như những ánh sao trời, vô tận niệm như loại thủy tinh sáng chói lấp lánh dưới ánh mặt trời như lửa thiêu.

“Thiên Bình....!”- mẹ cậu tiến lại, ôm con trai vào lòng-” Không sao nữa rồi.... ổn rồi!”

“Mẹ... anh hai đâu?”

Vẫn cứng đầu kiên quyết, Thiên Bình vẫn hỏi.

“Anh hai đâu?”

“Anh hai đang ở đâu?”

“Con muốn gặp anh hai....”

“Đủ rồi... có phải con rất sợ không?”- mẹ nhóc sà lại, ôm cậu con trai nhỏ vào lòng-” Có phải rất đáng sợ không hả bé Bình...”

“Con muốn anh hai...”

Âm vang và khản thiết, một đứa bé đáng thương luôn có nhiều hơn một định nghĩa. Người phụ nữ kia nhòa mình sang, suy cho cùng, dù có lớn lao cỡ nào đi chăng nữa, thì con của mình ai lại không thương? Ai mà chẳng xót....

“Có phải con đau lắm không? Mẹ xin lỗi... lẽ ra mẹ không nên đưa con đến đây... Thiên Yết, nó....”

“Con thì làm sao?”- ông Thiên Khôi nhíu mày, giọng hằm hè-” nó tốt!”

“Tốt? Cho xin đi! Ông gọi cái này là tốt? Thiên Khôi, ông nhìn lại chính mình đi, soi thật kỹ mặt vào gương... tốt? Tốt chỗ nào?”

“Câm ngay!”

“Tôi không câm! Ông có quyền?”- bà nặng trĩu cả lên-” Ông thì hay rồi? Ông giỏi, cho nên ông nghĩ con ông cũng phải giỏi... ông coi Thiên Yết, ông đã làm gì nó? Ông nhìn Thiên Bình đi, những gì bấy lâu nay ông bắt ép nó là đúng sao?”

“Bà câm ngay!”

“Tại sao tôi phải im lặng? Chúng nó là con tôi!”- bà chực khóc nơi cuống họng bị nghẹn lại, hai tay thuận thế xô người đàn ông kia xuống-” cả hai bọn nó, cả hai bọn nó đều là con tôi!!”

“Thôi ngay!!!! Bà buồn cười vừa thôi!”- ông Thiên Khôi quát, hai người cứ thế cự cãi nhau.

Kim Ngưu lo lắng nhìn Thiên Bình. Kì lạ làm sao, cậu nhóc vẫn một tư thế ngồi, nhàn nhạt nhìn mọi thứ.

Xa lạ, xa lạ đến đáng sợ!!!!

Dần dần, hai vợ chồng ông Thiên Khôi đi đâu mất, chắc họ lo những câu cãi vã sẽ ảnh hưởng đến con trai, cho nên bây giờ, chỉ còn Kim Ngưu và Thiên Bình.

“Chị xinh đẹp, ôm!”- Thiên Bình giơ đôi tay mập mạp ra-” Muốn chị xinh đẹp ôm!”

“Bé ngoan!!!!”- Kim Ngưu ôm cục thịt thom vào lòng, vỗ vỗ cặp mông nhỏ đàn hồi như thạch dẻo....

“Chị xinh đẹp.... anh hai đâu?”

“Anh hai Thiên Bình đang ngủ... sao vậy...?”- Kim Ngu lo lắng hỏi, thằng bé sẽ không là bị hoảng sợ mà sinh ra bài xích anh mình chứ?

“Chị xinh đẹp.... Thiên Bình , lúc anh hai ôm Thiên Bình... đau...”

“Ngoan!”-Kim Ngu vội xoa xoa cậu nhóc-” Sẽ không đau nữa...”

“Chị xinh đẹp... Thiên Bình không đau?”- Nhóc lắc đầu-” Anh hai đau.... lúc ôm bé Bình, anh hai đau, anh hai khóc...”

Kim Ngu ôm cậu nhóc chặt hơn, giọng đều đều.

“Nếu chị xinh đẹp nói anh hai không cố tình, anh hai thương bé Bình nhất, bé Bình có tin không?”

“Nhưng sao anh hai lại ôm Thiên Bình?”- cậu bé lắc lắc cái mông-” Anh hai xấu, anh hai xấu...”

“Ngoan! Anh hai không xấu...”- Kim Ngu lúng túng lựa lời an ủi-” Anh hai chỉ là vô tình, lúc đó anh hai...”

“Có bệnh!”- Thiên Bình đột ngột nâng giọng, giấy giấy cặp mông nhỏ -” Anh hai bị bệnh, nên anh hai rất đau, nên anh hai ôm Thiên Bình!”

“Không có đâu... anh hai rất thương Thiên Bình, anh hai là người thương Thiên Bình nhất...”

“Chị xinh đẹp....”

“Sao nào?”

“Từ nhỏ, ba cho bé Bình đọc nhiều ới là nhiều, sách y khoa nhé, bự bự bự!!! Nhiều lắm, xếp chồng cả tủ luôn!”- cậu vung tay, một bộ đáng khoe mẽ-” to, to như vậy nè!!!”

Rồi còn giờ tay phác họa, bộ mặt như muốn nói 'thấy em giỏi không? Khen em đi' . Kim Ngu phì cười, nhéo mũi cậu nhóc, cũng chẳng hỏi tại sao lại đòi đề tài, trẻ con thôi mà, mau nói mau quên.

“Vậy em có nhớ hết không? Có đọc hết không nào nhóc con?”

“Có ă!”- cậu hồ hởi-” sách hay lắm! Cực hay luôn! Bé Bình rất thích đọc...”

“A! Thiên Bình của chị giỏi quá!!!”

“Cho nên, chị xinh đẹp à....”

“Hừm??”

Ánh mắt cậu bé, lại đánh lại, hết như ban nãy.

Lạnh lùng, âm lãnh mà xa lạ. Lời nói non nớt lại mang vẻ vô tình vang lên.

“Chị tưởng, em không nhận ra, anh hai là kẻ tâm thần sao?”

.....

Bên ngoài, tiếng cãi vã của đôi vợ chồng vang vào, rõ mồn một.

“Ông đúng? Cái gì ông cũng đúng? Vậy ông nói đi, ông đã làm gì? Ông đã hại cả hai đứa con của mình, biết không hả? Ông đã hại cả hai bọn nó, anh có biết không????”

Tiếng cãi vã, hay tiếng gào ai oán của người phụ nữ tang thương nhất thế gian?

P/s: 'món ngon' luôn để sau cùng mà!! ;3

Bạn đang đọc truyện [Ngu-Yết] Trú Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thiên Bình

“Ông đúng? Cái gì ông cũng đúng? Vậy ông nói đi, ông đã làm gì? Ông đã hại cả hai đứa con của mình, biết không hả? Ông đã hại cả hai bọn nó, anh có

biết không????”

.....

Đó là những ngày hè chói lòa.

Từ nhỏ, Thiên Bình đã chẳng được như bao đứa trẻ khác, quan trọng hơn, là cậu chẳng có dịp để được bình thường như bao đứa trẻ khác.

Thiên Bình, là đứa mồ côi?

À không, mồ côi còn đỡ ấy chứ!

Suyt

Đây là chuyện cơ mật, chuyện các bà các cụ ư ư tai nhau mỗi buổi sáng và lũ nhóc con họ, luôn thích đem ra cười cợt đầy khiếm nhã!

Con hoang!

Thiên Bình, nó là cái chửa hoang!

Ngày trước, ngày của nhiều năm về trước lắm, khi Thiên Khôi còn đang cùng gia đình mình ở dưới quê an nhàn hạnh phúc, thì người phụ nữ mà ông vô ngục bảo 'yêu', đã phải xa xứ, chạy trốn miệng đời, đến nơi xa xăm một mõi.

Và Thiên Bình, chính là lý do mà bà chạy trốn. Rồi sẽ ra sao đây nếu bà ở lại? Một đứa con gái thân cô thế cô chưa chồng mà lại có chửa? Nực cười chưa, rồi mũi mặt đầu đê bà nhìn người khi có kẻ nhận ra vài điểm quan trọng?

Con hoang, có con với một người đàn ông đã có vợ có con?

Nực cười chưa? Đau lòng chưa?

Thiên Bình từ nhỏ đã quen với đất bản. Nó và mẹ ban đầu sống trong một khu ổ chuột cũ nát, có gái điếm, có mại dâm, có cá độ lô đề và hơn thế nữa, có cả hàng cấm.

Khu ổ chuột thì nào đâu sạch sẽ, mà chính là, ai tình nguyện ở khu ổ chuột???

Mẹ Thiên Bình làm nhiều nghề, một người phụ nữ không có bằng cấp có thể làm gì? Bưng nước gánh hàng? Hay dệt vải kéo chỉ?

Chả biết, nhưng mà tóm lại cũng nhiều lắm, nhưng chả cái nào tốt hơn cái nào.

Từ nhỏ, Thiên Bình đã quen, quen với đất bản và bùn tanh, quen với sự lãnh đạm vô tình, quen với việc nhìn thấy chủ chèn ép lương của mẹ, quen với việc uống nước thay cơm.

Quen, cậu quen rồi!

Có lẽ cũng vì thế, mà tâm tư của cậu chả bao giờ được như lũ trẻ con bằng tuổi.

Cũng phải thôi. Chúng mặc áo liền, cậu vận vải vá; mũ chúng thêu hoa, nón cậu bạc màu. Có gì lạ đâu? Trẻ con khu ổ chuột, đứa nào chả như nhau?

Được tầm vài năm sau đó, Thiên Bình may mắn được chuyển đi, mẹ cậu đã kiếm đủ để thuê một căn phòng giá rẻ ở một trong những con hẻm nghèo nhất thành phố. Lúc ấy, mẹ cũng đã xoay sở được một cái nghề mới, công nhân xưởng may.

Bị bòn rút, đời công nhân là như vậy! Làm tám tiếng cho một mức lương bèo bọt so với công sức và sức khỏe mình bỏ ra, muốn cao hơn? Hãy tăng ca cái đã!

Vậy là vì thêm vài đồng bạc, mẹ Thiên Bình phải tăng ca liên tục, đấy cũng là lúc, cậu nhóc bước vào lớp một.

Bi kịch đời cậu bé, chính là từ đây!

Không như các bạn, cậu không được học chữ trước, và cái tên ba được bỏ không trong quyển sổ dày đã nói rõ, cậu là một đứa con hoang.

“Thiên Bình, hồ sơ của em quên ghi tên ba này...”

“Em không có ba....”

Và từ đó, cậu có tên mới.

Con hoang!

Trường học, chính là một xã hội thu nhỏ, và thầy cô, là những kẻ cầm đầu đáng sợ với cậu. Không cha, nghèo khó và gầy gộc xấu xí, với các thầy cô, đây là thằng bé 'nhìn đã thấy bản'.

Bị mắng là con hoang, cảm xúc thế nào?

Ban đầu là xấu hổ, tự ti rồi sụp đổ.

Tâm tư một đứa bé, cứ thế, bị bóp méo hoàn toàn.

Cậu học được cơ hội, học được cái gọi là xã hội nhẫn tâm, học được cách lừa người từ bọn lừa đảo khu ổ chuột. Dần dần, cậu áp dụng gần hết những thứ cậu đã từng học ở đó, dụ dỗ, lừa đảo, nói dối, bày mưu và cả lương lẽ xảo trá.

Nếu nói quá khứ của Thiên Yết là một sợi dây thừng trói cậu chặt cứng vào những quy tắc đáng kinh sợ, thì Thiên Bình, chính là nỗi đau cực cùng của một đứa bé mới lớn, nhỏ bé mà ưu thương.

Sau đó, mẹ cậu sau những năm tháng cố gắng, lấy được một tấm bằng giáo viên mầm non, kết thúc những ngày tủi hổ của cả hai.

Cố gắng, hạnh phúc của họ không phải là được cho hay vay mượn, mà là những ngày đau khổ, chìm dưới đáy rác của xã hội, vẫn cố ngoi lên ngụp lặn tìm sự an bình.

Thiên Bình được chuyển trường, một nơi tốt hơn chỗ cũ nhiều lắm! Cô giáo chủ nhiệm thật xinh đẹp và các bạn thật đáng mến. Dĩ nhiên, họ chẳng biết cậu là con hoang, vì mẹ, đã biết trước và ý nhị nói với người hiệu trưởng cùng mối quan hệ có chút ỏn hơn lúc đó, lo lót được một cái hồ sơ mới toanh.

Ba mẹ ly dị sau đó ba mất sớm... ngoài ra, chẳng có gì hơn.

“Cậu nghĩ gì về con hoang?”- một hôm, Thiên Bình hỏi cậu bạn thân.

“Con hoang là gì?”- cậu bé ngây ngô đáp.

“Là đứa trẻ không có cha!”

“Không có cha? Ai lại không có cha? Vậy tất cả con hoang đều quái dị như vậy hả?”

Cậu im lặng.

Quái dị ư?

Cũng đúng!!

Rồi người đàn ông đó, lúc này mới xuất hiện, trước sinh nhật sáu tuổi của cậu vài tuần.

“Mẹ khiếp! Mẹ vừa mất có ba năm thôi... năm tuổi, ông lấy đâu ra đứa con năm tuổi?”

Anh hai, đã mắng ba như thế!!!

Quái lạ lắm sao? Cậu là con hoang, cậu khác người mà.

Vậy là Thiên Bình cùng mẹ lại chuyển đi, ở với ba vag anh hai. Chẳng ai biết lý do mà mẹ Thiên Bình đồng ý, không một ai lại muốn quay lại với một người đàn ông như thế. Nhưng họ cuối cùng đã sống, một nhà.

Ba bắt Thiên Bình đọc nhiều sách y khoa, ông cho rằng đây là tương lai đẹp nhất cho mọi đứa con của mình và Thiên Bình, rất nghe lời, cậu có lý do đó chứ...

Vì tiền, cậu muốn thật nhiều tiền, để không còn ai chê cười cậu và mẹ nữa.

Còn anh hai?

Ít nói, lười biếng, thờ ơ.... hay bứt tóc, đôi mắt xa xăm và mắt tiêu cực...

Hay lo lắng, hay tức giận thái quá...

“Có gì không Thiên Bình?”

“Dạ?”

“Không phải em vừa gọi anh sao?”

“Dạ đâu có!”

“Ồ... chắc anh nhầm!”

Ảo tưởng thính giác.

Vậy....

“Chị nghĩ em không biết, anh hai là một kẻ tâm thần hay sao?”

Nỗi đau, lại chất chồng nỗi đau.

P/s: mị chờ lại đời đây ;”3

Bạn đang đọc truyện [Ngư-Yết] *Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cãi.

Cỏ dại và hoa hồng.

Thức tỉnh con người thật trong em..

.....

“Tâm thần phân liệt hoang tưởng thuộc một loại của tâm thần phân liệt, đó là một căn bệnh tâm thần mãn tính. Có vài trường hợp, người bệnh mất liên lạc với thực tế. Các tính năng cổ điển của tâm thần phân liệt hoang tưởng là ảo tưởng hay nghe những điều không có thực.

Người bị mắc căn bệnh này, cũng thường bị thính giác ảo giác như nghe được tiếng nói. Trong trường hợp của anh hai, bệnh đã trở rất nặng, anh đã tự mặc định tiếng nói xấu xí trong lòng với sự tồn tại của bạn thân mình, khoác cho nó lớp áo đó, anh càng dễ bị điều khiển.

Một trong những nguyên nhân mắc bệnh là do yếu tố áp lực cuộc sống, không quá khó hiểu khi anh là con trai cả của ba.

Điều đáng nói là, đây là một căn bệnh nghiêm trọng kéo dài cả đời. Những thứ đó không mất đi mà đúng hơn là ngủ quên và tùy cơ bộc phát, đi theo người bệnh cả đời....”

“Thiên Bình...”

“Chị, em còn nhỏ!”- cậu cười xòa, đầu nghiêng nghiêng làm những vụn tóc xòa xòa bay-” Nhưng, em... thật sự muốn thay đổi mọi thứ mình đang có!”

“Thiên Bình, ý em là sao?”- Kim Ngư ngập ngừng.

“Ba, đã hại anh hai, cũng đã hại cả hai mẹ con em. Không quan tâm ông có cố tình hay không, nhưng cái gia trưởng của ông làm em phát nôn lên được!”

“...”

“Em sẽ đánh bại ông ta!”

“Đó là ba của em!”

“Ồ, chị nhầm rồi!”- cậu nhướn mày-”Em, không có ba!”

“Không có ba”

“Không có ba”

“Không có”

“Không có ba”

.

.

“Kim Ngu... Kim Ngu...!”- Nhân Mã dùng lực lấy lật con bạn đang thất thần.

“Ủi, a, sao cơ???”- Kim Ngu giật thót

“Mày bị gì mà đơ như cây cơ vậy?”- Nhân Mã nhún mày, lo lắng.” Mệt à?”

“Ừm, có một chút!”- Kim Ngu cười trừ-” Mà có gì không?”

“Ra chơi rồi, xuống căn tin ăn mỳ với tao không?”

“Không... nhưng mua dùm tao cái bánh sandwich nhé!”

“Ok!”

Nhân Mã đi khuất, Kim Ngu thở trợt một hơi dài, tay gõ gõ bàn. Hôm nay Thiên Yết quá hiển nhiên là vẫn nghỉ. Bác sĩ có nói tình hình của anh đã ổn hơn ít nhiều. Tốt, có vẻ anh đang lấy lại được cân cân kiểm soát bản thân.

“Anh ơi!”-Kim Ngu mệt mỏi gục đầu xuống bàn, xin đừng bị thêm gì nữa, xin anh, đến và nói với em anh vẫn ổn đi...

Thiên Yết, làm ơn, anh như vậy, em cũng sẽ rất đau...

“Kim Ngu, có người tìm kia!”

Ngước lên, áo dài trắng muốt và đôi mắt lạnh.

“Thu Anh?”

“Nói chuyện đi....!”

“Ở đâu?”

Một góc khuất của dãy hành lang tầng trệt, phía sau lớp học. Mùi ẩm mốc bốc lên hiển nhiên là vì ít ai quan tâm đến nơi đây, thoáng thoáng trong không khí là mùi thuốc lá của đám học sinh hay hút trộm.

“Bản quá, không tìm được nơi sạch hơn à?”- Kim Ngu ghét bỏ nói-” Định đến mấy chỗ này nói chuyện? Não cô có phải bị nhồi hàng ngàn drama phim Hàn suốt mướt rồi không hả? Ừu

“

“Câm ngay!”- Thu Anh sấn tới-” Kim Ngu, Thiên Yết đâu?”

“Mày hỏi tao? Ờ buồn cười nhỉ? Tại sao tao phải nói?”- Kim Ngu cười mỉa-” Mày là má tao hả? Xin lỗi, má tao mất lâu rồi! Mày cũng đã lên bàn thờ rồi ư? Ouch

đau lòng nha!”

“Mày... mày nên biết mày đang đối đầu với ai! Tao...”

“Eo ơi, sợ quá đi mất! Ôi, tôi đang bị uy hiếp này!”- Kim Ngu đá đá môi, tại thành một đường cong hoàng mĩ cho những âm vang xem thường-” Vậy mày là ai? Con viện trưởng í hả? Ngại quá, tao chả sợ đâu? Dù mày có cỡ Black Jack thì tao cũng xin được cười vô mặt mày đấy, cô gái ạ!”

“Mày... mẹ kiếp!”- Thu Anh vung tay, trong một chốc, cô túm gọn mớ tóc của Kim Ngu mà đè đầu cô hái xuống-” Tao giết mày!”

“Ổ tù như chơi đó, tiểu thư à!”- Kim Ngu xoay sang chế trụ, ghim chặt tay Thu Anh ra sau-” Muốn biết đặc sản Vovinam của nước ta đa dạng như thế nào không? Yên tâm, tao là cô đại mà, mày muốn diệt cô đại thì khó lắm, nhất là khi mày chả phải thuốc diệt cỏ!”

Chương 37: Thức tỉnh.

Nhà ông Thiên Khôi, tám giờ bốn mươi lăm phút sáng, cửa đóng, mọi người trong nhà đã đi làm, đi học.

Nhéch mép, người con trai lê từng bước chân nặng trĩu lên cầu thang, mở cánh cửa phòng, làm nó phát ra tiếng kêu kệt kệt nho nhỏ, phá vỡ sự tĩnh lặng âm thầm đang ngự trị nơi nhà nhỏ.

Bữa sáng rất đơn giản, bánh mì và trứng ốp la, rưới thêm ít tương ớt đỏ rực, tràn đầy khắp đĩa, chúng sáng bóng như những tinh thể đỏ lấp lánh, nổi bật như màu máu nơi cổ tay.

Nhai bữa sáng một cách nhàm chán, chàng trai thư thái dọn chén đĩa, rửa bát, vào nhà tắm, xối lên người nguồn nước lạnh lẽo rét căm, cậu chàng mím môi, tắm vội, thay trang phục đảng hoàng từ tế.

Đến lúc cần gì đó để sưởi ấm lại mình rồi!

Cười, cười đến ám ảnh. Cậu ta bước đi trên phố, chân giẫm nát từng phiến lá cánh hoa rơi rớt trên đường, như muốn nghiền sạch mọi thứ đang phô bày ra trước mắt.

Kim Nguu...

Cổng trường giờ ra chơi nom chừng còn mở cửa cho các môn trái buổi, cậu chậm chậm lê bước, leo lên lầu cao, bước vào lớp.

“Trời... đi học 'sớm' dữ vậy?”- thằng nhóc gần cửa lớp nhất vỗ vai cậu đôm đốp, mặt cười nhăn nhu khi ăn ớt-” Sao mấy bữa nay nghỉ vậy diêm?”

“Woa~~ lớp trưởng đi học lại, bà con chú ý bà con chú ý, thằng lớp trưởng trốn việc đã đi học lại!”- một tên oang oang.

Lớp trưởng? Thiên Yết?

Kim Nguu ngẩn lên, khuôn mặt nam tính, biểu cảm nhàn nhạt như gió lạnh. Trông cậu lúc này như một khối đá nóng. Đá nom có vẻ rất lạnh nhưng thật ra lại là ngọn lửa đủ thiêu cháy muôn phương.

“Thiên ... Thiên Yết, sao cậu.....”

“Yết~~ cuối cùng cậu cũng đi học lại rồi!”- Thu Anh mừng rỡ chạy lại, mái đầu hơi xù chứng tỏ cô nàng còn chưa kịp chỉnh chu mình lại sau khi được ai đó cho vài cú-” Dạo này sao lại nghỉ vậy..... Aaaa”

Kim Nguu giật thót, vội chạy lại kéo Thu Anh xuống khi cô ta đang bị Thiên Yết dùng sức bóp chặt cổ. Quá bất ngờ và không kịp phản ứng, mọi thành viên trong lớp đều sững sờ nhìn Thiên Yết đột ngột bóp cổ Thu Anh rồi nâng cô bạn lên như nâng một con mèo nhỏ.

Kim Nguu gạt xuống, ôm chặt Thiên Yết lại. Điều quan trọng, cô phải làm gì với tình huống hiện tại đây? Thiên Yết đang...

“Ép buộc... phải giết...”

Cậu gào gừ trong cuống họng mà đầu đó trong âm thanh ma quỷ đó, sự nhần nhện đã vỡ ra như nước tràn bờ đê. Từ lúc nào, cậu đã như cá mắc cạn, như con rối trong rạp hát mà người giật dây điều khiển lại chính là người cha thân yêu của cậu? Hay họ chưa khi mà ngay cả quyền định đoạt, quyền được mơ và mưu cầu hạnh phúc của cậu lại bị bóp nát từ trong trứng nước.

Cậu, không can tâm..

Không can tâm, không can tâm hay âm thầm chịu đựng?

Đứng lên đi, mạnh mẽ lên nhân cách của mày, hãy đánh thức con quỷ thật sự trong mày, nó đã ngủ quá lâu, quá lâu trước khi có ai kịp nhận ra nó thật sự tồn tại. Hãy cho họ biết mày là ai, hãy giành lấy lại tất cả ước mơ của mày, hãy vung tay, đòi lại cái mày cần được nhận.

“Buông ra...”- Thiên Yết vịn vẹo do bị kìm kẹp. Lúc này vài ba tên con trai đã kịp trấn tĩnh và hòa nhau giữ cậu lại còn Thu Anh thì ngã xuống xụi lơ ngây ngốc.

“Thiên Yết... mày ngừng lại cho bố!”

“Má nó, mày bị con gì nhập à?”

“Ngưng lại cho tao, mày...”

Thiên Yết vặn vẹo, đôi tay xông ra đánh vào các huyết trọng yếu trên cơ thể lũ bạn, không khó hiểu với một người bị ép xem bao nhiêu là sách y khoa, ông Thiên Khôi sẽ nghĩ gì ha? Khi ước nguyện của ông lại vô tình hun dứt cho những đòn ngoan độc của con mình hôm nay. Một bằng chứng quá rõ ràng cho Thiên Yết- một kẻ máu lạnh vô lương đang cố ngự trị mọi xúc cảm.

Cậu đánh ngã lũ bạn và nhìn, nhìn chăm chăm Kim Ngu như mất hồn, như lạc vào đầu đó.

Nhanh chóng, Kim Ngu co chân chạy và Thiên Yết đuổi theo, cuộc rượt đuổi ngừng lại ở sân thượng và Kim Ngu khụy gối thờ dốc, nhìn chàng trai đang thẳng lưng phía đối diện.

“Thiên... Thiên Yết!”

“...”

“Anh... có sao không? Sao anh lại tới đây? Anh...”

“Giết..”

“Hả?”

“Kẻ cản đường, phải giết!”

Xông lên, tóm gọn con mồi. Trong tri giác của hắn ta giờ đây, chỉ còn mùi máu đầy hư ảo.

Chiến, Thiên Yết thấy mình đang ở một cuộc chiến, từng kẻ thù đang ở ngoài kia cười cậu cợt nhả, đang bòn rút sự sống của cậu để cuối cùng chỉ còn lại tuyệt vọng tang thương...

Không được, không được!

Cậu phải giết, giết hết chúng. Giết những con quỷ điên ở phòng thí nghiệm, bóp chẹn cổ sự khốn nạn đang tràn lan, đánh gãy mọi tên lâu la ngăn cản và giết nó, giết con quái vật trong cậu.

Mộng寐, một giấc mộng dài, một ảo giác chỉ có máu và máu.

“Thiên Yết..”

“Thiên Yết....”

Ai đó, ai đang kêu tên tôi?

Cậu ấn mạnh hơn, gì chặt con quỷ xuống thành, cậu phải giết nó, phải giết nó...

Máu nóng dồn lên đến đỉnh điểm, những cột khói ngấm tang thương trong lòng vụn vỡ và cái thứ khí đau đớn ấy âm i lan tràn khắp tĩnh mạch. Làm ơn, cậu cần phải sống..

Giết nó, giết con quỷ đó.

“Thiên Yết...”

Giọng nói ảm áp, giọng nói của những đêm mộng寐 cậu hằng mơ tới.

“Thiên Yết....”

“Là em... Thiên Yết, là em mà...”

Con quái thú trước mặt vặn vẹo khó tả, cảnh vật như bị hút đi đến bạc, nơi phòng thí nghiệm ma trong ảo giác biến mất, sân thượng với nắng vàng đượm lên những giọt mồ hôi trên má, và con quái thú cậu đang cưỡng chế, bây giờ lại khoác lên mình hình hài của người con gái cậu yêu thương.

Tím tái, xanh xao mà vô vọng.

Cậu buông ra, nhanh và nhạy. Đôi mắt mở ra hốt hoảng, những mảng kí ức ập về, máu và máu, cậu không tin nhìn vào hai tay của mình. Cảm thấy nó thật bẩn thỉu, nó thật kinh tởm với đầy máu tươi tanh tưởi.

Cậu, không bình thường sao?

Rồi cậu sẽ làm thêm gì nữa? Hỡi trời, cậu suýt giết chết người con gái của mình, cậu đã tàn độc và máu tanh như vậy? Cậu đã đâm bao nhiêu nhát vào em mình? Cậu... từ bao giờ lại kinh tởm đến vậy?

“Không... không....”

Cậu loạng choạng, như con sóng bị xô ngã vào bờ. Kim Nguru vội ngồi dậy sau khi đã ổn định đôi chút, cô tiến lại, cái cổ mảnh gờ đây trở nên bầm tím. Nếu cậu muộn hơn một chút để tỉnh lại, có phải hay không đón chờ cậu sẽ là một cái xác không hồn không kém.

Kinh tởm, thì ra, cậu là một con quỷ kinh tởm như thế....

“KHÔNG!!!”- cậu hét lên, ôm đầu, với những tuyệt vọng rằng mình sẽ hại thêm bao nhiêu kẻ nữa, tiếng bước chân dồn dập, mọi người đang đến, những người coi cậu là bạn sẽ chấp nhận được sao một cậu như bây giờ?

Không.. không thể..

Cậu bước vội khi đoàn người kịp tới, thấy cô bạn bè và cả bảo vệ. Có lẽ họ lo, lo cho một tên mà họ chưa biết nó nhớ nhục cực cùng.

Cậu, bây giờ bản thủ quá.

“Thiên Yết...”

“Thiên Yết...”

“Không...!”

Nhảy xuống, nhảy xuống phía dưới. Kết thúc mọi thứ như thế.

Từ bây giờ, cậu sẽ được tự do...

P/s: hù ;))

Chưa full đâu mấy chế, cứ thông thả đi =]]

~

Bạn đang đọc truyện *[Nguru-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kết cục.

Bìa mới do bé _SallyAllen_ cung cấp =]]~

Chymtoe chưa, chymtoe chưa =3=

BỐN NĂM SAU...

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Sài Gòn những ngày gần đây, mưa lạnh đến khó tin. Mùa hè gần kết thúc, các học sinh sau kì nghỉ ngắn ngủi lại phải đua nhau chạy vào cuộc đua của năm học mới. Trường cấp ba An Dương Vương vẫn sừng sững như mọi khi nó vẫn vậy, chỉ là sân thượng với đầy hoa mà mọi học sinh luôn rất mực yêu thích, nay đã trở thành cấm địa.

“Tại sao?”

“Suyt

“- một cô bé cấp hai, tóc cột hai chùm với khuôn mặt non choẹt ra hiệu với cô bạn mình, sau đó giờ giọng thì trầm bí hiểm-” Trường đó, có ma...”

Đúng vậy, có ma!

Xa xôi đâu rằng bốn năm trước, rất nhiều học sinh kể lại, một cậu bạn đi học lại sau con bệnh dài vừa bước vào lớp liền bị ma nhập, ăn nói mơ hồ, đánh bạn học rồi nhảy lầu tự tử ngay tại sân thượng, sau đó, nghe đâu có thêm vài vụ học sinh ngất xỉu sùi bọt mép, có bóng trắng trên sân thượng bị bắt gặp, dần dần, mọi người như kết luận, trường cấp ba An Dương Vương có linh hồn chết oan, đang tự tác ở trường.

“Thật chứ?”- cô bé mập mạp mím môi, tay múp vô thức bóp mạnh đôi đũa tre trên tay-” Ghê vậy?”

“Thật? Tao nói láo mày làm gì?”

Nhìn hai cô bé đang tranh luận, một toán người ngồi gần đó phì cười, trả tiền cho bát bún rồi cùng nhau bỏ đi.

Nắng trưa hôm nay, nhẹ nhàng mà khoáng khái.

“Hay thật, lũ trẻ cứ đồn ầm lên là có ma kia đấy!”- một cậu chàng cười ha hả-” thật ngốc!”

“Vậy anh có ý khác sao, bạn lớp trưởng thân yêu?”- cô bạn đi cùng mỉm cười.

“Tất nhiên! Cậu học y để làm gì hả? Triệu chứng ngất rồi sùi bọt mép mùa nắng nóng, chả phải là do áp lực đi cùng thời tiết gay gắt sao? Còn cậu nam sinh gì đó, chắc là áp lực nên tâm lý hoảng loạn!”- cậu lớp trưởng hất tóc.

“Ha ha, nói vậy cũng đúng, thiếu gì những việc như vậy cơ chứ? Có lẽ là cậu đúng!”- một cậu chàng khác cười thoải mái, hai tay vung vung-” còn cậu nghĩ sao, Einstein?”

Mọi người chú ý đến cô gái còn lại trong nhóm, tóc dài đen nhánh, khuôn mặt phấn ửng hồng, khi cười lộ lên xinh đẹp như đóa hoa mai ngày tết, cái răng khểnh trông xinh xắn đáng yêu. Cô được gọi là Einstein của trường y hay dễ hiểu hơn là một người ham học chăm chỉ lại giỏi giang xuất chúng. Đóa hoa của trường đại học y quốc gia, là người làm bao anh chàng điêu đứng, mỹ nhân của trường y.

“Tớ hả?”- cô mỉm cười-” Không ý kiến. Dù gì chỉ là nghe nói, thật giả đâu có ở trong tay?”

“Ha ha ha!”- cậu bạn khơi nguồn khịt khịt mũi, được rồi, người ta là mỹ nhân làm việc nghiêm cẩn, đâu như cậu nghe băng quơ là tự phán xét chứ??

Đoàn thực tập tiến tục đi đến bệnh viện- nơi họ cần đến. Họ được chào đón bởi những người bác sĩ và thầy giảng viên của mình, đã đợi sẵn từ lâu.

Một ngày học dài cho các sinh viên khoa tâm thần, một ngày học của thực tế. Nhưng sau đó, ít ai nhận ra rằng, cô nàng Einstein của khoa đã lùi đi đâu đó mất.

Nắng vàng.

Hôm nay hiếm hoi là một ngày nắng dịu, các bệnh nhân được phép đi loanh quanh nhiều hơn một chút. Chàng trai trẻ ngồi trên ghế, tay cầm chặt cây bút chì gỗ, vẽ từng nét từng nét lên trang giấy trước mặt, đôi mắt xa xăm vô cự.

Bốn năm...

Sau cái ngày đáng sợ đó, ngày anh rơi xuống cùng đầy máu đỏ, những lời đồn về con ma của trường liên tục nổi lên theo trí tưởng tượng của học trò. Cũng may, may là họ lý giải phản ứng của anh theo cách đó.

“Thiên Yết, em lại tới thăm anh này!!”-Kim Nguu ngồi xuống cạnh anh-”Wow, anh vẽ mặt trời à? Thật đẹp!!”

Chàng trai im lặng, nhìn cô gái đối diện. Từ ngày đó anh cứ liên tục như thế, ngần ngừ và im lặng, thi thoảng chỉ phát ra vài câu ngắn đút quãng, đôi mắt thì đặc lại như tơ.

“Mặt trời.... Kim Ngu.... xinh đẹp!”- anh cười rạng rỡ vẫn như mọi khi, sờ sờ má của cô, nói.

“Đẹp? Tất nhiên! Em biết em đẹp mà!”- Kim Ngu cười khúc khích, ôm chặt lấy eo của anh.” Hôm nay anh đã uống thuốc chưa? Có cảm thấy tốt hơn không?”

Anh gạt đầu, ôm lại cô, hít mát thỏa mãn như đứa trẻ. Ngay lúc bầu không khí đang êm ả đó, một cái bóng nhỏ chen vào giữa hai người, la inh ỏi:

“Chị xinh đẹp, không cho anh hai cướp chị xinh đẹp!!!”

Thiên Bình tựa như con gấu koala lì lợm, đeo ngay lên người Kim Ngu. Cậu năm nay đã mười hai tuổi, tuy vậy nhìn vẫn còn lùn tịt, trông không thua gì một nhóc cấp một, ặc, dù cậu thật sự chỉ mới đầu cấp hai, chả hơn cấp một là bao...

Mái tóc che đi một bên mắt đã mất thị giác, vô tình lại làm cho cậu đáng yêu càng thêm dễ thương vô đối, làm bao nhiêu cô giáo thầy giáo coi như em bé mà nâng niu.

Thấy giá trị của phát triển chậm chưa? Cậu bé nào đó thâm cười khoái trá!! =]]~

“Kim Ngu... Kim Ngu của Yết....”

“Chị xinh đẹp của Thiên Bình... chị xinh đẹp của Thiên Bình..”

“Của Yết!!!”

“Của bé Bình.... của bé Bình cơ

~”

Hai bên gào nhau qua qua lại lại, cho đến ba năm sau, khi ai đó đã hoàn toàn hồi phục, liền xách cậu em của mình vứt ra ngoài, cái chính là khỏi nói nhiều.

Cậu bé nào đó nằm xuống ủy khuất khóc. Hu hu, anh hai xấu, bé Bình cũng muốn được ôm chị xinh đẹp ngủ mà...

Chẳng hề ý thức được, chị xinh đẹp nay đã là chị dâu của mình mà vẫn tăng độ bám làm Thiên Yết và ai đó sau này ghen tuông tột độ.

Vân CàNa.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *[Ngu-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: sự hoàn hảo chấp vá(1)

Một ngày mùa hè khi mọi người đều đã lớn.

Kim Ngu ngồi im trong phòng khách, thưởng thức món trà thơm mát. Đạo gần đây tâm trạng cô không quá ổn định, có lẽ do áp lực công việc chăng? Cô cười mỉm, dù sao Thiên Yết đã cường chế cô ở nhà, cũng chả làm gì được!

Năm nay, Kim Ngu hai mươi bốn tuổi, đã kết hôn với Thiên Yết được sáu tháng. Vì anh là con trai lớn, nên cô cũng phải an phận ở nhà của anh làm dâu trưởng. Thiên Bình năm nay đã mười lăm, chuẩn bị bước vào cấp ba. Thiên Yết trở thành giảng viên của đại học mỹ thuật, anh luôn bảo, đó là hoàn hảo cho giấc mơ của anh.

Hoàn hảo sao?

Kim Ngu lê chân xuống bếp nhỏ, nơi mẹ chồng đã chuẩn bị một phần cơm đầy ụ trong tủ lạnh như mọi khi bà vẫn làm, mẹ kế và con chồng, quan hệ của hai người ấy bây giờ cơ hồ tốt lên nhiều lắm.

Ban sáng cô vừa nhận được thiệp, một tấm thiệp đỏ thắm.. là Thu Anh và một chàng trai nào đó... ai ai cũng đã có bến đỗ cho mình.

“Ban sáng Thu Anh vừa gửi thiệp mẹ a!!”

“Thu Anh sao? Ôi, đã lâu rồi mẹ chưa gặp con bé.... Nó đã kết hôn rồi à?”

“Vâng ạ! Là tuần sau... cô bạn ấy bây giờ nom chừng rất hạnh phúc...”- Kim Ngu cười, ăn một mẩu bánh-” bánh kem ngon quá ạ!”

“Con bây giờ cũng hạnh phúc mà con gái!”- bà mỉm cười-” Thiên Yết nó rất thương con, mà đúng hơn là, nó có thể làm gì hơn sau mọi hy sinh của con chứ?”

“Con chính là yêu anh ấy!”- cô mỉm cười-” Bé Bình chưa về ạ?”

“Ừ nhĩ, đã....”

“Con về rồi!”- vừa nhắc, giọng Thiên Bình đã vang vọng từ ngoài cửa. Cậu chạy vội vào bếp, chào mẹ rồi bám đu lên người ai đó-” Chị xinh đẹp, em về rồi!!!”

“Ừ!”- Kim Ngu cười đáp.

“Mẹ, con có đưa bạn về!”- Thiên Bình vẫn tiếp tục như mèo bám lên Kim Ngu, đầu dụi dụi vào chỗ mềm mềm nào đó. Thích quá à, vừa êm vừa thơm .

Phía sau cậu là toán vài cậu trai, cả thấy là bốn. Xem ra đây là một nhóm bạn. Tuy vậy, họ không tương đồng với Thiên Bình cho lắm.

Thiên Bình năm nay đã mười lăm, da trắng thịt mềm, khuôn mặt thanh tú. Có lẽ là do từ nhỏ chỉ ở nhà học, cho nên da cậu cũng trắng hơn lũ con trai khác một chút. Nhìn đi nhìn lại, trông Thiên Bình toát lên vẻ rất 'công tử bột' , lại thêm một bên mắt trái không nhìn thấy phải dùng tóc che lại không hiểu sao lại nhìn ngốc nghếch đáng yêu, dù mấy từ đó chả hợp với một cậu trai cho lắm.

Dậy thì bất thành làm Thiên Bình lùn hơn so với lứa, trông như đứa em cấp hai lọt thỏm vô rừng mấy anh chị đầu cấp ba, giọng cậu cũng không phải thuộc tông nam trầm mà có vẻ hơi bình bình chả cao mà cũng không thấp.

Còn bốn cậu trai kia, rõ ràng cao tầm mét bảy mét tám, nước da hơi rám nắng, nhìn qua lại chính là một kiểu dáng nam thể thao, Kim Ngu hơi lắc đầu, tình bạn của tụi con trai thật khó hiểu.

“Mấy em là bạn của Thiên Bình? Cùng lớp à?”

“Đâu có! Chỉ em thôi ạ!”- cậu chàng có vẻ lảng xảng nhất nói-” Dạ, em là Nhân Mã, chung lớp với Thiên Bình; Còn đây là hai đứa Song Ngư và Ngư Nhân”- cậu chỉ hai anh chàng có nét na ná nhau-” hai đứa nó là anh em họ, cũng học lớp 10, nhưng không có chung lớp ạ! Còn anh này là Bạch Dương, học lớp 12, anh ấy là hàng xóm của em kiêm chức đại ca ạ!!!”

Kim Ngu nhìn người cô bây giờ phải gọi là mẹ, hai người thoáng gật đầu đánh giá cả bốn. Nhân Mã hiếu động, Song Ngư và Ngư Nhân có vẻ ma lạnh, còn Bạch Dương thì nghiêm túc đàng hoàng, lại nom chừng khó tính nhất bọn.

Cũng đàng hoàng tử tế, sau khi được hai cái ra-đa sống kiểm duyệt, năm cậu chàng nào đó được thông qua, dĩ nhiên trong trạng thái bé Bình bán manh còn úp cái mặt vô đầu đó ăn đậu hủ công khai...

Thích quá, thích quá đi

~ chị xinh đẹp là nhất!!!

Đám năm tên nào đó được thả tự do trong nhà, tuy vậy Thiên Bình vẫn chơi trò bỏ mặc anh em chiến hữu, ôm khư khư chị xinh đẹp, ai bảo đem qua anh hai đuổi người ta ra làm chi? Mới ôm chị xinh đẹp có một xú hà, giờ phải ôm bù đây....

“Hey, đại ca!”- Nhân Mã húych tay Bạch Dương, cười ma lạnh-” Anh coi chị dâu a, anh bị thất sủng rồi nha~~”

Nhìn ai đó đang bắt cháp ôm chị dâu như đúng rồi, mặt Bạch Dương liền đen khịt khịt như đít nồi cháy, trực tiếp chạy lại, ngồi gần, dùng khí thể áp đảo cảnh mà theo cậu là 'hường phấn' ngứa mắt.

“Chị xinh đẹp.... meow meow...”- ai đó vẫn không phát hiện ra nhiệt độ ở nhà thay đổi, vẫn giả mèo đeo bám chị xinh đẹp nào đó.

Nhiệt độ phòng giảm mạnh.

“ôm chị xinh đẹp thật thích!”

Bão tuyết xuất hiện.

“Em muốn hôn hôn chị xinh đẹp....”- chu mỏ ra..

Omg, dễ thương quá!!! Ai đó len lét che mấy vết máu cam, sau đó bị ai phát hiện ra người ta không thèm nhìn mình còn ba tên nào đó đang bày bộ mặt 'trò vui nên xem!'

Nhiệt độ phòng giảm mạnh, băng xuất hiện.

“Anh về rồi đây... ừ, nhà bật máy lạnh à?”- Thiên Yết ngu ngơ nhìn quanh, nhà từ bao giờ lắp máy lạnh ở phòng khách? Lạnh đến muốn àm được kem luôn rồi này!!!!

Ách xì

Bệnh rồi, nên ền phòng lấy thuốc thôi, nhà hôm nay lạnh quá!!!!

Bạn đang đọc truyện [Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: sự hoàn hảo chấp vá (2)

Thời gian trôi qua cũng đã được nom ba tuần, từ ngày đó tần suất bốn cậu bạn của Thiên Bình xuất hiện ngày một nhiều đến mức cả nhà kể cả ông Thiên Khôi cũng chẳng còn hiếm lạ nữa!!!

Hôm nay là ngày chủ nhật, may mắn là cả nhà lại có dịp ở cùng nhau, dĩ nhiên là trừ Thiên Bình- kẻ sáng sớm đã bị nắm đầu đi bởi tội bạn cho môn bóng chuyền. Kim Ngưu hôm nay không có ca trực, Thiên Yết không có tiết, Kim Ngưu cùng mẹ chồng xuống bếp trong khi Thiên Yết bên cạnh, ga lăng làm tay sai vặt cho cô.

“Ừ!!!”- Kim Ngưu ghét bỏ vứt miếng thịt qua lại cho kẻ vừa cam đoan rửa sạch nó-” Anh rửa lại cho em! Phải biết thịt vịt nấu lên tanh như thế nào chứ!!!”

“Tanh hả?”- Thiên Yết ngừ ngừ -” đâu có, anh rửa sạch rồi mà! Em coi?”- tay còn chia miếng thịt vừa rửa lại.

“Thôi, cho em xin, anh đi đi mau!”- cô ghét bỏ né ra xa, hôi chết người.

Đổi lại, mẹ chồng nhìn cô một cái.

Xa xăm...

(Thôi kể nữa chi, mấy ba mấy má hay luyện ngôn tình chắc biết cái gì đã xảy ra rồi phải hơn? ;’)))

_____”””_____””_____””_____””_____

“Hu hu, em không chơi nữa....!”- Thiên Bình ngồi bệch xuống sân. Có ai thăm như cậu không? Đường đường là học giỏi tài năng như cậu, kẻ học một hiểu mười, nay lại thua một trái bóng.

Thiên Bình vút phịch trái bóng xuống, rúi ro sao nó lại bật nảy mỗy! hỏi lại kẻ bên cậu, Thiên Bình ảo não, sao mày ám tao hoài vậy? Mặt không vui, thói quen nhỏ vô thức lộ ra, phòng căng hai má, lườm muốn cháy trái banh kẻ cạnh, lòng thầm rủa: ' cho mày kênh hôm nay thôi nha con! Lát tao về méc chị xinh đẹp cho coi!!!'

“Sao thế...?”- Bạch Dương tiến lại, áo đã còi lộ ra những múi cơ săn chắc, bước đi vững chãi, miệng mỉm cười nhẹ nhẹ.

“Banh hư rồi! Trái này chắc chắn hư rồi!”- Thiên Bình có chết cũng không nhận mình yếu một cái gì đó. Cậu làm bộ tài giỏi chuyên nghiệp, nắn nắn trái banh, nhử mày phán -” Quá cứng!”

“...” cứng ở đâu? Banh này Bạch Dương cậu đây là cố tình đem trái dễ nhất cho ai đó đỡ đau tay có được hay không?

Haizz, dù vậy lời vợ vẫn là thiên mệnh a, cậu bắt đắc dĩ xì xì hơi trái banh, mềm hơn chút rồi đấy...

“Mềm ềo!”- Thiên Bình coi coi rồi vút đi, mò chu ra-” ai thêm! Hứ!”

“Ai thêm! Hứ!”

“Ai thêm...”

“Ai thêm.”

“Hứ”

Phụt

~

Bạch Dương ôm cái mũi, quay lưng lại. Không được chảy máu cam, chảy xonh sẽ... sẽ... ời, đáng yêu quá má ời~~

Người... người gì đâu chu môi cũng... rất muốn đề ra hôn....aaaaa, anh đang nghĩ đi đâu vậy, không được!

Rất rõ ràng dù kul ngẫu lòi như thế nào đi nữa, Thiên Bình vẫn có những khía cạnh bị chính mảnh giả dễ thương dụ người của mình hại chết. Đề cử như một hôm nọ cách ngày hôm nay tôi đang kể rất xa, Thiên Bình bị ai nhìn chị xinh đẹp đi xa dần, tay kia bị lòi kéo đi. Lát sau chính là màn đề kinh điển, đối thoại kinh điển.

“Em dám ngoại tình?”

“Em nhìn chị xinh đẹp, chị xinh đẹp là chị dâu!”

“Cũng như nhau cả thôi!! Không, bà chị đó càng nguy hiểm”

“Anh.... dám..”

“Em hự, phải phụt...”

Thôi Mị không kể nữa đâu =]]~ màn sau chắc mấy chế hủ biết rồi ha ahi hi hi

.

.

.

.

.

Một ngày tháng năm, Thiên Trà và Thiên Khải ra đời, hai anh em sinh đôi múp ma múp míp là cả nhà thích không buông tay, Thiên Bình ủ ở phòng cháu cả ngày, lỡ bỏ quên ai đó => phụt.

.

.

.

.

.

.

Một ngày nào đó, cháu nó nói tiếng cậu, ai đó hạnh phúc dâng trào hôm mãnh liệt nói cháu là chân lý đời mình=> ai đó ghen lồng lộn lên=> phụt!!!

.

.

.

.

.

.

Một ngày nào đó, cháu nó tập bò, ai đó hăm hở làm theo cháu, cái mông vênh lên=> phụt

.

.

.

.

.

Một ngày nào đó, cháu nó tập nói, chú xung ben bi bô tập theo, nhại nhại 'anh àh

' => chính thức bị phạt do... khụ, câu dẫn phi pháp.

Một mái ấm hoàn hảo...

Ồ....

Một hạnh phúc hoàn hảo.

Thật ư?

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Để tôi kể cho bạn nghe chuyện của một gia đình của một gã đàn ông góa vợ lại có con riêng, người phụ nữ kia vô bằng vô nghề lại có con trước hôn nhân. Con lớn của ông thì là một đứa tâm thần, thằng út lại là một thằng chột chả những vậy nó còn đi yêu một thằng đàn ông.

Theo một góc độ nào đó, gia đình này thú vị quá phải không?

Mọi người đều có một câu chuyện và những kẻ khốn nạn cũng có cơ để mà không hoàn hảo.

Ai cũng có một cuộc đời. Vậy, nếu bạn nói, thế giới này công bằng, thì ai sẽ đứng ra yêu một tên tâm thần hay kẻ nào sẽ chứa một thằng chột bắn thiu mạnh dòng máu con hoang đầu đường xó chợ...

Ai? Là ai nào?

Bạn muốn có một soái ca, ồm, đại loại như là một anh đẹp trai nào đó để yêu...

Vậy nếu anh ta bị tâm thần, bạn, sẽ làm gì?

Còn yêu không?

Sự hoàn hảo chấp vá, tạo nên một hạnh phúc đầy màu vụn từ những con người mà xã hội chúng ta, thì thoảng còn nghe đàm tiếu là chẳng ra gì..

Ai cũng cần hạnh phúc.

Và đâu phải những cơ thể lành lặn nhất, mới có được những hạnh phúc lành lặn nhất.....

Đời, luôn dài lắm.

Vân CàNa

Bạn đang đọc truyện *[Ngư-Yết] Trúc Mã, Nhớ Em Chứ ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.